

ΠΑΡΕΜΒΛΗ

Τεύχος 104 • Τιμή τεύχους: 3,5€

Αφιέρωμα

80
ΧΡΟΝΙΑ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ Χ.Φ.Ε. 2013

ΑΘΗΝΑ **Χίος**

Φοιτητές: **3-10 Αυγούστου**

Φοιτήτριες: **25 Ιουλίου-3 Αυγούστου**

ΠΑΤΡΑ **Ρίζα Ναυπακτίας**

Φοιτητές: **11-13 Αυγούστου**

Φοιτήτριες: **8-10 Αυγούστου**

ΚΑΒΑΛΑ **Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΤΣΑ**

Φοιτητές: **16-19 Αυγούστου**

Φοιτήτριες: **11-14 Αυγούστου**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **Ελαφίνα**

Φοιτητές: **5-7 Οκτωβρίου**

Φοιτήτριες: **25-30 Ιουλίου**

ΛΑΡΙΣΑ **Στόμιο**

Φοιτητές: **4-6 Αυγούστου**

Φοιτήτριες: **8-10 Αυγούστου**

Πληροφορίες-Συμμετοχές: www.xfe.gr, mail: xfe@xfe.gr

ΜΠΡΟΣΤΑ ΔΕ ΖΕΡΩ
ΤΙ ΘΑ ΒΡΩ
ΜΑ ΠΙΣΩ ΔΕ ΓΥΡΙΖΩ

Οκτώ δεκαετίες Χριστιανική Φοιτητική Ένωση! Τι σημαίνει αυτό για έναν φοιτητικό σύλλογο που γεννήθηκε και ζει μέσα στα σπλάχνα της Ορθόδοξης Εκκλησίας; Μία ακόμα επέτειος; Μία ευκαιρία να τονώσουμε το ηθικό μας ξεφυλλίζοντας τα άλμπουμ των παλαιότερων δεκαετιών; Σημαίνει κάτι αυτή η επέτειος για το σήμερα και το αύριο της Χ.Φ.Ε.; Κι αν ναι τι είναι αυτό μέσα σ' έναν κόσμο που αλλάζει βίαια, γρήγορα και ριζικά;

Αυτά και άλλα πολλά ερωτήματα απασχόλησαν τη συντακτική επιτροπή της Παρεμβολής. Κάποια απ' αυτά αποτέλεσαν στόχο μας, άλλα αποφυγή μας. Όλοι όμως συμφωνούμε σε τούτο: «μπροστά δεν ξέρω τι θα βρω, μα πίσω δε γυρίζω», όπως διαβάσαμε ένα σύνθημα σε κάποιο τοίχο...

80 χρόνια Χ.Φ.Ε.! Μια ολόκληρη ζωή ενός ανθρώπου. Σε όλα αυτά τα χρόνια, εκατομμύρια ιστορίες γράφτηκαν. Μικρές ή μεγάλες, γνωστές ή άγνωστες, στην κοινωνία ή το πανεπιστήμιο, σ' ένα πούλμαν ή σ' ένα πολεμικό αεροσκάφος, στο εκκλησάκι ενός χωριού στα σύνορα ή κάτω από μια σκηνή σε μια κατασκήνωση, σε μια φυλακή ή σ' ένα νοσοκομείο, εντός ή εκτός συνόρων, στην προετοιμασία μιας εξόρμησης στο Καρότυπη ή σε ένα αμφιθέατρο που «μυρίζει μπαρούτι», σ' ένα κρυφό Απόδειπνο στα χρόνια της Κατοχής ή σε μια αφισκοκόλληση στην Ελλάδα της Μεταπολίτευσης, στα μάτια ενός νέου, στο χαμόγελο ενός παιδιού, στο δάκρυ μιας γιαγιάς, στην ψυχή ενός φοιτητή. Του κάθε φοιτητή. Του άγνωστου φοιτητή και της άγνωστης φοιτήτριας. Σε μένα, σε σένα, σε κείνον...

80 χρόνια Χ.Φ.Ε.! Η ευκαιρία μιας

αυτοκριτικής. Η αφετηρία για το σήμερα. Η προϋπόθεση για το αύριο. Μελετώντας την πορεία όλων αυτών των δεκαετιών, συναντάς χιλιάδες

φωτογραφίες, χιλιάδες έγγραφα, κασέτες, βιβλία, ονόματα μελών. Ενεργών μελών της Εκκλησίας που, μέσα από τούτη την Ένωση, έβαλαν στόχο να διαδώσουν το χαρμόσυνο μήνυμα του Ευαγγελίου στους κόλπους της νεολαίας, των φοιτητών και των σπουδαστών. Και ίδρωσαν. Και αγωνίστηκαν. Και χάρηκαν. Και απελπίστηκαν. Και διαφώνησαν. Και έκαναν παρέες. Και γνώρισαν το Χριστό. Και προσευχήθηκαν. Και τραγούδησαν. Και... και... και... Κυρίως όμως ΕΖΗΣΑΝ! Ζωντανά συναισθήματα, από μια ζωντανή Ένωση που, όπως κάθε ζωντανός οργανισμός, διαμορφώνεται από τα μέλη του στην εκάστοτε χρονική περίοδο, σε μια αλληλεπίδραση με το περιβάλλον κάθε εποχής.

Κι όμως, το να κοιτάς πάντα πίσω κρύβει έναν μεγάλο κίνδυνο: τον εγκλωβισμό στο παρελθόν, την εσωστρέφεια και έναν ιδιότυπο πνευματικό αυτισμό. Μια Εκκλησία που μένει πάντα ίδια είναι μια Εκκλησία που αλλάζει. Όχι ως προς το περιεχόμενο και την αποστολή της, αλλά ως προς τα μέσα και το λόγο της. Κάτι που συνήρπαζε τους φοιτητές του '50 μπορεί να είναι αδιάφορο για τους φοιτητές του 2013. Η Χ.Φ.Ε. άνοιξε δρόμους στον ευαγγελισμό των νέων, χάρη στη φαντασία των φοιτητών, στην θυσία τους, στον ενθουσιασμό τους και στην ευρηματικότητα τους να «σκαρφίζονται» νέους τρόπους ευαγγελισμού. Αυτό είναι μια διαδικασία που πρέπει να γίνεται συνέχεια. Όχι γιατί θα λιγοστεύουν τα μέλη ενός σωματίου. Αλλά γιατί ο Θεός επιτρέπει και ευλογεί, μέσα από αυτόν τον αμπελώνα, ψυχές να γνωρίζουν τον Χριστό και να έρχονται στην Εκκλησία Του. Συνεπώς, το αφι-

έρωμα αυτό σκοπό έχει όχι να διηγηθεί μέρες ένδοξης, αλλά να καταγράψει βιώματα, από τα οποία απορρέει ο ενθουσιασμός, το πνεύμα κάθε εποχής και οι δράσεις της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης στις εκάστοτε προκλήσεις. Το να αντιγράψεις το τότε είναι άσκοπο. Όμως η εμπειρία αυτή είναι πολύτιμη για να αντιμετωπίσεις το αύριο. Πάντως, καθώς ένα από τα βασικά γνωρίσματα της Χ.Φ.Ε. είναι η ελευθερία κινήσεων και δράσης, αναγκάια καθίσταται και η ωριμότητα των εκάστοτε φοιτητών της που καλούνται να διαχειριστούν αυτήν την ελευθερία.

Η πρόκληση να συλλέξουμε σ' αυτό το τεύχος μαρτυρίες και υλικό από όλα αυτά τα χρόνια αποδείχτηκε πολύ πιο επίπονη και χρονοβόρα απ' ό,τι περιμέναμε. Λίγο πριν κλείσει το τεύχος, όλο και κάποιος ακόμα είχε κάτι να καταθέσει. Έτσι, αποφασίσαμε σε κάθε τεύχος του 2013 να υπάρχει μία στήλη, απ' όπου θα δημοσιεύονται τέτοιες εμπειρίες και ντοκουμέντα από το προσωπικό αρχείο παλαιών και νέων μελών. Ευχαριστούμε πολύ όλους τους φοιτητές, τους αφανείς και εμφανείς και όλους εκείνους που με αγάπη μοιράστηκαν μαζί μας τόσες αναμνήσεις και προσωπικό τους υλικό. Τέλος, νιώθουμε την ανάγκη να ευχαριστήσουμε την πνευματική τροφό της Χ.Φ.Ε., την Αδελφότητα Θεολόγων η «Ζωή», δίχως την οποία το έργο τούτο δε θα υπήρχε. Πάνω απ' όλα όμως, ένα «Δόξα Σοι» γλιστράει σαν προσευχή προς τον Θεό που τόσα χρόνια ανοίγει δρόμους στα αδιέξοδα, ευλογεί, προστατεύει και σκέπει αυτή τη φοιτητική προσπάθεια.

Η Σοφία

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

80
ΧΡΟΝΙΑ

Περιεχόμενα

ΙΑΝ.-ΦΕΒ.-ΜΑΡ. 2013 | Έτος ΚΕ' | Τεύχος: 104

Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο

Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα, Τηλ. - Fax: 210 32.37.154

www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr

www.paremvoli.gr • paremvoli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.

Η Σύσταση διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει
ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο: Βασίλης Γιλάρος

Διευθυντής Σύνταξης: Παναγιώτης Φαρανιάτος

Συντακτική επιτροπή: Αναστασία Μπιτσάνη, Αγγελική Καλκάνη

Συντάκτες:

Αραβοπούλου Διονυσία, Ατματζίδου Ελένη, Βλάχος Αλέξης, Γιάγκου Ισμήνη,
Γούλα Μαρία, Ζιωτοπούλου Ευαγγελία, Θεοφίλου Φανή, Κυριακούλης Ανδρέας,
Λιώνης Κώστας, Λουλουδάκη Κυριακή, Λουλουδάκη Μαρία, Μπαλής Αθανάσιος,
Μπέκου Βασιλική, Μπουγά Σοφία, Μωραΐτου Μαριαλένα, Νικολαΐδου Ματίνα,
Παπαδημητρίου Μαρία, Παππά Φιλοθέη, Πράρας Γιώργος, Στούμπου Ανδρομάχη,
Στραγαλινού Ακριβή, Τερζάκη Πηνελόπη, Τσιμπούρη Βασιλική, Χαρολάμους
Αθηνά, Χατζηχριστοδούλου Ιωάννα, Χωραΐτης Χαράλαμπος.

Υπεύθ. Μην/νων: Βασίλης Κυρβασιρίης, Φίλιππος Αθηνάιος

Καλλιτεχνική επιμέλεια: Καλλιόπη Βγόντζα, Παπαδόπουλος Κυριάκος

Φωτογραφική επιμέλεια: Αγγελική Καλκάνη, Ματίνα Νικολαΐδου, Όλγα Ράλλη.

Επιμέλεια διορθώσεων: Σοφία Μπουγά

Εκτύπωση:

«Λυχνία», Υιοί Θ. Βγόντζα

Ανδραβίδας 7, Χαμόμυλο Αχαρνά, Τηλ. 210 34.10.436

Τιμή τεύχους: 3,5€

Συνδρομή Εξωτερικού: 20€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 12€

Αριθμός άδειας: 868 • Κωδικός: 015475

Ο "δαίμων του τυπογραφείου" χτύπησε στο προηγούμενο τεύχος:

Ζητούμε συγγνώμη και συμπληρώνουμε τις, εκ παραδρομής, παραλείψεις:

Στη σελ. 27: Επιμέλεια της Σοφίας Μπουγά, φοιτ. Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ, Στη
σελ. 33: Επιμέλεια της Βασιλικής Μπέκου. Τέλος, στη σελ. 49, το βιβλίο "Στην Ευρώ-
πη ως Έλληνες", είναι των εκδόσεων "Αρχονταρίκι".

- 1 Μπροστά δεν ξέρω τι θα βρω μα πίσω
δε γυρίζω
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Συνέντευξη με τον κ. Ευάγγελο Θεοδώρου
- 8 Ένας σπουδαστής του Πολυτεχνείου
θυμάται: «Η Χριστιανική Φοιτητική
Ένωση» και η πνευματική μου συγκρό-
τηση
- 13 Η μαρτυρία της Χ.Φ.Ε. στο πανεπιστή-
μιο: στιγμές από το ιερό τέμενος των
μουσών
- 16 Η επέτειος της πρώτης Εικοσαετίας!
- 18 Απρίλιος 2002: πανελλήνιο συνέδριο
ορθόδοξων νέων
- 20 Μια ιστορία γεμάτη θυσία και περιπέ-
τεια: οι εξορμήσεις της Χ.Φ.Ε.
- 25 Περισκόπιο
- 26 Η Χ.Φ.Ε. μιλάει Γράφοντας: Στιγμές από
τις εκδόσεις της Χ.Φ.Ε.!
- 30 Η Χ.Φ.Ε. στα ραδιοκύματα
- 32 Συνέντευξη με τον Σεβ. Μητροπολίτη
Αχαΐας, κ. Αθανάσιο
- 35 Σ' Αγαπώ θα πει
- 36 Κατάλληλες συνθήκες
- 38 Η υπαρξιακή αγωνία του
σύγχρονου ανθρώπου
- 40 Εξόρμηση στους ακρίτες
της Θράκης μας
- 42 Συμβαίνουν...
- 43 Θέματα Πνευματικής Ζωής
- 44 Η φωνή των Πατέρων
- 46 Δραστηριότητες
- 48 Έντεχνο

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

- Μην ξεχνάτε να ανανεώνετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην
ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία
λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/2010 σημαίνει
ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2011, 2012, 2013.
- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:
 - α) στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην
Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος)
Θεσσαλονίκη (Αγ. Σοφίας 41)
Πάτρα (Παντανάσσης 61)
Λάρισα (Παπακυριαζή 30)
Πειραιάς (Πραξιτέλους 137B).
 - β) στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14),
Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα
 - γ) με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού
(Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)

δ) ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα:
www.xfe.gr

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε
στα 697 5559 416, 693 4607 276

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από
1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προ-
ηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική
δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον
την "Παραμβολή", ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος
θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλιάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως
γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις
και τις προτάσεις σας για την "Παραμβολή"!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ*

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

80
ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ» ΣΤΗ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ»

«Π»: Πώς δημιουργήθηκε ο «Ακαδημαϊκός Κοινωνικός Σύνδεσμος»; Ποιος ήταν ο εμπνευστής του; Ποια ήταν τα πρώτα μέλη του;

Ε.Θ.: Χαίρω, διότι εορτάζοντας τα 80 χρόνια της Χ.Φ.Ε. συνυπολογίζετε και τον «Ακαδημαϊκό Κοινωνικό Σύνδεσμο» (Α.Κ.Σ.), ο οποίος υπήρξε ο πρόδρομος και το κύριο σκαλοπάτι που οδήγησε σε αυτήν. Εγώ εισήλθα στον «Ακαδ. Κοινωνικό Σύνδεσμο» το 1938. Τον βρήκα σε πλήρη ακμή και δράση με μερικές δεκάδες μελών, που φοιτούσαν σε διάφορες σχολές του Πανεπιστημίου Αθηνών ή σε άλλες Ανώτατες Σχολές. Ο Σύνδεσμος αυτός είχε ιδρυθεί το 1933. Ερωτάτε πώς δημιουργήθηκε. Ιδρύθηκε με υπόδειξη του καθηγητού Παν. Μπρατσιώτη, που τότε ήταν πρόεδρος του Συλλόγου «Απ. Παύλος», και με ενέργειες του Αλ. Γκιάλα (Βερίτη) υπό την αιγίδα της Αδελφότητας «Ζωή». Ανάμεσα στα πρώτα μέλη του Α.Κ.Σ. ήταν οι αδελφοί Αλ. Γκιάλας και Γεώργιος Γκιάλας, οι Π. Μαυρομιχάλης, Αγγ. Παπακωνσταντίνου, Παπαδόπουλος κ.α. Στην συνέχεια, πριν ακόμη από τον πόλεμο 1940-41, μέλη ήταν εκτός των άλλων οι Ρ. Σαρακίδης, Γ. Δαΐκος, Κ. Μουρατίδης, Κ. Φράγκος, Π. Κουτσιάφτης, Κακούρης, Φ. Μέγας, Ν. Ψάρας, Αγγ. Μιχαλίδης, όπως και οι ιδικοί μου συμφοιτητές (στο ίδιο έτος της Θεολογικής Σχολής) π. Τιμόθεος Παπαμιχαήλ, Β. Μουστάκης, Σ. Αγουρίδης, Εμμ. Χατζημμανούηλ, Μπαρδάκος (πριν από την χειροτονία του), Ι. Παύλος (πριν από την χειροτονία του), Γ. Γρατσέας, Χρ. Βράκας, Γ. Παπαϊωάννου, όπως και οι μεταγενέστεροι συμφοιτητές μας Ι. Παπασπύρου και Ι. Παπαχρήστου.

Ο Α.Κ.Σ. και στη συνέχεια η Χ.Φ.Ε. αποτελούν μία οργανική ενότητα και ουσιαστικά την ίδια χριστιανική φοιτητική κίνηση, η οποία απλώς άλλαξε το παλιό όνομα μ' ένα καινούργιο.

«Π»: Ποιοι ήταν
οι τομείς δραστη-
ριοποίησης του
«Ακαδημαϊκού
Κοινωνικού Συνδέ-
σμου»;

Ε.Θ.: Ήταν τόσο όμορφη και γεμάτη η ζωή μας μέσα στον Α.Κ.Σ., ώστε όχι μόνο όλες τις καθημερινές ημέρες, αλλά και αυτές τις Κυριακές και εορτές, παρά τις δυσκολίες της συγκοινωνίας και αρκετούς ποδαρόδρομους (εκτός της διαδρομής του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου), ξεκινούσα από την περιοχή της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων και του Χατζηκυριάκειου στο άκρο του Πειραιά για να βρίσκομαι στην Αθήνα και να έχω την μεγάλη χαρά, ώστε τις ελεύθερες από μαθήματα ημέρες ή και ώρες να απολαμβάνω τις δραστηριότητες του Α.Κ.Σ.. Δεν έχασα ούτε μία από αυτές τις αλυσμόντες δραστηριότητες: Σπουδαιότητες ήταν εν πρώτοις οι Συνδιαλέξεις κατά την εσπέρα εκάστης Τρίτης και Πέμπτης. Εκατοντάδες φοιτητές από όλες τις Ανώτατες Σχολές συγκεντρώνονταν στην παλαιά μεγάλη αίθουσα του κτηρίου της οδού Καρύτση 14 για να διαφωτισθούν και να συζητήσουν με ελεύθερο, ζωηρό διάλογο την μεν Τρίτη βιοθεωρητικά και ηθικά ζητήματα (με εισηγητές τους π. Σεραφείμ Παπακώστα και Δημ. Παναγιωτόπουλο), την δε Πέμπτη κοσμοθεωρητικά και απολογητικά θέματα (με εισηγητή τον Π. Τρεμπέλα). Ήταν τόσες πολλές οι δραστηριότητες του Α.Κ.Σ., ώστε μόνον με τα εκφραστικά σχήματα του σωρείτη και του ασύνδετου είναι δυνατό να αναφερθούν συνοπτικά: Τακτικός εκκλησιασμός, εξομολόγηση, διαλέξεις, σεμινάρια (λ.χ. από τους Τσιριντάνη και Ασπιώτη), χρήση της βιβλιοθήκης του Α.Κ.Σ., κύκλοι μελέτης της Αγίας Γραφής, προνοιακές και φιλανθρωπικές πρωτοβουλίες, χριστιανική ψυχαγωγία, επισκέψεις ασθενών σε νοσοκομεία, συσσίτια στην εποχή της κατοχής, ιεραποστολή στις διάφορες σχολές, επισκέψεις σε φτωχογειτονιές, έναρξη κατασκηνώσεων (με την επίδραση του φωτεινού παραδείγματος της «Χριστιανικής Οργανώσεως Νέων» (ΧΟΝ) Πειραιώς που είχε δημιουργηθεί στα πλαίσια του ανακαινιστικού έργου του π. Γεωργίου Μακρή, με τον οποίο συνδέονταν οι Τσιριντάνης, Μόσχος, Μπουγάτσος, Χατζηδάκης κα), πολιτιστικές εκδρομές κ.τ.λ.. Επίσης, οι φοιτήτριες σε συνεργασία με την Αδελφότητα «Ευσέβεια» στον πόλεμο του 1940-41 προσέφεραν ανυπολόγιστες υπηρεσίες στο προνοιακό έργο και στην ηρωική νοσηλεία των εκατοντάδων τραυματιών. Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες του Α.Κ.Σ. την ίδια περίοδο emψύχωναν όλα τα ενοριακά κλιμάκια της θαυμαστής οργάνωσης «Πρόνοια στρατευμένων», που πρωτοποριακά οργανώθηκε από την Εκκλησία της Ελλάδας με τις σοφές υποδείξεις και ενέργειες του τότε Αρχιμανδρίτη Ιερωνύμου Κοτσώνη (αργότερα καθηγητού στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και στην συνέχεια Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος). Δεν πρέπει να ξεχάσουμε και τις ωραίες διαφωτιστικές εκδόσεις του Α.Κ.Σ.

Ο «Ακαδημαϊκός Κοινωνικός Σύνδεσμος» και στη συνέχεια η «Χ.Φ.Ε.» αποτελούν μία οργανική ενότητα και ουσιαστικά την ίδια χριστιανική φοιτητική κίνηση, η οποία απλώς άλλαξε το παλιό όνομα μ' ένα καινούργιο.

«Π»: Θυμάστε
ίσως κάποια σχετι-
κά χαρακτηριστικά
στιγμιότυπα από
την εποχή του πο-
λέμου 1940-41;

Ε.Θ.: Από τις ημέρες των Χριστουγέννων 1940, που μου είναι αλυσμόντες, θυμάμαι τις επισκέψεις ομάδων του «Α.Κ.Σ.» σε στρατιωτικά νοσοκομεία προς ενίσχυση των τραυματισμένων στρατιωτών. Η δική μου ομάδα πήγε στο Τζάνειο Νοσοκομείο Πειραιώς και στο Σισμανόγλειο Νοσοκομείο Αττικής, που είχαν μεταβληθεί σε στρατιωτικά νοσοκομεία και ήταν γεμάτα από τραυματίες πολεμιστές. Πηγαίναμε βράδια, μόλις τελείωνε το εσπερινό φαγητό των νοσηλευομένων. Ήταν πολύ συγκινητικά και υποβλητικά τα βράδια αυτά. Στους διαδρόμους και στους θαλάμους επικρατούσε υποβλητική ατμόσφαιρα. Το ηλεκτρικό φως ήταν ελάχιστο και τα παράθυρα ολόκλειστα για να μην τυχόν δημιουργούνται στόχοι για τα εχθρικά αεροπλάνα. Στα κρεβάτια των θαλάμων ήταν οι τραυματίες είτε με κομμένα χέρια ή πόδια που κόπηκαν ένεκα αθεράπευτων κρουσπαγημάτων

στα βουνά της Αλβανίας είτε βαριά πληγωμένοι, τυλιγμένοι με γάζες στο σώμα είτε με πρόσωπα αθέατα σε κεφάλια σκεπασμένα με επιδέσμους, είτε με ελαφρότερα κρυοπαγήματα των ποδιών. Μέσα στην σιγαλιά των διαδρόμων και των θαλάμων ξαφνικά αντηκούσαν οι φωνές μας που έψαλλαν το «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός» ή άλλους ύμνους ή τραγούδια με χριστουγεννιάτικους στίχους του Βερίτη.

Στη συνάφεια αυτή αναφέρω και την θλίψη και συγχρόνως περηφάνια μας, όταν πληροφορηθήκαμε τον ηρωικό θάνατο δύο συναδέλφων μας, αφενός του Π. Κουτσιάφτη στα βουνά της Β.Ηπείρου και αφετέρου αργότερα του Γεωργίου Γκιάλα στο Ρίμινι.

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

80
ΧΡΟΝΙΑ

Μέσα στην σιγαλιά των διαδρόμων και των θαλάμων ξαφνικά αντηκούσαν οι φωνές μας που έψαλλαν το «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός» ή άλλους ύμνους ή τραγούδια με χριστουγεννιάτικους στίχους του Βερίτη.

Ε.Θ.: Δεν είναι του παρόντος η εξιστόρηση όλων των γενεσιουργών αιτών και λεπτομερειών του περάσματος αυτού. Πάντως, μεταξύ άλλων, έπαιξαν ρόλο η αναζήτηση ενός νέου ονόματος, που ευθύς αμέσως να αισθητοποιεί ότι πρόκειται για οργάνωση φοιτητών και φοιτητριών. Σε όλες τις χώρες του κόσμου υπάρχουν «Χριστιανικές Φοιτητικές Κινήσεις». Έπρεπε, λοιπόν, και η ελληνική χριστιανική φοιτητική κίνηση να έχει ένα όνομα που να φανερώνει άμεσα ότι πρόκειται για φοιτητές και φοιτήτριες.

Η απόφαση αυτή ελήφθη διαρκούσης ακόμη της γερμανικής κατοχής, διότι υπήρχε κίνδυνος να παρεξηγηθεί από τους Γερμανούς ο τίτλος Α.Κ.Σ. ως ύποπτη οργάνωση που δεν είχε σχέση με φοιτητές. Γι' αυτό ήδη κατά τον χρόνο της διαδικασίας της αλλαγής του ονόματος σε ένα μεταβατικό στάδιο εγκαταλείφθηκε το όνομα Α.Κ.Σ. Τότε οι φοιτητές-μέλη αυτού χωρίστηκαν σε ομάδες, έκαστη των οποίων είχε ειδικό τομέα εργασίας. Οι ανήκοντες στις ομάδες αυτές μετά την λήξη της διαδικασίας και την απόφαση για το νέο όνομα, μετά την απελευθέρωση, εντάχθηκαν στην Χ.Φ.Ε., η οποία είναι, όπως είπαμε, οργανική συνέχεια του «Ακαδημαϊκού Κοινωνικού Συνδέσμου».

«Π»: Πώς έγινε το πέρασμα από τον Α.Κ.Σ. στην Χ.Φ.Ε.;

Ε.Θ.: Χαίρω, διότι η Χ.Φ.Ε. στις μεταπολεμικές συνθήκες συνεχίζει πρώτα-πρώτα τις κυριότερες από τις δραστηριότητες του Α.Κ.Σ., οι οποίες πραγματικά την εποχή της κατοχής ήταν «οάσεις μέσα στην έρημο της σκλαβιάς». Εκτός από τις δραστηριότητες αυτές, τις οποίες αναφέραμε προηγουμένως, υπάρχουν και καινούργιες, τις οποίες πάλι θα επισημάνω ευσύνοπτα με τα εκφραστικά μέσα του σωρείτη και ασύνδετου: «Αχθοφόροι της Αγάπης» που με καροτσάκια μετέφεραν τα συσσίτια στις γειτονιές των Αθηνών· ιματιοθήκη του φοιτητού· διανομή αφυπνιστικών φυλλαδίων σε ναούς των Αθηνών· κάλαντα σε κεντρικούς δρόμους, σε καταστήματα και σε συνοικίες των Αθηνών, με ωραίους στίχους του Βερίτη· συμμετοχή σε λειτουργίες και άλλες λειτουργικές εκδηλώσεις· διαλέξεις· σεμινάρια· οργάνωση Σχολών Γενικών Σπουδών· αναβαθμισμένες κατασκηνώσεις φοιτητών και φοιτητριών με πρώτους αρχηγούς τους Ιωάννη Μόσχο, Άγγελο Παπακωνσταντίνου και Ματούλα Στρατηγού-Ζουμπούλη· ωραίες εκδόσεις βιβλίων (λ.χ. του Βασ. Σταθάκη, του Μητροπολίτη Αιμιλιανού Τιμιάδη, του π. Ηλία Μαστρογιαννόπουλου, του Επισκόπου (και τώρα Μητροπολίτη) Ευθυμίου Στύλιου κ.α.)· εορταστικές εκδηλώσεις σε επετείους του «Όχι» και της απελευθέρωσης.

«Π»: Ποιες είναι οι ιδιαίτερες εντυπώσεις σας από την ζωή και δράση της Χ.Φ.Ε.;

ρωσης ακόμη και στους δρόμους των Αθηνών· ωραιότερες εορτές στην αρχή και στο τέλος των ακαδημαϊκών ετών· εκδρομές· ραδιοφωνικές ομιλίες κλπ. Στη συνάφεια αυτή πρέπει να αναφέρουμε ότι παρόμοιες είναι και οι αξιέπαινες δραστηριότητες της «Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης», μέσα στα πλαίσια της κινήσεως της Αδελφότητας «Σωτήρ». Είναι ευχάριστο και πολύ ελπιδοφόρο ότι Χ.Φ.Ε. και Χ.Φ.Δ. συνεργάζονται αρμονικά σε διάφορες σημαντικές εκδηλώσεις, όπως προ ολίγων μηνών στην οργάνωση στο κτήριο της Νομικής Σχολής Αθηνών εξαιρετης ομιλίας με το πολύ ενδιαφέρον θέμα «Η υπαρξιακή αγωνία του σύγχρονου ανθρώπου» (με ομιλητή τον Δρα Δημήτριο Καραγιάννη). Επίσης, πρέπει να αναφέρουμε ότι από την Χ.Φ.Ε. -όπως και από τον Α.Κ.Σ.- ξεκίνησαν πολλοί που δρουν καρποφόρα είτε στην «Χριστιανική Ένωση Επιστημόνων» και στην «Ένωση Εκπαιδευτικών Λειτουργιών» είτε ανεξάρτητα εμπνεόμενοι από υγιείς χριστιανικές αρχές.

«Π»: Τι το ξεχωριστό είχε τότε στα χρόνια του ο Α.Κ.Σ. και τι το ξεχωριστό έχει σήμερα η ύπαρξη ενός χριστιανικού φοιτητικού συλλόγου;

Ε.Θ.: Σήμερα διαφορετικές είναι κάπως μερικές προκλήσεις από το εξωτερικό κοινωνιολογικό περιβάλλον, αλλά εκείνο που είναι το ίδιο και σήμερα είναι η αγάπη προς τον Χριστό τον Σωτήρα και Λυτρωτή και ο πόθος των χριστιανών φοιτητών και φοιτητριών για την διάδοση του λυτρωτικού και ανακαινιστικού χριστιανικού μηνύματος.

Μεγάλη, όμως, διαφορά είναι το ότι οι χριστιανοί φοιτητές σήμερα έχουν στην διάθεσή τους τεχνικά εποπτικά μέσα, που δεν τα είχαμε εμείς στα χρόνια του Α.Κ.Σ. Αυτό πραγματικά με κάνει να ζηλεύω. Και μια ματιά μόνον στο λαμπρό, πολύχρωμο περιοδικό της Χ.Φ.Ε., «Παρεμβολή», που αξιέπαινα ετοιμάζεται εξολοκλήρου από τους φοιτητές και τις φοιτήτριες της Χ.Φ.Ε. με πρωτοποριακή για την Ελλάδα γνήσια χριστιανική συνεργασία της, αποδεικνύει όχι μόνον την επιτυχημένη προσπάθεια –με δεξιότητες και αξιοποίηση των ταλάντων των συντελεστών- προς συγχρονισμένη διατύπωση της χριστιανικής αλήθειας αλλά και την άριστη, συνετή χρήση των εποπτικών αυτών μέσων (φωτογραφικό υλικό, DVD, video, διαδίκτυο-internet, ποικιλία μουσικών οργάνων, προβολές φωτεινών εικόνων και ταινιών κτ.).

Ο Χριστός ως ελευθερωτής χαρίζει την χαρά και την ειρήνη. Κατά την διατύπωση του Πωλ Κλωντέλ «Οι χριστιανοί κατέχουν την χαρά, διότι αυτοί είναι πραγματικά ελεύθεροι». Ο Βερίτης τόνιζε ότι «στο Χριστό κοντά θα βρούμε την Ελλάδα που ποθούμε». Αυτό, λοιπόν, πρέπει να είναι το μήνυμά μας προς τους νέους.

«Π»: Πώς μπορεί σήμερα να μιλήσει ένας νέος άνθρωπος για τον Χριστό;

Ε.Θ.: Σήμερα οι περισσότεροι νέοι βρίσκονται σε υπαρξιακό πνευματικό αδιέξοδο. Συχνά εξωτερικά γελάνε, ενώ μέσα τους κλαίνε. Κάποτε έλεγε ο Τσιριντάνης ότι υπάρχουν κοπέλες, των οποίων όνειρα και προσδοκίες διαψεύστηκαν από απρόσεκτες ελεύθερες σχέσεις και, εάν αυτό το πικρό παράπονό τους έβρισκε ελεύθερα το ξέσπασμα του θρήνου, η κοινωνία θα γέμιζε από γοερές κραυγές. Οι νέοι σήμερα πρέπει να αντιμετωπίσουν τις κακές επιδράσεις της τηλεόρασης, μερικών εφημερίδων και έντυπων, της κακής εκπαίδευσης, ακόμη πολλές φορές και αυτής της οικογένειάς τους. Στην πορεία τους πρέπει να αντιπαραταχθούν όχι απλώς σε ρεύματα και κύματα κακών επιδράσεων, αλλά στον εισερχόμενο αντίθετο πάνω τους ορμητικό καταρράκτη των διαφόρων πειρασμών. Γι' αυτό, για την νικηφόρο αντιμετώπισή τους χρειάζονται πνευματική δύναμη. Οι χριστιανοί, λοιπόν, νέοι με τον λόγο τους και την προσωπική τους ακτινοβολία πρέπει να μαρτυρούν ότι την δύναμη αυτή την δίδει ο Χριστός. Ο Απ. Παύλος έλεγε: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδύ-

Υπήρχε κίνδυνος να παρεξηγηθεί από τους Γερμανούς ο τίτλος «Α.Κ.Σ.» ως ύποπτη οργάνωση που δεν είχε σχέση με φοιτητές. Γι' αυτό ήδη κατά τον χρόνο της διαδικασίας της αλλαγής του ονόματος σε ένα μεταβατικό στάδιο εγκαταλείφθηκε το όνομα «Α.Κ.Σ.».

ναμούντι με Χριστώ». Ο Χριστός είναι ο παντοδύναμος σύμμαχος και ελευθερωτής μας. Πάνω από τις υπάρχουσες κακές πραγματικότητες εκκολάπτει και δημιουργεί ένα πλήθος καινούργιες δυνατότητες και εξουδετερώνοντας την φυσική, σωματική, ψυχολογική και κοινωνική νομοτέλεια και αναγκαιότητα κάνει να αναπνέει η πνευματική ελευθερία, που μπορεί να θρυμματίσει ακόμη και μακροχρόνια τυραννικά δεσμά και πνευματικές αλυσίδες και να χαρίσει τις φτερούγες εκείνες, που ανυψώνουν σε υψηλές πλιόλουστες βουνοκορφές. Ο Χριστός ως ελευθερωτής χαρίζει την χαρά και την ειρήνη. Κατά την διατύπωση του Πωλ Κλωντέλ «Οι χριστιανοί κατέχουν την χαρά, διότι αυτοί είναι πραγματικά ελεύθεροι». Ο Βερίτης τόνιζε ότι «στο Χριστό κοντά θα βρούμε την Ελλάδα που ποθούμε». Αυτό, λοιπόν, πρέπει να είναι το μήνυμά μας προς τους νέους. Δεν πρέπει να μας επηρεάζει το γεγονός ότι οι συνειδητοί χριστιανοί είναι ολίγοι σχετικώς. Ναι, είναι μειοψηφία, αλλ' όμως η επιτυχημένη και χαρούμενη μειοψηφία. Εδώ ισχύει ό,τι έλεγε σχετικώς ο Σωκράτης στον «Κρίτωνα» του Πλάτωνα: «Οὐ πάνυ φροντιστέον (δεν πρέπει να νοιαζόμαστε πολύ) τί ἔροῦσιν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὅ,τι ὁ εἷς, ὁ ἐπαῖων, ἡ ἀλήθεια».

Ε.Θ.: Ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνατε και την χαρά που μου δώσατε, καλώντας προς αναπόληση των ωραίων ημερών, τις οποίες έζησα μέσα στην χριστιανική φοιτητική κίνηση και που στα 92 μου χρόνια μού μένουν αλυσμόντες. Εύχομαι ολόψυχα στις φοιτήτριες και τους φοιτητές της Χ.Φ.Ε. να συνεχίσουν να νοσηματοδοτούν την ύπαρξή τους, αφενός βιώνοντας την αληθινή ελευθερία και χαρά που την χαρίζει μόνον ο Χριστός και αφετέρου προσελκύνοντας συναδέλφους των για συμμετοχή στο ελπιδοφόρο φοιτητικό κίνημα της πατρίδος μας.

«Π»: κ. Καθηγητά και εμείς σας ευχαριστούμε πολύ!

Αγγελική Καλκάνη
Τελειόφ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών & Μηχανικών Η/Υ

Επιμέλεια:
Αναστασία Μπιτσάνη
Τελειόφ. Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ

*Σύντομο βιογραφικό σημείωμα:

Ευάγγελος Δ. Θεοδώρου

Άρχων Διδάσκαλος του Ευαγγελίου της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας
Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής και πρ. Πρύτανης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών

Τακτικό μέλος, «Επίτιμος Πολίτης», «Επίτιμος Συγκλητικός» και εκπρόσωπος στην Ελλάδα (Legatus Graeciae) της «Ευρωπαϊκής Ακαδημίας των Επιστημών και Τεχνών»

Από το 1938 Μέλος του «Ακαδημαϊκού Κοινωνικού Συνδέσμου».

«Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ» ΚΑΙ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Τι έδωσε η Χ.Φ.Ε. για την πνευματική μου συγκρότηση.

Πριν αναπτυχθεί «τι μου προσέφερε η Χ.Φ.Ε. για την πνευματική μου συγκρότηση» είναι ανάγκη να σκιαγραφηθούν τα πλαίσια εις τα οποία εκινείτο εκείνη την εποχή.

Ζούμε στην δεκαετία '45-'55, μια δεκαετία κρίσιμη για την Ελλάδα από απόψεως πολιτικής, πνευματικής, εθνικής.

Δεν είναι πάρα λίγοι μήνες που η Πατρίδα έχει απελευθερωθεί από μια τριπλή βαριά κατοχή: Ιταλική – Γερμανική – Βουλγαρική.

Έχει προηγηθεί τό έπος της Αλβανίας ή όπως ορθότερα πρέπει να λέγεται Έπος της Βορείου Ηπείρου, απώλειες: 13.000 νεκροί, 43.000 τραυματίες.

Έχει επακολουθήσει η τριετία της κατοχής. Η μέχρι θανάτου πείνα, θέρισε τις πόλεις και η αντίσταση, με τις συνέπειες της, την ύπαιθρο.

Καίνε ολόκληρα χωριά οι Γερμανοί, καίνε παράλληλα και οι

αντάρτες. Φόβος θανάτου πλανιέται παντού.

Ακολουθεί –1944– η μεγάλη ερυθρά τεσσαρακοστή: τα Δεκεμβριανά.

Το ερυθρό κύμα παφλάζει ως τα ακραία σημεία της επικράτειας, τα σύνορα και τα νησιά.

Η ελεύθερη πατρίδα περιορίσθηκε σε μερικά οικοδομικά τετράγωνα της Αθήνας! ...

Όμως, οι συνθήκες και οι συμβατικές δυνάμεις δεν έχουν ακόμη εξουδετερωθεί.

Με μια εξόρμηση, που θυμίζει την έξοδο του Μεσολογγίου, σχίζονται τα πέπλα που καταθλίζουν τον ουρανό του Έθνους και αποκαθίσταται η ελευθερία.

Απώλειες: 65.000 Έλληνες και Ελληνίδες έχασαν την ζωή τους, πενταπλάσιες του έπους του '40.

Η ατμόσφαιρα είναι ακόμη βαριά από τα πυκνά ερυθρά νέφη.

Η θύελλα ξεσπά τον επόμενο χρόνο, το 1946.

Ορδές κομμουνιστών με τα πιο κοφτερά δολοφονικά μαχαίρια, μαχαίρια που τους δόθηκαν επί κατοχής από τους συμμάχους και εκείνες τις ώρες από άσπονδους φίλους, τους συνοριακούς γείτονες, θα αυλακώσουν το σκελετωμένο σώμα της Πατρίδος για μια τριετία.

Ένας νέος Ιμπραήμ, με φωτιά και τσεκούρι, έχει οργώσει τη χώρα.

Και η Ελλάδα στεφανώνεται με τον «ακάνθινο στέφανον» των απαχθέντων παιδιών της, πέραν των συνόρων.

Αποτελέσματα:

1. 120.000 νεκροί, (δεκαπλάσιοι του έπους του '40),
2. 750.000 πρόσφυγες-άστεγοι, οικονομικές ζημιές:
3. 1 Δις δολάρια, σε τιμές του 1948, όταν το κατά κεφαλή εισόδημα ήταν μόλις 100 δολάρια. Ποσό τεράστιο για την εποχή αυτή.
4. 28.000 απαχθέντα παιδιά, 28.000 ψυχές μακριά από τις

μπότες τους, τα σπίτια τους, την πατρίδα. Θρήνος γονιών, Έθνους θρήνος, θρήνος παιδομαζώματος.

Στα τέλη της δεκαετίας του '40 βρίσκεται η Ελλάδα στα πρόθυρα του θανάτου.

Δεν υπάρχει γωνιά της Ελληνικής γης που να μην είναι σκαμμένη, καμένη, ανασκολοπισμένη.

Σε λιγότερο από 40 χρόνια το μαρτυρικό Έθνος αιμορραγεί δύο δεκαετίες 1912-1922 και 1940-1950.

Ο λευκόφωτος χιτώνας της λευτεριάς έχει μεταστοιχειωθεί σε βασιλική πορφύρα μαρτυρίου.

Το σώμα της Πατρίδος είναι λουσμένο στο αίμα και σκεπασμένο από ερείπια και στάχτες.

Τίποτε σχεδόν όρθιο, εκτός από την ψυχή και το πνεύμα της.

Είναι ένα θαύμα επιβίωσης που συγκλονίζει.

Τα τραγικά αυτά χρόνια ο πνευματικός κόσμος της πατρίδος σχεδόν απουσιάζει από τον «υπέρ πάντων αγώνα».

Ο λαός αντλεί από «το αθάνατο νερό του '21» δυνάμεις, όπως το 1940, για να αντέξει στον κατακλυσμό του αίματος και του πόνου.

Στα πλαίσια αυτής της περιόδου κινείται ένας σπουδαστής του Πολυτεχνείου.

Έχει ζήσει, επί κατοχής, τις διαλογικές μάχες που έδιναν οι εθνικόφρονες και οι αριστεροί σπουδαστές στις αίθουσες και στους διαδρόμους της Σχολής. Τους είδε να κλείνονται στη λέσχη που σιτίζονταν και να βγαίνουν με πρησμένα – μελανιασμένα πρόσωπα και ανοιγμένα κεφάλια.

Βουβοί μάρτυρες των «κεκλεισμένων θυρών», μαχών, ήσαν οι σωροί από καρεκλοπόδαρα στο δάπεδο της λέσχης.

Έχει γευθεί την οδύσσεια από τους κομμουνιστές μιας οικογενειακής ομηρίας απ'

την Αθήνα ως τη Λάρισα με τα πόδια. Στις φάλαγγες της οδοιπορίας συνήντησε και συμπορεύτηκε με «πνευματικούς» ανθρώπους που του άφησαν πικρή γεύση απογοήτευσης.

Άδριοι από κάθε άποψη, όπως άδειος ήταν κι αυτός.

Διψά, δίψα ερηνική και δεν γνωρίζει.

Στην κρίσιμη, γι' αυτόν, αυτή περίοδο δέχτηκε, τον Μάιο του '45, την πρώτη κρούση-πρόσκληση, από συνάδελφο Τοπογράφο-Μηχανικό για κάτι ομιλίες «έρχου και ίδε».

Κατάμεστη η αίθουσα, τα ερωτήματα γεμάτα ζωντάνια, οι απαντήσεις πηγαίες και σύντομες, αλλά γεμάτες περιεχόμενο και πειστικές, δεν εστερούντο πνεύματος και χιούμορ.

Ομιλητής σεβαστός μας Θεολόγος της Αδελφότητας «ΖΩΗ».

Ήταν τα Χριστιανικά Μαθήματα, ο προθάλαμος της Χ.Φ.Ε..

Λίγους μήνες μετά, σε κύκλο μελέτης Αγίας Γραφής, άνοιγε για πρώτη φορά στη ζωή του την Καινή Διαθήκη.

Η μελέτη γινόταν σε σπίτι συνσπουδαστή. Επί κεφαλής, Θεολόγος και Νομικός, μετέπειτα Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Σύγχρονα προσεκλήθει να παρακολουθήσει ένα είδος φροντιστηρίου, επί κεφαλής του οποίου ήταν ένας νευρώδης ομιλητής, κανονικού αναστήματος, αθλητικού παρουσιαστικού, το όνομά του: Αλέξανδρος Γκιάλας. Του είπαν πως είναι και ποιητής.

Τον διεδέχθη σύντομα, σεβαστός πατέρας της Αδελφότητας.

Η ποικιλία των θεμάτων φώτιζε άλλο πρίσμα και συνεπλήρωνε λεσματικά, εκείνα του κύκλου της Γραφής.

Ήρθε από έκπληξη σε έκπληξη! Δεν μπορούσε να φανταστεί πως υπήρχε τέτοιος πλούτος-θησαυρός για του που τον αγνοούσε τελείως. Ταράλληλα γεύτηκε τις εξορμήσεις αγάπης στα Νοσοκομεία. Από τον Ευαγγελισμό μέχρι των Δοιμωδών Νόσων.

Καινούργιες εκπλήξεις – εμπειρίες.

Δεν είχε γνωρίσει μέχρι τότε την διάσταση του πόνου, στο πρόσωπο του συνανθρώπου του.

Οι χορδές της συναλληλίας, δεν είχαν ηχησει μέσα του μέχρι τότε ποτέ συνειδητά.

Η σφραγίδα του Πνεύματος δεν είχε ακόμα τεθεί. Δεν είχε αναβλύσει η πηγή της δυνάμεως.

Ήρθε κάποτε η στιγμή γι' αυτήν την ανάγκη.

Με υπόδειξη του ίδιου συναδέλφου, που τον προσεκάλεσε στα Χριστιανικά Μαθήματα, οδήγησε τα βήματά του, στον Άγιο Ελευθέριο της Μητροπόλεως.

Τι παλμοί καρδιάς, τι δισταγμοί, τι πόνος εσώβαθος!...

Αντίκρυσε έναν σεβάσμιο γέροντα, μιά γαλήνια πατρική φυσιο-

γνωμία, όλο ειρήνη και πραότητα. Ήταν ο π. Πολύκαρπος.

Κάτι άυλο, θερμό και παρήγορο, τον τύλιξε σαν χιτώνας.

Βγήκε, τα μάτια υγρά, η καρδιά τραγουδούσε, η έλξη της γης δεν εξουσίαζε το σώμα...

Όταν το πήλινο δοχείο, πλύθηκε στις πηγές της συντριβής και στέγνωσε με το «λέντιο» της καρδιάς, καταξιώθηκε ν' ακούσει από τα χείλη του γέροντα το «δύνασαι».

Σ' όλη τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας έζησε μια πρωτόγνωρη ένταση και σύγχρονα μια βαθιά ειρήνη.

Στον κατάμεστο ναό από φοιτητές δεν άκουγε τον παραμικρό ψίθυρο, λες και ήταν μόνος του.

«Μετά φόβου Θεού...». Αθόρυβα σχηματίστηκε μια σειρά με τάξη μοναδική. Ήρθε η σειρά του, γεύτηκε τον «πυρό άνθρακα», έννοιωσε συνδαιτημόνας στο «μέγα ανώγειον».

«Καινούργια γη
Καινούργια γη»
για να θυμηθούμε τον αξέχαστο Στέφανο Μπολέτο.

Υπήρχε ένα κενό στη δόμηση της προσωπικότητας του νέου ανθρώπου.

Το βιωματικό στοιχείο, στην καθημερινή ζωή του πιστού γεν-

νά πλήθος προβλημάτων που δεν ανακύπτουν σε εκδηλώσεις δράσεως και καταρτισμού.

Η κοινοτική ζωή των Χριστιανών των πρώτων αιώνων έπρεπε να βιωθεί, όσον ήτο δυνατόν, με σύγχρονα μέσα.

Η ευρηματικότητα του πνεύματος οδήγησε στη λύση της κατασκηνώσεως.

Φοιτητές διαφόρων σχολών ζούσαν, για τρεις εβδομάδες, μια κοινή ζωή, όπου λαβεύονταν οι χαρακτήρες, στις φαινομενικά λεπτομέρειες της ζωής.

Η ανεκτικότητα, η υποχωρητικότητα, η αλληλοεξυπηρέτηση, η ταπεινοφροσύνη στην πράξη, με κορωνίδα την αγάπη του συγκεκριμένου ανθρώπου, το πιο δύσκολο για τον πιστό, κατά τον Ντοστογιέφσκι, εθεμελιώναν με ισόρροπο δυναμική έκφραση, την όλη δομή του αυριανού πνευματικού ηγέτη της κοινωνίας μας.

Ενδιάμεσα, σαν ιντερμέντζα, υπήρχαν οι ψυχαγωγικές ευκαιρίες.

Καλλιτεχνικές εκφράσεις ποιότητας, όπως το σκέτος «οι τρεις φωνές» του Γ. Βερίτη, ή τα μουσικά βραδυνά (χορωδιακά) δημιουργούσαν βαθιές συγκλονιστικές εντυπώσεις-ανατάσεις. Αρκετές από αυτές είχαν πρωτοποριακές μορφές για εκείνα τα χρόνια.

Αυτές οι εκδηλώσεις επαλήθευσαν στο ακέραιο τη σκέψη-φράση του Π. Μελίτη: «η ψυχαγωγία (η γνήσια) κάνει διατηρήσιμο τον Χριστιανισμό».

Υπήρχε μια πληρότητα που δύσκολα μπορεί κανείς να εκφράσει.

Όλα αυτά γεννούσαν ένα πνευματικό μεθύσι ανεπανάληπτο.

Οι πνευματικές επαναστατικές εκδηλώσεις καταρτισμού διαδέχονταν η μία την άλλη.

Η διακήρυξη της Ένωσης Επιστημόνων το 1946.

Διαδόθηκε από επιστήμονες και φοιτητές και ήταν ένα μεγάλο γεγονός στις ημέρες του.

Τον αντίκτυπό του τον είδαμε

στον κόσμο των κομμουνιστών. Έφτασε ο Νίκος Ζαχαριάδης, Γενικός Γραμματέας του κόμματος τότε, να στιγματίσει την πνευματική ηγεσία του Κ.Κ.Ε., σε ολομέλεια, αποκαλώντας την «μωράς παρθένους».

Τούτο γιατί επέτρεψαν να εκδηλωθεί και να κυκλοφορήσει σε τόσο μεγάλη έκταση ένα τόσο βαρυσήμαντο μανιφέστο, που προσυπεγράφει από κορυφαίους εκπροσώπους της επιστήμης και της τέχνης της Ελλάδος και από μεγάλες προσωπικότητες διεθνούς κύρους από όλο τον κόσμο. Εδώ πρέπει να τονισθεί, για την ακρίβεια των πραγμάτων, ότι η υπογραφή ελαμβάνετο από κάθε ένα χωριστά κάτω από το κείμενο του μανιφέστου. Το μανιφέστο ανεσκεύαζε αμετάκλητα την δήθεν διάσταση μεταξύ Χριστιανικής πίστεως αφ' ενός και της επιστήμης και τέχνης αφ' ετέρου.

Το δέμα του επαναπατρι- σμού και οι εξορμήσεις στην ύπαιθρο.

Πραγματοποιήθηκαν από επιστήμονες και φοιτητές, με κεντρικό στόχο-κήρυγμα: επιστροφή στο Χριστό και στην Εκκλησία, έφεραν πιο κοντά τους κατοίκους πόλεων και χωριών.

Συγκινητικές εκδηλώσεις αγάπης και βαθιάς αλληλεγγύης, ήταν το επακόλουθο αυτών των εκδηλώσεων.

Οι εκκλησίες γέμισαν κόσμο.

Με δάκρυα ο πονεμένος και ρημαγμένος λαός παρακαλούσε τους φοιτητές να ξαναπάνε για να ξανακούσουν το μήνυμα του Χριστού. Τούτο το μήνυμα θα τους έδινε κουράγιο για ν' αντέξουν στις επερχόμενες σκληρές δοκιμασίες.

Στο πιο κρίσιμο σημείο του ανταρτοπολέμου γεννήθηκε η ανάγκη για μια πνευματική θεμελίωση του αγώνος. Στο πιστεύω του κομμουνισμού, γιατί περί πίστεως στην υλιστική θεώρηση της ζωής πρόκειται, έπρεπε να αντιπαραταχθεί ένα άλλο πιστεύω πνεύματος. Αυτό το πιστεύω, στις αιώνιες και ακα-

τάβλπτες αξίες, θα έδινε δυνάμεις, σε λαό και στρατό, να αντέξουν στις κατακλυσμιαίες δοκιμασίες και να νικήσουν.

Αυτή η ανάγκη γέννησε το 1948 το «Ελληνικό Φως». Υπό την έμπνευση, την καθοδήγηση και την εποπτεία του καθηγητού Αλέξανδρου Τσιριντάνη, στελέχη πολλών και διαφόρων τάξεων πέρασαν από

μπλήρωμα της Διακηρύξεως.

Σε όλη αυτή την εργώδη προσπάθεια η συμβολή της Χ.Φ.Ε. δεν ήταν μικρή. Η ανταπόκριση ηγεσίας και λαού ήταν σημαντική.

μία σειρά μαθημάτων πνευματικού προσανατολισμού. Σαν μια σύγχρονη πορεία προς Εμμαούς έγιναν οι απαραίτητες πνευματικές θεμελιώσεις και «διηνοίχθησαν αυτών οι οφθαλμοί».

Σύγχρονα εκυκλοφόρησε ένα μικρό βιβλίο «Για μια καινούργια Ελλάδα» που μπορεί να πει κανείς πως ήταν η συνέχεια και το συ-

Παγκόσμια ημέρα προσευχής των Φοιτητών

17 Φεβρουαρίου 1952

10η πρωινή.

Βρέχει, το κρύο είναι διαπεραστικό. Ομάδες νέων ανθρώπων συγκλίνουν από διάφορες κατευθύνσεις στην πλατεία της Μητροπόλεως. Σε λιγότερο από ένα τέταρτο ο ναός γεμίζει από φοιτητές

όλων των σχολών για την δεύτερη Λειτουργία. Στην είσοδο διανέμεται ένα μικρό βιβλίο.

«Η Θεία Λειτουργία του Ιωάννου του Χρυσοστόμου». Έκδοση Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Η Θ. Λειτουργία αρχίζει. Οι περισσότεροι ανοίγουν για πρώτη φορά ένα λειτουργικό κείμενο.

Χιλιάδες μάτια διαβάζουν και κατανοούν το, γεμάτο βάθος πνεύματος, κείμενο ενός μεγάλου πατέρα της Εκκλησίας μας.

Καθώς η Θ. Λειτουργία προχωρεί ακούγεται μόνο η φωνή του Λειτουργού και η γεμάτη λιτότητα και αρμονία χορωδία των ψαλτών.

Κατά διαστήματα ακούγεται ένα θρόισμα, είναι το γύρισμα των φύλλων του εγκολπίου, το θρόισμα των φτερών των αγγέλων, ή του Πνεύματος, καθώς «επεφέρετο» εις την άβυσσο των καρδιών μας ;

Την μυστική άφωνη απάντηση την έπερνε προσωπικά ο καθένας στα βάθη του είναι του.

Αυτή η εκδήλωση ήταν μέρος από την καθιερωμένη από το 1950 ελληνική έκφραση της «Παγκοσμίου ημέρας προσευχής των Φοιτητών».

Το πρόγραμμα της ημέρας, μετά τη Θ. Λειτουργία, πλαισιωνόταν από την πορεία των φοιτητών στον Άγνωστο Στρατιώτη για κατάθεση στεφάνου και ανάγνωση του μηνύματος της ΕΦΕΕ. Νωρίς το απόγευμα ακολουθούσε εξόρμηση στα νοσοκομεία των Αθηνών και ολοκληρωνόταν ο εορτασμός με επίσημη εκδήλωση στην αίθουσα τελετών του Πανεπιστημίου.

Πριν κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο των εκδηλώσεων καταρτισμού θυμόμαστε με βαθιά συγκίνηση τα αξέχαστα «Βραδινά των Ακτίνων».

Συνεργάτες του περιοδικού ανέλυαν με μοναδικό τρόπο το περιεχόμενο του τεύχους, υποσημειώνοντας ιδιαίτερα τα καίρια σημεία των άρθρων.

Πρύτανης των βραδινών αυτών θα παραμείνει για πάντα ο γεμάτος σαγήνη λόγου, μορφής και ζωής, ιατρός Δημήτριος Χαροκόπος.

Θα ήταν μεγάλη παράλειψη αν, στο κεφάλαιο του καταρτισμού, ξεχνούσαμε εκείνους που χωρίς λόγια, μέσα στην αφάνεια και πολλές φορές στην ανωνυμία τους, προσέφεραν την εθελοντική εργασία τους δεκαετίες ολόκληρες. Κινούσαν τα αόρατα νήματα της καθαριότητας, της τάξεως, του καλλωπισμού.

Μας έδωσαν το μεγάλο και θεμελιακό παράδειγμα της βιοματικής ταπεινώσεως. Υποκλινόμαστε με ευγνωμοσύνη μπροστά τους.

Ως συμπέρασμα, μπορούμε να πούμε, πως η Χ.Φ.Ε., το Χριστιανικό Έργο γενικότερα, κατά το μέτρο του δυνατού, συνέβαλε εις τα εξής:

1) Κατέβασε από τα εικονοστάσια την Αγία Γραφή και την έκανε καθημερινό ανάγνωσμα στο λαό.

2) Ωδήγησε στους ναούς νέους και ηλικιωμένους, μορφωμένους και αγράμματους και βοήθησε να βιώσουν το απαράμιλλο βίωμα της Λειτουργικής ζωής.

3) Χειραγώγησε τον καθένα στα μυστήρια της μεταστροφής και του κοινού ποτηρίου της ζωής.

4) Μπόλιασε με το στοιχείο του πόνου για τον πλησίον τις καρδιές των ανθρώπων, που είναι μια καινούργια διάσταση δημιουργίας και χαράς.

5) Κήρυξε Χριστόν Εσταυρωμένον σε χωριά και σε πόλεις για μια ζωή άξια των ανθρώπων.

6) Χάρισε μια νέα διάσταση της χαράς, με ψυχαγωγία χωρίς βρωμίες και υπονοούμενα.

Σε πανελλήνιο συνέδριο Θεολόγων ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Ευάγγελος Θεοδώρου σε σχετική ερώτηση, τι γνώμη έχετε για το έργο της Χριστιανικής Κινήσεως, διεκήρυξε πολύ πετυχημένα και επιγραμματικά πως είναι,

«Επανευαγγελισμός της Πατρίδος»

Αναμφίβολα, μέσα στη μεγάλη μάχη που δίναμε και δίνουμε, πρέ-

πει με συντριβή να ομολογήσουμε, πως έγιναν σφάλματα και λάθη τακτικής, παραλείψεις μικρές και μεγάλες, αδελφία πληγώθηκαν άμεσα ή έμμεσα απ' τον καθένα, ζήσαμε στιγμές φανατισμού, όπως γίνεται πάντα, χωρίς τάση δικαιολογίας, σε έναν ζωντανό οργανισμό, από την εποχή ενός Πέτρου και Παύλου.

Όμως ποιος μπορεί να κατηγορήσει ένα όργανο του σώματος, γιατί δεν επιτελεί άψογα όλες τις λειτουργίες του οργανισμού; Το χριστιανικό αυτό έργο το κατασκευασμένο, ως παρεκκλησιαστική οργάνωση, (από τότε άρχισαν αλήθεια οι συναθροίσεις των πιστών να αποκαλούνται έτσι;) έδωσε την πρώτη φλόγα.

Η φλόγα αυτή επιμερίστηκε αργότερα, όπως τότε, στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, φωτίζοντας και θερμαίνοντας τις καρδιές ενός μεγάλου πλήθους ανθρώπων του πνεύματος. Οι τελευταίοι προχώρησαν σε βάθος την μελέτη των πηγών της πίστεως μας.

Περιοδικά και βιβλία, διαλέξεις – ομιλίες, εισχωρούν στα πατερικά κείμενα των Βυζαντινών χρόνων για να μας αποκαλύψουν τον απέραντο πλούτο των πατέρων και των ασκητών.

Άξιοι επίσκοποι πλαισιώνουν την ιεραρχία, ευσεβείς κληρικοί διακονούν ναούς και ανθρώπους, νέα βλαστάρια πλουτίζουν τα ρημαγμένα μοναστήρια. Επιστήμονες, άνθρωποι του πνεύματος και της τέχνης, υπάλληλοι, εργάτες και αγρότες, άξιοι του ονόματος άνθρωποι, ζωοποιούν την κοινωνία μας. Είναι, σε μεγάλο ποσοστό, η σημερινή ζώσα εκκλησία της Ελλάδος, που στις ημέρες μας δίνει το μήνυμα ζωής του πιστού σε μια κοινωνία του παραλόγου.

Δ. Γκενάκος
Μηχανικός ΕΜΠ
Α' Γραμματέας Δ.Σ.
Χ.Φ.Ε. 1951-1954

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ Χ.Φ.Ε. ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

80
ΧΡΟΝΙΑ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Η φοιτητική ζωή χαρακτηρίζεται από μια σειρά επιτυχιών και αποτυχιών, προσπαθειών και προσδοκιών, απογοητεύσεων και ακυρώσεων, οραμάτων και φιλοδοξιών, ονείρων και επιθυμιών. Είναι συνυφασμένα τα νιάτα με τις καταιγίδες της αμφισβήτησης και τις θύελλες της δυσπιστίας. Σε μια εποχή βαθύτατου πνευματικού αδιεξόδου της ελληνικής πραγματικότητας -ιδιαίτερα μετά τη φρικτή εμπειρία του Β' Παγκοσμίου πολέμου-, ανάσα ελπίδας και πνευματικής αναγέννησης στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αποτέλεσε η παρουσία νέων που εμπνεύστηκαν από τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και από την ανάγκη μαρτυρίας Χριστού – πέραν των άλλων – και στο χώρο του Πανεπιστημίου. Κάνουμε λόγο για μια εποχή που η πολιτική προ-

παγάνδα άρχιζε να εξαπλώνεται στον κατεχοχίν χώρο της ελεύθερης σκέψης, της έρευνας και της επιστημονικής αντικειμενικότητας, προκειμένου να εξυπηρετήσει μικροπολιτικούς σκοπούς.

Θυμόμαστε την ογδοντάχρονη προσφορά και διακονία μιας μικρής, αρχικά, μερίδας νέων που «με λογισμό και μ' όνειρο», αφιφώντας τα ψελλίσματα του κόσμου και την απαξίωση των «σοφών», αναλώθηκαν σε μια κατάθεση ψυχής, στην υποστήριξη ψυχών «υπέρ των Χριστός απέθανε». Είχαν πόθο να ανάψουν κεριά στους σκοτεινούς λαβύρινθους των ιδεολογημάτων με την Ευαγγελική αλήθεια, αποφεύγοντας τη στείρα συνθηματολογία και ιδεολογική εμμονή. Με οδηγό την ελευθερία που εμπνέει η πίστη στο Χριστό, ο πρώτος πυρήνας, ως «μικρά ζώνη» των νέων σε

κάθε Σχολή, καρποφόρησε καρπό «εκατονταπλασίονα» στον πανεπιστημιακό χώρο. Κατά τη διάρκεια των ετών που ακολούθησαν, πολλά από αυτά τα πρόσωπα που έδωσαν μαρτυρία διακονίας στο Πανεπιστήμιο, με την ανιδιοτέλεια και την ανυπολόγιστη προσφορά τους έθεσαν τα θεμέλια αυτής της δράσης, αναδείχθηκαν σε διακεκριμένους καθηγητές, αξιόλογους επιστήμονες και μεγάλες πνευματικές φυσιογνωμίες.

Εκείνο που εκπλήσσει είναι ο τρόπος λειτουργίας και δράσης αυτών των νέων που χαρακτηρίζονταν από χειμαρρώδη θέληση για μια λυτρωτική πορεία με μια καρδιά σε μια αυθεντική σχέση ανθρώπου, Θεού και κόσμου. Με τέτοια ιδεώδη, με αφοσίωση και ευσέβεια, μαρτυρία σταυρού και Ανάστασης για ογδόντα ολόκληρα

χρόνια, η Χ.Φ.Ε. αποτελεί κέντρο πνευματικού προβληματισμού, αξία και αναφορά σε εξέλιξη. Κέντρο παιδείας θρησκευτικού οραματισμού, μορφοποίησης και αποσαφήνισης, πλάτυνε τους ορίζοντες και πρωτοστάτησε σε βαθιές πνευματικές διεργασίες, σμιλεύοντας μια νέα ιστορική

πραγματικότητα. Όλα αυτά βασίστηκαν σε αυτήν την αλληλεπίδραση με την πανεπιστημιακή κοινότητα.

Τι περισσότερο, αλήθεια, θα μπορούσε να καταγράψει ο σύγχρονος μελετητής από την ευεργετική παρουσία της Χ.Φ.Ε. μέσα στα πανεπιστημιακά τμήματα; Η χριστιανική ομολογία όπως εκφράζεται μέσα από το νεανικό ήθος, αποφεύγει την υπερτροφία του αθεϊσμού, την εξουσία των εκκλησιαστικών αξιωμάτων, και επιστρατεύει τη θεολογία, την τέχνη, τον πολιτισμό, την ποίηση, την μουσική, και τα γράμματα στον οραματισμό του φοιτητή και αργότερα, του επιστήμονα, του πολίτη, του οικογενειάρχη, του ασυμβίβαστου ανθρώπου.

Προβάλλει ιδέες και όχι πρόσωπα. Δεν διαιρεί την Εκκλησία, όπως την κατηγορούν, σε ιδεολογίες, αλλά αγωνίζεται με ανιδιοτέλεια για την χριστιανική ομολογία. Τονίζει τον γνήσιο και ανόθευτο χαρακτήρα της, προσπαθώντας να αποκαταστήσει την τραυματισμένη εικόνα της διοικούσας εκκλησίας, που είναι «χαμένη» μέσα σε σχήματα άσκησης κοσμικής εξουσίας. Δε διαθέτει πολιτική δύναμη, αλλά ελεύθερη συμμετοχική προσπάθεια, αντιτάσσοντας στον ατομικισμό της εποχής, αυτό ακριβώς το ήθος, το εμπνευσμένο από το Ευαγγέλιο και το «σώμα του Χριστού». Αυτά τα χρόνια δημιουργίας και προσφοράς κρίνονται τελικά όχι από το παρελθόν, αλλά από το μέλλον.

Στα πανεπιστημιακά τμήματα των Αθηνών και της Θεσσαλονίκης όπου η Χ.Φ.Ε. αριθμούσε 1.500 εγγεγραμμένα μέλη (Θεολογίας, Ιατρικής, Νομικής, Φιλοσοφικής, Φυσικομαθηματικής, Ραδιοτεχνικής, Παιδαγωγικής Ακαδημίας, Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, Βιομηχανικής, Παντείου, ΑΣΟΕΕ, κ.α.) υπήρξε ο Γενικός Υπεύθυνος, ο οποίος είχε τον συντονισμό οκτώ (8) ακόμα μελών της Ένωσης (τέσσερις υπεύθυνοι, ένας από κάθε έτος μαζί με έναν βοηθό). Στόχος ήταν ακόμα και η αντιμετώπιση οικονομικών θεμάτων των συναδέλφων (το γνωστό «Ταμείο Σχολής και Γραφείο Προνοίας Φοιτητού»). Πολύ περισσότερο, υπήρξε μέριμνα για την πνευματική αφύπνιση, χωρίς να απαξιώνεται, ωστόσο, η ενασχόληση με γενικότερα θέματα που άπτονταν των πνευματικών ανησυχιών και επίκαιρων αγωνιών των φοιτητών σε θέματα Σχολής. Φρόντιζαν όμως και για τις ώρες της «σχολής», διοργανώνοντας προσκυνηματικές εκδρομές, ψυχωφελείς συναντήσεις, εκδηλώσεις υποδοχής πρωτοετών και δεξιώσεις, μουσικά δρώμενα, ομιλίες επιστημονικού χαρακτήρα (όπως για παράδειγμα, τα ηθικά προβλήματα του ιατρού) και πνευματικού προβληματισμού (όπως για παράδειγμα ομιλία με τίτλο: μάς είπαν να Τον προσπεράσουμε, μάς είπαν το γιατί; Τι περιμένουμε από την Εκκλησία; Να ρίξει τις βάσεις για

να μπορούμε; Τα Χριστούγεννα κατά τους Πατέρας), περιοδική έκδοση εντύπου με δωρεάν διανομή, ομάδες εργασίας και ακαδημαϊκής υποστήριξης φοιτητών, ανταλλαγή ακαδημαϊκών σημειώσεων και φροντιστηριακών ασκήσεων, αλληλεγγύη και κατ' οίκον επισκέψεις σε εμπερίστατους συμφοιτητές, διεξαγωγές συνεδρίων, διοργανώσεις εθελοντικής αιμοδοσίας (με αποκορύφωμα την συγκέντρωση και αποστολή μεγάλης τράπεζας αίματος στους δοκιμαζόμενους αδελφούς της Κύπρου), έκθεση χριστιανικού βιβλίου, ομάδες επισκέψεων σε νοσοκομεία, φυλακές και ιδρύματα, επικοινωνία με αντίστοιχες ομάδες νέων από το εξωτερικό (π.χ. έχει καταγραφεί αλληλογραφία από Σουηδία, Νότια Αφρική, Βραζιλία, Αυστραλία), μελέτη της Αγίας Γραφής (τους λεγόμενους «κύκλους»), και συμμετοχή σε προσευχητικές και λειτουργικές εκδηλώσεις. Έχει μείνει στη μνήμη όλων των παλαιότερων -που έχει φθάσει μέχρι σήμερα- «η ημέρα προσευχής των φοιτητών».

Κυρίαρχη ιδέα της όλης κινητοποίησης ήταν ο «εν-κεντρισμός» όλων σε κάτι αληθινό που προσέφερε μια διαφορετική πρόταση ζωής στην καθημερινότητα των δυσκολιών και του εφήμερου. Στόχος ήταν η ευαισθητοποίηση στα σημαινόμενα της ζωής, αφού ήταν κοινές οι αγωνίες και οι αναζητήσεις των νέων ανθρώπων. Δεν

είναι υπερβολική η διαπιστωτική πρόταση μέλους της Χ.Φ.Ε. εκείνης της εποχής που διαβάζουμε σε σχετικό σημείωμα του αρχείου: «πόσοι νέοι, δίχως να είναι τυπικά μέλη της Χ.Φ.Ε., ουσιαστικά είναι, εφόσον διεξάγουν τον ίδιο αγώνα, την καλύτερη του εαυτού των πρώτα, διαπνεόμενοι υπό το πνεύμα της δικαιοσύνης και της αγάπης για μια καινούρια Ελλάδα».

Όλες αυτές οι δραστηριότητες μπορεί να ακούγονται τετριμμένες, μπορεί να έχουν στιγματιστεί ως «καταφύγια», μπορεί να έχουν χαρακτηριστεί ως ψυχαναγκαστικά «ιδεολογήματα», αλλά δεν πρέπει να διαλανθάνει/ (διαφεύγει) την προσοχή μας ότι αποτέλεσαν τον «σκαπανέα» της πνευματικής αναμόρφωσης απέναντι στην πνευ-

ματική άπνοια της εποχής, στη δυσκολία ανόρθωσης ενός πνευματικού αναστήματος στερεωμένου πάνω στα ζώπυρα της πίστης.

Σε κάθε «νυν αιώνα απατεώνα», όπως και ο παρών, οι φοιτητές έχουν να παρουσιάσουν τη νεανική σφριγηλότητα και την ακατάβλητη δύναμη για να φτιάξουν από την κόλαση τον ουρανό. Σε ο,τιδήποτε τους απαξιώνει και τους αποκαρδιώνει, γεμάτοι τόλμη, παρηγορία και έμπνευση, τραβούν μπροστά στον ανάντη δρόμο, σκαρφαλώνουν βουνοκορφές και κατακτούν εθελόμενα, σπάζοντας βιτρίνες καθωσπρεπισμού και υποκρισίας, ψυχαναγκασμού και βολέματος, αντιστεκόμενοι στα ισχυρά παραγγέλματα των κάθε λογής ιδεολογιών.

Τι προσέφερε ακριβώς η Χ.Φ.Ε. στον πανεπιστημιακό χώρο; Αν όλο κι όλο που έδωσε ήταν ένα ιδεολόγημα, θα είχε μόνο ένα λαμπρό παρελθόν κι εκεί θα είχε εξαντληθεί ο ιστορικός προορισμός της. Ωστόσο, η ενεργή ύπαρξή της μέχρι σήμερα φανερώνει πως δεν ήταν απλά μια διανοητική συλλογιστική, αλλά μια μαρτυρία και ένας τρόπος ζωής βασισμένα στο μήνυμα της Ορθοδοξίας.

Επιμέλεια:

Χαράλαμπος Χωραΐτης

Πτυχιούχος Θεολόγος

Αναπληρ. Μέλος ΔΣ Χ.Φ.Ε.

2006-2007, Β' Γραμμ. 2006-2008

«ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΤΕ ΝΑ ΜΠΑΙΝΕΤΕ ΣΕ ΕΝΑΝ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟ ΧΩΡΟ;»

Ο συνάδελφος που βγήκε τρέχοντας από το μάθημα της Στατιστικής στην Εμπορική Σχολή ήταν κλασικός τύπος «προοδευτικού»: Λεπτό μούσι, γυαλιά με στρογγυλό μεταλλικό σκελετό, κόκκινη μπλούζα και ξεθωριασμένο Jacket. Η παρέα μας βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στο προαύλιο της Εμπορικής και μοίραζε το «Χριστουγεννιάτικο μήνυμα». Ο τύπος καθώς έτρεχε, άρπαξε το Μήνυμα, του 'ριξε μια επιπόλαιη ματιά και ύστερα βιάστηκε να δογματίσει: «Πώς τολμάτε να μπαίνετε σε έναν προοδευτικό χώρο, όπως οι Ανώτατες Σχολές, για να διακηρύξετε τις σκοταδιστικές ιδέες σας; Ο Χριστιανισμός είναι ξεφλημένη υπόθεση. Είναι καλός για τις γριές και τους αμόρφωτους!»

Η συζήτηση που ακολούθησε κράτησε 2,5 ώρες!... Η συστηματική ανατροπή των επιχειρημάτων του συναδέλφου και η ανάπτυξη των

αρχών της μοναδικής Αλήθειας φαίνεται ότι συνέβαλαν αποτελεσματικά στο να ζητήσει στο τέλος τη διεύθυνση ενός Πνευματικού για να συζητήσει μαζί του μερικά

προβλήματα που τον απασχολούσαν, όπως μας είπε χαρακτηριστικά φεύγοντας...

Αθαν. Ι. Τερζάκης,

Α' Γραμμ. Χ.Φ.Ε. 1977-1979

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΑΣ!

Οι φωτογραφίες προέρχονται από το αρχείο ενός μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης του 1953, το οποίο είχε την ευλογία να ζήσει και να δουλέψει για την πραγματοποίηση του εορτασμού της πρώτης Εικοσαετίας της Χ.Φ.Ε., το Μάιο του 1953.

Τώρα, πλέον γιαγιά, ευχαριστεί το Θεό που της χαρίζει πάλι κι άλλη ευλογία, να ξαναζήσει την τέταρτη Εικοσαετία της Χ.Φ.Ε. μαζί, επιπλέον, με τον εγγονό της, μέλος της Χ.Φ.Ε.

Τα βιώματα ξαναζωντάνεψαν! Πώς να τα περιγράψει κανείς!

«ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου».

Μόνον «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν»!

Τότε είχαμε δεχθεί από τους μεγαλύτερους μας την ευχή: «Εἴθε ο Κύριος να σας αξιώσει να γιορτάζετε πολλές-πολλές ακόμη εικοσαετίες της Χ.Φ.Ε. και η Χ.Φ.Ε. να ζη μέχρι την αιωνιότητα»...

Και η γιαγιά του τώρα προσεύχεται! Αμήν!

Σας ευχαριστώ πολύ! Πολύ πρόχειρα,

Ακριβή Λαγουρού
Δ.Σ. Χ.Φ.Ε. 1952-1953

Πλήθος νέων και μεγάλων ανθρώπων (στελεχών της Χ.Φ.Ε.) έχει κατακλύσει το γήπεδο της «τότε» λέσχης των Χ.Μ.Ο. Αγ. Δημητρίου Αμπελοκήπων.

Εδώ διακρίνεται περισσότερο η πλευρά των φοιτητών (ένα μέρος δυστυχώς μόνον). «Λαοθάλασσα» χαρακτηρίστηκε τότε το πλήθος των ανθρώπων για τον εορτασμό της 1ης Εικοσαετίας της Χ.Φ.Ε. (1933 Ακαδημαϊκός Κοινωνικός Σύνδεσμος-1953 Χ.Φ.Ε.). Σύμφωνα με υπολογισμούς, ο αριθμός των παρόντων προσέγγισε τα 1.000 άτομα.

Η χορωδία της Χ.Φ.Ε. υπό τον κ. Γεώργιον Στέφαν (νυν Αρχιμανδρίτη, π. Γεώργιον). Στη φωτογραφία, δεν διακρίνεται.

Ομιλία από τον κ. Δημήτριο Κωτσάκη, Έφορο της Χ.Φ.Ε. Διακρίνονται καθιστοί στην άκρη: ο Παναγιώτης Τρεμπέλας και δίπλα ο κ. Ιωάννης Κολιτσάρας.

Απαγγελία από τον φοιτητή της Θεολογικής Σχολής, κ. Διλιμπόη (εκ Χίου)-Η είσοδος στο χώρο της Δέσσης.

Θέσεις επισήμων. (Εξ αριστερών) Στην 1η σειρά ο κ. Γερουλάνος. Στη 2η σειρά: κ. Κολιτσάρας, κάποια κυρία, κα Πλακίδου, κάποιος κύριος, κ. Πλακίδης, κ. Μπρατσιώτης και κ. Ράμμος. 3η σειρά: κ. Παπακωνσταντίνου, κ. Καρατζάς και άλλοι.

Θέσεις επισήμων. Διακρίνονται εξ αριστερών πάλι: π. Γερώννιος Κοτσώνης, κ. Τρεμπέλας, κ. Κολιτσάρας, κα Πλακίδου, κ. Πλακίδης, κ. Μπρατσιώτης, κ. Ράμμος. 1η σειρά: κ. Γερουλάνος, κ. Κανελλάκης (εκ μέρους του τότε Βασιλέως)- Στην είσοδο διακρίνονται ο κ. Κονιόπουλος, ο κ. Γκενάκος και από το Β' Τμήμα οι κυρίες Αναστασάκου, Λαγουρού-Κωτσάκη, Δάνδουρα.

ΜΑΪΟΣ 2002

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΝΕΩΝ

Ήταν Πέμπτη 13 Δεκεμβρίου του 2001. Περίμενα υπομονετικά έξω από ένα δωμάτιο κεντρικού ξενοδοχείου να φωνάξουν το όνομά μου για να τελειώνει επιτέλους, για πολλοστή φορά, αυτό το βάσανο των Αγγλικών πτυχίων. Με καλούν και βρίσκομαι αντιμέτωπη με το αυστηρό ύφος μιας αγγλίδας εξετάστριας. Ως συνήθως, ξεκινά αναγνωριστικές ερωτήσεις – όνομα, ηλικία, απασχόληση... - για να ελαφρύνει το κλίμα. Σίγουρα, όμως, δεν περίμενε αυτό που θα ακολουθούσε! Ξεκίνησα να της περιγράφω τις ασχολίες μου, κι εκείνη νόμιζε ότι την κοροιδεύω: πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος μόλις 20 χρόνων, να κάνει εκπομπή σε ραδιόφωνο, να γράφει σε φοιτητικό περιοδικό, να διοργανώνει ομιλίες σε πανεπιστημίο, να συμμετέχει σε φιλανθρωπικές δραστηριότητες και παράλληλα να σπουδάζει, να διαιτηρεί τις φιλίες και τις παρέες του και φυσικά να δίνει και εξετάσεις για ξενόγλωσσα πτυχία;! Ευτυχώς, είχα μαζί μου ένα τεύχος της Παρεμβολής με φωτογραφίες από τους τομείς μας. Της πρότεινα να ακούσει από τα ακουστικά του Mini disc και το σήμα της εκπομπής μας, αλλά πείστηκε και μόνο από το Περιοδικό. Η αλήθεια είναι πως εάν έδινα εξετάσεις την επόμενη χρονιά η έκπληξή της θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη. Το 2002 η ολομέλεια των συμβουλίων Α' και Β' τμήματος αποφάσισε να διοργανώσει ένα πανελλαδικό συνέδριο, προσκαλώντας νέους και νέες από όλες τις νεανικές συναντήσεις των μητροπόλεών μας. Η συμμετοχή ήταν συγκινητική: 900 σύνεδροι παρακολούθησαν τις ομιλίες εξεχουσών προσωπικοτήτων από το θρησκευτικό και ακαδημαϊκό χώρο υπό τις ευλογίες και την παρουσία

του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Το Πανελλήνιο Συνέδριο Ορθοδόξων Νέων "Νέοι κι Εκκλησία: Υπάρχει σημείο επαφής;" πραγματοποιήθηκε στις 11-12 Μαΐου 2002 και στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία, αφού όχι μόνο ανταποκρίθηκε πλήθος κόσμου, αλλά αποτέλεσε αφορμή για προβληματισμό και ανάληψη πρωτοβουλιών σε πανελλαδικό επίπεδο. Το εγχείρημα ήταν μεγάλο και η ετοιμασία του πολλές φορές επίπονη και δύσκολη για τη μεταξύ μας συνεργασία. Το αποτέλεσμα, όμως, ήταν δικαιοδικό, γιατί οι άνθρωποι που μας καθοδήγησαν σε αυτή την προσπάθεια ήταν πολλοί και δεν έπαψαν ούτε στιγμή να μας θυμίζουν πως όλα γίνονται προς δόξαν Θεού κι όχι εαυτού. Άλλωστε, η Χριστιανική Φοιτητική Ένωση είναι ένας χώρος αλληλεπίδρασης, συνεργασίας και προβληματισμού με σκοπό την ιεραποστολή και μόνο. Όλες οι δραστηριότητες της στοχεύουν στον ευαγγελισμό ενός μηνύματος τόσο διαφορετικού και τόσο αισιόδοξου από όσα "κυκλοφορούν" ευρέως: της σωτηρίας μέσω της σταύρωσης. Γι' αυτό κι ό,τι γίνεται γίνεται με αφοσίωση και χαρά. Αφοσίωση, γιατί οι πε-

ρισσότερες από αυτές τις δραστηριότητες (ραδιόφωνο, περιοδικό, διοργάνωση εκδηλώσεων και ομιλιών κ.τ.λ.) αποτελούν πρωτόγνωρες και απαιτητικές εμπειρίες για τους περισσότερους και χαρά, γιατί μέσω όλων αυτών των ευκαιριών τονώνεται το αίσθημα της ανιδιοτελούς και ενθουσιώδους προσφοράς. Αυτή είναι η δική μου εμπειρία από τη συμμετοχή μου στη Χ.Φ.Ε.. Χαρά, επικοινωνία, ενθουσιασμός και μπόλικη συναισθηματική νοημοσύνη. Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια εμπειρία που δεν μένει απλά σε μια προσφορά εθελοντική – που είναι πολύ της μόδας – αλλά σε μια ευλογημένη δραστηριοποίηση, που δίνει νόημα στη νεανική καθημερινότητα και εφόδια πνευματικά κι όχι μόνο, για μια ζωή. Και στη δική μου περίπτωση, και έναν άριστο βαθμό στα προφορικά.

Αντωνάτου Νάσια
2000-2001: Αναπληρωματικό Μέλος
Συμβουλίου Β' Τμήματος
2001-2002:
Α' Γραμματέας Β' Τμήματος

Η χριστιανική πίστη είναι μια σοβαρή υπόθεση για σοβαρούς ανθρώπους. Το κομβικότερο σημείο στην ζωή ενός νέου που επιλέγει να ζήσει την Χριστιανική πίστη, την σοβαρή αυτή υπόθεση, είναι η ενηλικίωση του. Πάνω που του φανερώνεται ο κόσμος, πάνω που ανεξαρτητοποιείται και είναι έτοιμος να βουτηχτεί στην κοσμική θάλασσα, η Χριστιανική πίστη, σοβαρή, αυστηρή, λιτή τον απομονώνει, δημιουργώντας του ένα μεγάλο βάρος, ικανό να τον πνίξει. Εκείνη την κομβική στιγμή, μια συλλογικότητα, όπως η Χ.Φ.Ε., είναι η σανίδα σωτηρίας από την κοσμική θάλασσα. Αυτό ήταν για εμένα. Ήμουν 18 χρονών και δεν κρατιόμουν να πάω στην Χ.Φ.Ε., να ακουμπήσω τον πόνο μου σε φίλους που εξέπεμπαν στην ίδια συχνότητα, να ενδυναμωθώ, να στηριχτώ, να κρατηθώ. Η Χ.Φ.Ε. ήταν απόλυτη ΑΝΑΓΚΗ.

Μα, αδυνατούσα να καταλάβω γιατί η θάλασσα να είναι κοσμική. Δεν μπορούσε να ήταν Χριστιανική; Δεν κατάλαβα γιατί σταυρώθηκε ο Χριστός; Η πίστη ξεκίνησε με μια Σταύρωση και μια Ανάσταση και κατέληξε ακίνητο κατεστημένο. Ένα ποτάμι ψυχών περνά από μπροστά μας και εμείς είμαστε ευχαριστημένοι με την συλλογή μερικών κουβάδων. Μα, δεν είναι δύο οι βασικές προτροπές του Χριστού, Πιστέψτε με και Διαδώστε με; Η Χ.Φ.Ε. ήταν για εμένα ΧΡΕΟΣ.

Αυτό είναι η πίστη. Σύντηξη και Έκρηξη.

Έτσι, λοιπόν ξεκίνησε η φωτεινότερη περίοδος της ζωής μου. Μια

περίοδος με ζωντάνια, πάθος και όραμα. Μια περίοδος που νιώθαμε πραγματικά ότι μπορούσαμε να κάνουμε την διαφορά, ότι μπορούσαμε να ξεκουνήσουμε το κατεστημένο. Πρώτος σκοπός το Πανεπιστήμιο. Να αραιώσουμε την κοσμική θάλασσα με Χριστιανικά μηνύματα. Οι Χριστιανοί πάντα χαμηλών τόνων, διακριτικοί, άφαντοι σε μια γωνία. Εμείς με 2000 αφίσες σε όλα τα Πανεπιστήμια. Μια ομάδα 20-30 πολύ ενεργών ατόμων, φαινόμεσαν για εκατοντάδες. Ποιος ο σκοπός; Να φύγει η πίστη από το περιθώριο, που είναι αρκετό για να την προσπερνούν οι νέοι.

Ο κάθε άνθρωπος έχει εκ φύσεως την τάση να βρίσκεται εκεί που είναι οι πολλοί, να κρύβεται πίσω από την μάζα. Αν είσαι μέσα στο πλήθος, τι θα κάνει ο Θεός; Θα μας στείλει όλους στην Κόλαση; Υποσυνείδητη ομαδική απεργία έναντι του Θεού. Με αυτές, όμως, τις υποσυνείδητες απλουστευμένες σκέψεις χάνονται εξαιτίας μας ψυχές, σπαταλώντας την μία και μοναδική ζωή τους. Και η δική μας απάντηση; Ο Θεός ξέρει... Πάλι το μπαλάκι σε Αυτόν.

Δεύτερος σκοπός το Συνέδριο. Να ανεβεί πια το δικό μας ηθικό. Να πεισθούμε ότι είμαστε πολλοί, να διώξουμε την μιζέρια, να οργανωθούμε σε όλη την Ελλάδα. Το συνέδριο είχε, ομολογουμένως, μεγάλη επιτυχία. Ανταποκρίθηκαν από όλες τις Μητροπόλεις, ήρθαν από όλη την Ελλάδα.

Επισκεφθήκαμε τον Μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, αυτόν τον

περίοδος με ζωντάνια, πάθος και όραμα. Μια περίοδος που νιώθαμε πραγματικά ότι μπορούσαμε να κάνουμε την διαφορά, ότι μπορούσαμε να ξεκουνήσουμε το κατεστημένο.

χαρισματικό και χαριτωμένο άνθρωπο με την ουσία της λέξεως και του παρουσιάσαμε την προσπάθεια του Συνεδρίου. Αφού με ενθουσιασμό του περιγράψαμε με λεπτομέρεια το σχέδιό μας, μάς λέει:

«Σάς βλέπω ότι έχετε έρθει με ενθουσιασμό και δεν θέλω να σάς στενοχωρήσω. Το συνέδριο δεν θα πετύχει. Εγώ έχω βάλει επιτροπές και επιτροπές να μου οργανώσουν ένα Πανελλήνιο Συνέδριο και όλες αποφαινόνται ότι αυτό είναι αδύνατον. Πώς θα έρθουν, πού θα κοιμηθούν... Εμείς, ολόκληρη Αρχιεπισκοπή και δεν μπορούμε. Εσείς, μια οργάνωση που ξέρετε πόσες είναι οι ενστάσεις από τις Μητροπόλεις... κανείς δεν θα έρθει».

Λίγες μέρες νωρίτερα τον ενημερώσαμε και τον υποψίασαμε για την επικείμενη επιτυχία, ώστε να έρθει προετοιμασμένος. Πραγματικά, εκείνη την ημέρα έκανε την καλύτερή του ομιλία.

Μια μικρή ομάδα ανθρώπων μπορεί να κάνει την διαφορά αρκεί να έχει πίστη και όραμα. Η Χ.Φ.Ε. με την πνευματική βοήθεια της Αδελφότητας απέδειξε κατά καιρούς τι μπορεί να πετύχει. Ιδού πεδίο δόξης λαμπρόν... και για τους μελλοντικούς. Η πρόκληση είναι μοναδική και το ταξίδι μαγευτικό.

Τάκης Δημόπουλος
Μηχανολόγος Μηχανικός ΕΜΠ
Α΄ Γραμματέας 2000- 2002

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

80
ΧΡΟΝΙΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΟΙ ΕΞΟΡΜΗΣΕΙΣ ΤΗΣ Χ.Φ.Ε.

Ένα πολύ σημαντικό κεφάλαιο στην ιστορία της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης είναι οι Ιεραποστολή. Όταν ακούμε τη λέξη Ιεραποστολή, συνήθως σκεφτόμαστε τις μακρινές χώρες της Αφρικής. Δεν είναι, όμως, πάντα έτσι. Ιεραποστολή μπορεί να γίνει και εντός συνόρων, σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας.

Η Χ.Φ.Ε. πριν από το 1960 και μέχρι σήμερα πραγματοποιεί ανελλιπώς ιεραποστολικές Εξορμήσεις στην ελληνική επαρχία (1). Συνήθως την περίοδο των Χριστουγέννων, αλλά και άλλες περιόδους του χρόνου, οι φοιτητές άφηναν τα σπίτια τους και τη βόλεψή τους και πήγαιναν για μερικές μέρες σε ακριτικές ή ορεινές περιοχές της πατρίδας μας. Ο βασικός σκοπός τους ήταν και είναι να έρθουν σε επαφή με τους ανθρώπους της

επαρχίας, να αφουγκραστούν τα προβλήματά τους (2) και να τους δώσουν την ευκαιρία να βγουν λίγο από τη μοναξιά που νιώθουν λόγω της ερήμωσης των χωριών. Ενίοτε, υπήρχαν και ιδιαίτερες συνθήκες, όπως σεισμοί και πυρκαγιές, από τα οποία είχαν πληγεί πρόσφατα οι περιοχές που επισκέπτονταν οι φοιτητές. Επίσης, αναπόσπαστο κομμάτι των Εξορμήσεων είναι η επίσκεψη στα στρατιωτικά φυλάκια και η συμπαράσταση και επικοινωνία με τους φαντάρους, οι οποίοι μένουν τόσους μήνες στις εσχατιές της πατρίδας μας, μακριά από τα σπίτια τους. (3) Μπορεί όλα αυτά να μην θυμίζουν ιεραποστολή, παρόλα αυτά όμως, μόνο σαν τέτοια μπορούν να χαρακτηριστούν, γιατί όταν έρχεσαι σε επαφή με τον συνάνθρωπό σου και προσπαθείς να

τον ελαφρώσεις, κάνεις έμπρακτα αυτό που ζητάει ο Κύριος, χωρίς κηρύγματα και μεγαλοστομίες. Παράλληλα, βέβαια, όταν το σπκώνει το κλίμα, γίνεται συζήτηση με τους χωρικούς για θέματα πίστης και χριστιανικής ζωής. Αλυσμόντες θα μείνουν στους παλιότερους και οι Κατασκηνώσεις Εργασίας της Χ.Φ.Ε. που πραγματοποιούνταν τα καλοκαίρια στην ελληνική ύπαιθρο, όπου εκτός από το καθαυτό ψυχαγωγικό τους πρόγραμμα, οι φοιτητές συμμετείχαν σε ανοικοδόμηση κατεστραμμένων από τον πόλεμο ή φυσικές καταστροφές χωριών (4) (5), αλλά και σε ιεραποστολικές περιοδείες στα γύρω χωριά (6).

Μια τέτοια Εξορμηση είναι έξοδος από τον εαυτό μας. Είναι, όμως, και εξόφληση χρέους. Εμείς είχαμε την ευλογία να συνδεθούμε

με την εκκλησία και να έχουμε πολλές ευκαιρίες να ακούσουμε το λόγο του Θεού. Το γεγονός αυτό υπογραμμίζει το χρέος μας να μεταδώσουμε με κάθε τρόπο και σε άλλους ανθρώπους αυτά που μάθαμε και ζήσαμε. Επίσης, η Εξόρμηση είναι πρόκληση μαθητείας. Μαθαίνω να ακούω τι έχει να μου πει ο συνάνθρωπός μου, που μπορεί να μην έχει τις ευκαιρίες που έχω εγώ, αλλά είναι

πιο αυθεντικός και έχει πείρα που έχει αποκτηθεί από τις δυσκολίες της ζωής (6). Τέλος, είναι και δώρο Θεού, διότι μέσα από την Εξόρμηση μάς δίνεται η ευκαιρία να ζήσουμε εντονότερα την κοινωνία με τους συνανθρώπους μας, τους χωρικούς αλλά και τους φίλους με τους οποίους πραγματοποιούμε την Εξόρμηση.

Σχεδόν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας έχει γίνει μέσα στα πενήντα τόσα χρόνια, τουλάχιστον μία Εξόρμηση. Έβρος, Ξάνθη, Κιλκίς, Σιδηρόκαστρο, Μπέλες, Γράμμος, Καστοριά, Σιάτιστα, Πτολεμαΐδα, Πρέσπες, Μέτσοβο, Δελβινάκι, Ευρυτανία, Δομοκός, Αιτωλικό, Αγρίνιο, Κορινθία, Λεοντάρι, Ολυμπία, Τήνος, Σάμος, Κρήτη είναι μερικές μόνο από τις περιοχές που έχει επισκεφθεί η Χ.Φ.Ε. στις Εξορ-

(5)

μήσεις της. Μέσα στα όρια ενός άρθρου δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί λεπτομερώς η ιστορία των Εξορμήσεων. Θα αρκεστούμε μόνο σε κάποια σταχυολογήματα από το αρχείο, από φωτογραφίες και από αναφορές παλαιών μελών της Χ.Φ.Ε. που συμμετείχαν σε τέτοιες Εξορμήσεις. (7) (8) (9)

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΑΡΤΑΛΟΥΔΗ

1) Είμαστε στην ορεινή Ναυπακτία. Τότε μέναμε και φιλοξενούμαστε στα σπίτια των χωρικών. Πάμε, λοιπόν, σε ένα σπίτι και ένας από τους φοιτητές λέει, «δεν πάμε να κάτσουμε στο τζάκι;». Η οικογένεια δεν το πολυθέλει, αλλά αφού το είπε ο φοιτητής, για να μην τον στενοχωρήσουν, υποχώ-

ρησαν και πήγαν μέσα. Το τζάκι όμως δεν ήταν καλοφτιαγμένο και μετά από λίγη ώρα είχε κάπνα. Οπότε άρχισαν όλοι να δακρύζουν από την κάπνα και άνοιξαν το παράθυρο. Αλλά επειδή έκανε κρύο δεν μπορούσαν και τελικά το έκλεισαν, ξανάρχισαν να δακρύζουν από την κάπνα, ξανάνοιξαν το παράθυρο κ.ο.κ. Μετά από ώρα, πάνε να φάνε. Λέει ο φοιτητής, «να μην έρθει και το μεγάλο παιδί της οικογένειας;». Και τότε αντιλαμβάνεται ο φοιτητής ότι δεν έφτανε το φαί. Είχαν χοιρινό μαζί με ρύζι και είχαν βάλει μέσα ένα λουκάνικο. Δώσανε, λοιπόν, στον πατέρα και στο φοιτητή μερίδες και το παιδί πήρε κάτι υπολείμματα. Δεν έφτανε το φαί για όλους... Αυτό το παιδί σήμερα είναι στέλεχος μίας μεγάλης τράπεζας στην Αθήνα...

2) Είμαστε στο Βροντερό Πρεσπών. Καθόμαστε στο ισόγειο του σπιτιού που φιλοξενούμαστε. Ο χώρος αυτός είναι ταυτόχρονα κουζίνα και καθιστικό. Κάποια στιγμή λέμε να βγάλουμε όλοι μαζί μία φωτογραφία. Όταν εμφανίσαμε τη φωτογραφία παρατηρήσαμε εκ των υστέρων τη φοβερή τάξη που υπήρχε στον μικρό αυτό χώρο. Στα κουτάλια, σε ό,τι ήταν κρεμασμένο στον τοίχο και σε όλα. Αυτό ήταν δείγμα ότι οι άνθρωποι παράλληλη τη φτώχεια τους είχαν μια

(8)

(6)

αξιοζήλευτη αρχοντιά. Σε ένα άλλο χωριό, μας είπαν με μεγάλη συστολή ότι δεν υπήρχε χώρος φιλοξενίας για όλους και θα έπρεπε πέντε φοιτητές να κοιμηθούν κατάχαμα. Ο υπεύθυνος απαντάει, «εντάξει θα το κοιτάξουμε». Τελικά, δήλωσαν ...όλοι οι φοιτητές ότι ήθελαν να είναι εκείνοι που θα κοιμόνταν κατάχαμα.

3) Είμαστε στους Ψαράδες στις Πρέσπες. Η περιοχή δεν έχει ιερείς. Ο μοναδικός ιερέας είναι εφη-

ωματικούς. Ένας ανώτερος αξιωματικός πλησιάζει τον αρχηγό της εξόρμησης και του λέει: «Τι να σας πω, σας ευχαριστούμε. Μας δίνετε θάρρος γιατί νομίζουμε ότι κάτω στην πρωτεύουσα δεν μας υπολογίζουν». Του λέει, τότε, ο αρχηγός: «Εμείς έχουμε μεγαλώσει με άλλη παιδεία. Με τα βιβλία της Πηνελόπης Δέλτα και με όλα τα ιδανικά της πατρίδας. Θυμόμαστε εκείνο το ποίημα του Παλαμά που λέει:

“Ωραία είναι τα άστρα, οι λίμνες,

μέριος σε εφτά χωριά.
Το Πάσχα είχε πάει ο
ιερέας σε ένα από τα
χωριά για να κάνει
Ανάσταση. Ξαφνικά
του λένε ότι τον ανα-
ζητούν κάποιοι έξω.
Πάει, λοιπόν, έξω και
βλέπει ένα αυτοκίνητο.
Τον αρπάζουν, τον κλέ-
βουν, τον βάζουν στο
αυτοκίνητο και τον
πάνε στο δικό τους
χωριό για να κάνει
Ανάσταση!

4) Η παρέα βρίσκε-
ται σε έναν προκε-
χωρημένο λόχο στα
σύνορα. Οι φοιτητές
συζητούν με τους φα-
ντάρους και τους αξι-

τα άνθη, τα δάση.

Ωραίο είναι να αγαπήσεις, να
αγαπηθείς.

Μα είναι ωραιότερο από τότε
που έγινε η πλάση,
για την Πατρίδα να σκοτω-
θείς!”.

Ο αξιωματικός τον κοίταξε και
δάκρυσε...

5) Η εξόρμηση είναι στην περι-
οχή του Έβρου. Φιλοξενούνται οι
φοιτητές σε ένα οικοτροφείο στο
Διδυμότειχο. Κάνει πάρα πολύ
κρύο, δεν υπάρχει θέρμανση και
δεν μπορούμε καν να φάμε καθι-
στοί, λόγω του κρύου. Παραμονή
Χριστουγέννων τρώμε όρθιοι ελιές
και μανταρίνια.. Αυτό ήταν το φα-
γητό μας. Όμως κάποιος ανακαλύ-
πτει ένα πολύ μεγάλο δώρο: Υπήρ-
χε ένας θερμοσίφωνας, ο οποίος
λειτούργουσε. Οπότε ζεστάναμε
το νερό και μπορέσαμε έστω να
ξεπαγώσουμε τα χέρια μας...

6) Είναι η ημέρα των Χριστου-
γέννων. Τότε η εξόρμηση ξεκινούσε
από την Παραμονή των Χριστου-
γέννων και συνέχιζε. Η ημέρα των
Χριστουγέννων ήταν αφιερωμένη
στην επίσκεψη όσο περισσότερων
φυλακίων μπορούσαμε. Και επειδή

τα φυλάκια ήταν πολλά
και ήθελαν οι φοιτηταί
να ευχηθούν σε όλους
τους φαντάρους, δεν
ήταν δυνατόν να προ-
βλεφθεί μεσημεριανό
φαγητό. Έτσι, μέσα στο
μεταφορικό μέσον, που
ήταν ένα φορτηγό της
εποχής εκείνης, φάγαμε
για χριστουγεννιάτικο
γεύμα ...ένα πορτοκάλι
και μία σοκολάτα!...

7) Και ένα ευτράπε-
λο!: Βρισκόμαστε στα
1960 σε ένα χωριό
του Έβρου. Οι χωρικοί
έχουν μαζευτεί και οι
κυρίες έχουν φορέσει

(9)

(4)

τις παραδοσιακές στολές τους για να υποδεχθούν τους φοιτητές. Ο φωτογράφος της παρέας λέει, «ας έρθει μία κυρία να βγάλουμε μία φωτογραφία». Καμμία δεν έρχεται όμως. Με τα πολλά, πείθεται μία από όλες να στηθεί για τη φωτογραφία. Ο φωτογράφος και με τη βοήθεια των υπολοίπων πείθει

και μία άλλη να πάει δίπλα της. Εκείνες, όμως, στέκονται σαν ... κολώνες. Τους λέει ο φωτογράφος, «Σταθείτε πιο φυσικά. Πιαστείτε απ' το χέρι.». «Όχι», λένε αυτές. Και τι αποκαλύπτεται μετά! Ήταν νύφη και πεθερά που ούτε καν μιλούσαν μεταξύ τους!!

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ Κ. ΗΑΙΑ ΚΑΤΣΟΥΦΗ

Ως φοιτητής στο Τμήμα Φυσικής του Πανεπ. Αθηνών (Δεκέμβριος 1960 – Μάρτιος 1965) είχα την εξαιρετική εκδήλωση της πρόνοιας και αγάπης του Θεού να συμμετάσχω σε δύο φοιτητικές κατασκηνώσεις που πραγματοποιήθηκαν το καλοκαίρι του 1962 στους πρόποδες του όρους Μπέλες και το καλοκαίρι του 1963 στο χωριό Βούρμπιανη της Ηπείρου, κοντά στα Αλβανικά σύνορα, με συναρχηγούς τον κ.Χρήστο Γιανναρά και τον κ. Γιάννη Ζαρταλούδη.

Ήμουν μεταξύ των πολλών κατασκηνωτών (περίπου 50) που σπούδαζαν σε διάφορα Πανεπιστήμια, με καταγωγή από πολλά μέρη της Ελλάδος και της Κύπρου. Μείναμε σε σκηνές, εκτεθειμένοι στην όμορφη ύπαιθρο του Ιουλίου και ζήσαμε ένα πολύ πλούσιο πρόγραμμα για 20 (!) ημέρες κάθε φορά, με εσωτερικές και εξωτερικές εκδηλώσεις.

Προσευχή και βιβλική συμμελέτη, εισηγήσεις και συζή-

(2)

τηση με ενδιαφέρον, παιχνίδι αλλά και σοβαρή συζήτηση στις συναναστροφές της ελεύθερης ώρας, συνεστίαση με χριστιανικό τραγούδι αισιόδοξης αγωνιστικότητας και ψυχαγωγίας, εκδρομές στο δάσος, κάποιες εργασίες. Οι εξωτερικές εκδηλώσεις περιλάμβαναν επισκέψεις σε αρκετά ξεχασμένα από το κράτος γύρω χωριά, όπου μεταφερόμασταν με ένα τρεμάμενο υπερφορτωμένο Τζέιμς. Ομιλίες στους μεγάλους τόνωναν το κουράγιο

τους, την εκκλησιαστική και την εθνική τους συνείδηση. Κινηματογραφικές προβολές τούς πρόσφεραν κάποια ψυχαγωγία. Τα παιχνίδια και το κατηχητικό στα παιδιά έφερναν χαμόγελο στα αγνά και όλο υγεία πρόσωπά τους και άνοιγαν κάποια όνειρα για το μέλλον τους. Επαφή με πολύ σημαντικούς ανθρώπους, από τον ιεραπόστολο Μητροπολίτη Κιλκισίου Χαρίτωνα που μας παραχώρησε το χώρο της πρώτης κατασκήνωσης, μέχρι

τον απλό λευίτη ενός απόμακρου χωριού.

Πλούσια και αλυσμόντα πνευματικά βιώματα και μακρόχρονες φιλίες.

Επιμέλεια:

Ιωάννης Τερζάκης

Ηλεκτρολόγος-Μηχανικός

Θ. Μηχανικός Η/Υ

Δ.Σ. Χ.Φ.Ε. 2004-2006

Ο ΜΗΛΟΣ
Νοοτροπία

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ
Αν-ησυχία

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ
Ελπίδα

Σιγουριά
ή
Ολιγάρκεια

Αναζήτηση
ή
Φυγή

Πρόκληση
ή
Πυξίδα

Σχεδιασμός
ή
Ανημονή

Περιπέτεια
ή
Δημιουργία

Ουτοπία
ή
Πραγματικότητα

Συμβιβασμός
ή
Αυτάρκεια

Ελευθερία
ή
Διέξοδος

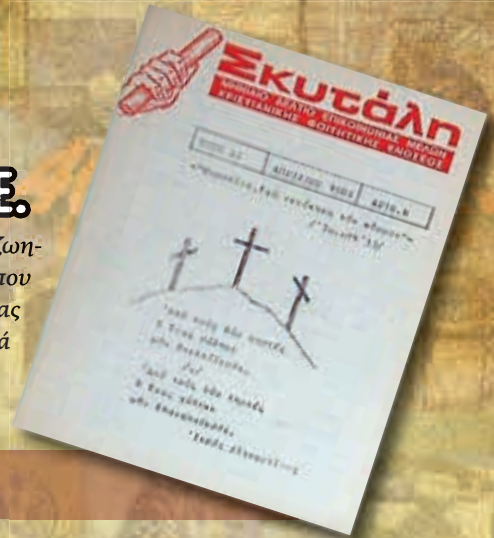
Πλήρωμα
ή
Αφετηρία

Η Χ.Φ.Ε. ΜΙΛΑΕΙ ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ!

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ Χ.Φ.Ε.

Αυτή την στιγμή κρατάς στα χέρια σου την ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ. Νεανικό, ζωηρό χρώμα, λίγο ή πολύ ενδιαφέρον. Μοντέρνο μα παλιό συνάμα· με ρίζες που ολοένα βαθαίνουν φτάνοντας τα 24 χρόνια ζωής ιεραποστολής, εκούσιας ορθόδοξης φοιτητικής προσφοράς. Τι να περιλαμβάνει το ταξίδι της όλα αυτά τα χρόνια; Με ποια βιβλία συμπορεύτηκε; Αυτά και άλλα πολλά σε περιμένουν συνοπτικά στις γραμμές που ακολουθούν. Ρίξε μια ματιά, αν βαστάς!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Η Χριστιανική Φοιτητική Ένωσή ιδρύεται το 1945 (ως συνέχεια του Ακαδημαϊκού και Κοινωνικού Συνδέσμου). Από την δεκαετία του 1950 ξεκινά την έκδοση μικρών περιοδικών-εντύπων. Τα έντυπα αυτά, δεδομένων των μέσων που έχουν στην διάθεσή τους οι φοιτητές, αποτελούν ένα μέσο μαρτυρίας και επικοινωνίας για τους χριστιανούς νέους. Συγκεκριμένα, το ξεκίνημα έγινε το 1952 με το φυλλάδιο «Τα χρονικά μας» και ακολούθησε το έντυπο «Η πορεία μας» την περίοδο 1955-1959. Πρώτος σημαντικός σταθμός όχι μόνον για τα περιοδικά της Χ.Φ.Ε. αλλά και για τα χριστιανικά έντυπα γενικότερα ήταν το περιοδικό «Σκαπάνη» κατά την περίοδο μόλις 1961-1963. Δυστυχώς, η προσπάθεια αυτή δεν ευδοκίμησε περισσότερο λόγω οικονομικών δυσχερειών και άλλων προβλημάτων της εποχής. Ακολούθησε το περιοδικό «Σκυτάλη» κατά τα έτη 1983-1984, μέχρι που την Άνοιξη του 1989, κατόπιν πολλών συζητήσεων, εμποδίων και αγωνιών, αλλά και πολλής επιμονής, εκδίδεται το πρώτο τεύχος του νέου περιοδικού της Χ.Φ.Ε. «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ». Ο δεύτερος μεγάλος σταθμός! Εισβολή των μελών της Χ.Φ.Ε. με

ορμή και ενθουσιασμό! Χριστιανικό Ορθόδοξο, Προς νέους, φτιαγμένο, όμως, από νέους!

«Το περιοδικό αυτό έρχεται να αποτελέσει μια παρουσία διαμαρτυρίας στον κόσμο των νέων ανθρώπων. Το περιοδικό αυτό έρχεται να αποτελέσει μια παρουσία διαμαρτυρίας για την αδικία που γίνεται στην καινούργια γενιά. Έρχεται να δώσει ένα πνευματικό «παρών», να βεβαιώσει πως δεν είναι μόνον μια γενιά αδιαφορίας και φθοράς η γενιά μας, είναι προπάντων μια γενιά ανθρώπων που πεινάνε και διψάνε την αλήθεια και την παλιννόρθωση της χαράς στον κουρασμένο κόσμο μας. Σκοπός μας είναι να σταθούμε ορθοί σε τούτες τις κρίσιμες στιγμές που ζει ο κόσμος σήμερα... και να δώσουμε την δική μας μάχη για ένα αύριο αγνότερο και τιμωτερο απ' το σήμερα.» (Σκαπάνη 1961)

Η ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ σήμερα, το 2013, με την βοήθεια του Θεού κλείνει 24 χρόνια ζωής. Έτσι, καθίσταται το μακροβιότερο μεταξύ των πέντε περιοδικών που εξέδιδε κατά περιόδους η Χ.Φ.Ε.. Τα θέματά της επίκαιρα, μελέτες, αφιερώματα, σχόλια, δημοσκοπήσεις, συνεντεύξεις, προεκτάσεις, άρθρα φοιτητικά, θεολογικά, διεθνή, παιδαγωγικά, ιστορικά, μουσικά, χρονογραφήματα, διηγήματα, ποιήματα. Η συγγραφή και προετοιμασία κάθε τεύχους αποτέλεσε και αποτελεί το ερέθισμα για πληροφόρηση, έρευνα, γόνιμο προβληματισμό, διαλεκτική και ευαισθητοποίηση

όσων μελών της Χ.Φ.Ε. εμπλέκονται. Πρόκειται για φοιτητές και φοιτήτριες, νέους και νέες που το δημιουργούν σαν κάθε τεύχος να είναι το πρώτο τους, με την θέλησή τους, χωρίς υλικά ανταλλάγματα· με μεράκι, κέφι, επίκαιρους προβληματισμούς. Παράλληλα, η «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ» δεν παύει να αποτελεί ένα φροντιστήριο υγιούς δημοσιογραφίας, εξασκώντας αθόρυβα στο γράψιμο και την οργάνωση ενός περιοδικού εκατοντάδες φοιτητές και φοιτήτριες.

«Δεν στοχεύουμε να συνδράμουμε στην σύγχρονη Βαβέλ του λόγου και στην σύγχυση της ά-λογης και παρ-άλογης φλυαρίας. Επιδιώκουμε να ενταχθούμε στην «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ» του υγιούς εντύπου, του λόγου που στοχεύει στο Λόγο» (ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ, τ.1). Έχουν περάσει ήδη 24 χρόνια από τότε που με τα λόγια αυτά, τα μέλη της Χ.Φ.Ε. εξέδωσαν για πρώτη φορά την «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ», την δική μας φωνή. Μια φωνή, η οποία επιδιώκουμε να σημαίνει την «έξοδό μας από κάθε «παρεμβολή» υλιστικής νοοτροπίας, εγωιστικής ψυχρότητας, υποκριτικής αρετής». Ο στόχος παραμένει πάντα ο ίδιος και η «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ», με τον ορθόδοξο, νεανικό χαρακτήρα της θέλει να συμβάλλει στην «είσοδό μας εντός της «παρεμβολής» της Εκκλησίας». Είναι ο τρόπος μας να κάνουμε την δική μας ιεραποστολή!

1 Την επόμενη χρονιά, 1990, εκδίδεται το μηνιαίο περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», ενώ δύο χρόνια μετά, το 1992, έχοντας πρότυπο τα δύο αυτά περιοδικά η Αρχιεπισκοπή Αθηνών πρωτοεκδίδει το διμηνιαίο περιοδικό «Νεανικοί Προβληματισμοί», το οποίο, δεν άντεξε παρά τέσσερα χρόνια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μετά από πολλά χρόνια ενεργοποιείται το 1990-91 και ο τομέας των Εκδόσεων (περιελάμβανε βιβλία απολογητικού χαρακτήρα κ.ά). Συγκεκριμένα, τον Νοέμβριο του '90 εκδίδεται από την Χ.Φ.Ε. το βιβλίο «Η Χριστιανική Προσφορά στα Χρόνια της Κατοχής» του κ. Βασ. Σταθάκη. Ύστερα, το 1992 το «Αλλαγή ή Εκτροπή Ζωής» του Μητροπολίτου Σηλυβρίας Αιμιλιανού, το 1995 το «Μαθητεία στην Καινούργια Ζωή» του Αρχιμ. Ηλία Μαστρογιαννόπου-

λου. Το 1996 ακολουθούν η έκδοση του «Μέγας Άνθρωπος» του παλιού Χρίτη, Επισκόπου Αχελώου Ευθυμίου (Στύλιου), το «Από το Καταρτίζεσθαι στο Διορθόδοξο Άνοιγμα» του Χρ. Παπαθανασίου, καθώς και το φυλλάδιο «Δείχνουμε Υπευθυνότητα στο ζήτημα του Σεξ;». Το Μάρτιο του 1998 επανεκδίδεται το «Πορεία Ευθύνης» του π. Ηλία. Το 1999 εκδίδεται το «Ώρα 5 και 28», επετειακή έκδοση με τα 35 καλύτερα διηγήματα από την «ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ». Το 1999

επανεκδίδεται, επίσης, το πρώτο βιβλίο της Χ.Φ.Ε. «Οι νέοι στον Πόνο και στη Δράση». Μετά την τεράστια επιτυχία στις δύο πρώτες εκδόσεις το 1960 και 1962, επανεκδίδεται το 2010 σε 4000 αντίτυπα, εξαντλείται και ανατυπώνεται το βιβλίο του τότε πνευματικού υπευθύνου της ΧΦΕ και τώρα Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Δημητρίου «Ένας άνθρωπος μιλάει στον Θεό», μια πολύτιμη συλλογή από επίκαιρες καθημερινές προσευχές στα νέα ελληνικά!

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Εκτός των παραπάνω, η Χριστιανική Φοιτητική Ένωση προβαίνει στην έκδοση του ετήσιου ημερολογίου της για περισσότερο από 15 χρόνια. Από το 2000 πήρε την σημερινή του μορφή ως ημερολόγιο γραφείου, ενώ παλαιότερα ήταν ημερολόγιο τοίχου. Η θεματολογία κάθε χρονιά αφιερώνεται σε μία ιδέα, π.χ. αγάπη, ελπίδα, Ολυμπιακοί αγώνες, πίστη, κα., ενώ παράλληλα κάθε εξώφυλλο έχει κάτι ξεχωριστό να αναδείξει, π.χ. το ανθρώπινο πρόσωπο. Το ημερολόγιο αυτό είναι μια ακόμη απόδειξη των δυνατοτήτων του τομέα εκδόσεως της Χ.Φ.Ε., μια συμβολή στην διακονία του πλησίων με διαβάθμιση ποιότητας. «Θα ήταν ωραίο κι εμείς κάτι να κάνουμε για άλλους ανθρώπους». Κι έτσι εδώ και τόσα χρόνια τα έσοδα από τις πωλήσεις αποστέλλονται στην Ορθόδοξη Εξωτερική Ιεραποστολή, στο Κονγκό. Χάρη σε αυτά οργανώνονται στην Αφρική ολόκληρα συνέδρια Ορθοδόξων νέων. Αξίζει, βέβαια, να σημειωθεί πως όταν ξέσπασε η φοβερή φωτιά στην Ηλεία, τα έσοδα πήγαν στις περιοχές αυτές που έχρηζαν βοήθειας. Το ημερολόγιο της Χ.Φ.Ε. δίνει το πολύπλευρο μιας ιδέας και προσφέρεται σε διακονία· γράφει κι αυτό την δική του σελίδα στην ιστορία της Χ.Φ.Ε.!

ΑΦΙΣΕΣ

Με αφορμή ομιλίες, εκδηλώσεις πάνω σε ποικίλα θέματα, π.χ. Κύπρος, Ανθρώπινη Ελευθερία, Αποκάλυψη η Χ.Φ.Ε. ανέκαθεν έβγαζε αφίσες που κολλούσε σε Πανεπιστήμια, δρόμους και όπου μπορούσε να δοθεί μια επίκαιρη μαρτυρία προς Δόξαν Θεού.

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

80
ΧΡΟΝΙΑ

ΚΑΡΤΕΣ

Κάρτες για Χριστούγεννα και Πάσχα κυκλοφορούσαν με την επιμέλεια και σφραγίδα της Χ.Φ.Ε. ευαγγελιζόμενες με άμεσο, ζωηρό ύφος το χαρμόσυνο μήνυμα της Γέννησης και το σωτηριώδες της Ανάστασης.

Αυτή την στιγμή κρατάς στα χέρια σου την ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ. Είναι το τεύχος υπ' αριθμόν 104. Όπως διάβασες, η ιστορία του λαμπρή. Το μέλλον άραγε θα είναι; ΕΜΕΙΣ θα το καθορίσουμε: πρώτα ο Θεός!

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

Επιμέλεια:
Αναστασία Μπιτσάνη
φοιτ. Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ

Η Χ.Φ.Ε. ΣΤΑ ΡΑΔΙΟΚΥΜΑΤΑ

«Στην ρηδιόφωνο που παίζει ξεχασμένο
ερησιτέχνης στη ζωή κι όμως πηγαινών»

Όταν μου ζητήθηκε να γράψω κάτι για τις Ραδιοκαταγραφές άρχισε να στριφογυρίζει η σκέψη στο μυαλό μου για το τι θα πρέπει να περιέχει αυτό το άρθρο... Τι θα

ήθελα να γράψω σχετικά με την εμπειρία μου στο ραδιόφωνο... Όταν για πρώτη φορά στο διοικητικό συμβούλιο συζητούσαμε για το ποιος θα αναλάβει τον τομέα του ραδιοφώνου επικρατούσε νεκρική σιγή. Σκεφτόμουν, λοιπόν, «σιγά... γιατί κανείς να μη θέλει να πάρει αυτόν τον τομέα;...» Αφού κανείς δεν δήλωνε την προθυμία του και ενώ είχαν μοιραστεί οι υπόλοιποι τομείς, οι μεγαλύτερες του συμβουλίου μου πρότειναν να ασχοληθώ με τον τομέα αυτό. Μετά άρχισαν να μου λένε όλα τα παρηγορητικά λόγια... «θα σε βοηθήσουμε εμείς», «δεν θα είναι δύσκολο», «λίγο στην αρχή μπορεί να ζοριστείς, και μετά θα δεις πως θα το απολαμβάνεις». Κάπως έτσι λοιπόν, λιγάκι μωδιασμένα, ξεκίνησε αυτό το ταξίδι μου στο κόσμο των Ραδιοκαταγραφών...!

Βλέποντας τα πράγματα από μια απόσταση κάποιων χρόνων, καταλαβαίνω ότι αυτή η εμπειρία με γέμισε με πολλές και όμορφες αναμνήσεις. Η χειρότερη βέβαια αγωνία μου ήταν να προλάβω να είμαι στην ώρα μου στον Πειραιά... Μεγάλο άγχος...!! Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να μιλήσω σαν ακροατής για αυτή μου την εμπειρία, επομένως δεν μπορώ να εστιάσω στην ιεραποστολική πλευρά του θέματος. Όταν ετοιμάζεις μια εκπομπή, πρώτα εσύ ο ίδιος εμβαθύνεις στο θέμα ώστε να

μπορέσεις να το μεταφέρεις και στους υπόλοιπους. Η κάθε εκπομπή είναι ένα σχολείο για σένα τον ίδιο. Ραδιοκαταγραφές, διάρκεια εκπομπής: εξήντα λεπτά, προετοιμασία σχεδόν καθημερινή. Απαραίτητη προϋπόθεση: άψογη συνεργασία. Αν μπορούσα να ξεχωρίσω μονάχα κάτι για το οποίο νιώθω ευλογημένη από την θητεία μου, αυτό θα ήταν το μάθημα που πήρα για την αξία της συνεργασίας. Συνεργασία σε πολλά επίπεδα και με πολλούς και διαφορετικούς ανθρώπους. Συνεργασία και συνεννόηση ακόμα και με μια ματιά, όταν βρίσκεσαι στον αέρα και με το μικρόφωνο να σε περιμένει σε απόσταση αναπνοής.

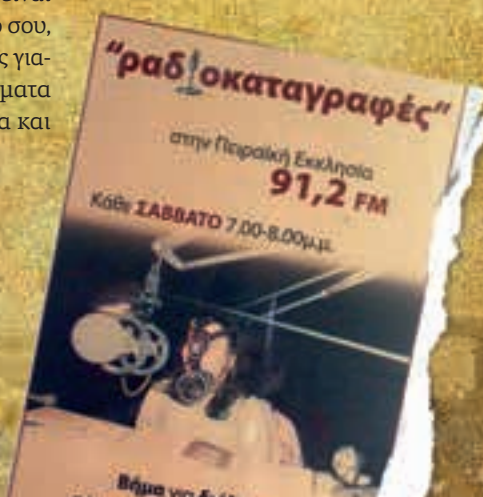
Μέσα από τις Ραδιοκαταγραφές μαθαίνεις το πόσο σημαντικό είναι να συνεργάζεσαι με τους γύρω σου, μαθαίνεις να γίνεσαι υπεύθυνος γιατί πρέπει να ετοιμάσεις πράγματα στην ώρα τους. Το πρόγραμμα και

η συνέπεια που αναγκάζεσαι να εξασκήσεις δεν είναι εφόδια που σε βοηθούν μόνο στην ετοιμασία μιας εκπομπής αλλά έχουν θετικό αντίκτυπο και στην προσωπική σου ζωή. Χωρίς πρόγραμμα και συνέπεια η ζωή γίνεται δύσκολος αγώνας για εμάς και για τους άλλους.

Όποιος θα ήθελε λοιπόν μαζί με την αγωνία μιας εκπομπής να ζήσει και τις χαρές του ραδιοφώνου δε μένει παρά να περάσει μια βόλτα από τις ραδιοκαταγραφές...!

Καλή συνέχεια στις Ραδιοκαταγραφές!

Επιμέλεια
Όλγα Παπαδημητρίου
πτυχ. Φιλολογίας ΕΚΠΑ
Α' Γραμμ. Β' Τμήματος
Χ.Φ.Ε. 2004-2006

Οι «Ραδιοκαταγραφές» ξεκίνησαν την πορεία τους μαζί με τον σταθμό της «Πειραιϊκής Εκκλησίας» το 1988, με την αρχική ονομασία «Παρεμβολή στα γεγονότα». Αποτελούσε το βήμα για επικοινωνία και διάλογο των νέων, σε μια Ελλάδα που τότε άρχιζε να δέχεται εντονότερη την επίδραση της Ευρωπαϊκής προοπτικής. Κατά την διάρκεια των ετών αυτών, πολλοί νέοι με μεράκι και καλή διάθεση μπήκαν στον αγώνα να μεταδοθεί η αλήθεια για τον ορθόδοξο τρόπο ζωής.

Οι αγαπητοί ακροατές κατανοούν ότι μια εκπομπή από ερασιτέχνες θα έχει ατέλειες, αλλά η ομορφιά μιας τέτοιας εκπομπής είναι εκεί ακριβώς: στον αυθορμητισμό της, στην διάθεση του νέου να μεταφέρει την αλήθεια που ζει με την νεανική του φρεσκάδα, μακριά από τις παραμορφωμένες εκδοχές που ακούει πολλές φορές από τα μέσα ενημέρωσης ευρείας ακροαματικότητας. Αυτό το σημείο είναι κρίσιμο: πρέπει να δίνεται βήμα στους νέους για να μιλήσουν, να κρίνουν τα πάντα κάτω από την ανόθευτη ακόμη ματιά τους, δίνοντας και στους νέους και στους μεγαλύτερους το μήνυμα ότι η ζωή μαζί με τον Χριστό είναι πραγματική ζωή και αληθινή χαρά. Για τον μεν νέο αυτό τον βοηθάει να δει ότι η Εκκλησία δεν είναι μόνο «για να μετανοήσεις στο παρά 5'» (όπως κάποιοι σχεδιάζουν) ή ένα καταφύγιο για ψυχολογικά κενά, ενώ για τους μεγαλύτερους βοηθάει στην συνειδητοποίηση ότι πάντα, ακόμη και σήμερα, όσο κι αν η κακία φαίνεται να βασιλεύει, υπάρχουν νέοι με κότσια και πίστη. Για την επίδραση στους άλλους ελπίζουμε πρώτα στην βοήθεια του Θεού, αλλά προτού γίνει αυτό, η πίεση να εκφέρει ένας φοιτητής άποψη για διάφορα θέματα της επικαιρότητας είναι ένα πολύ ισχυρό κίνητρο ώστε να καταρτιστεί καλύτερα, και αυτό σε βοηθά να χτίσεις τις απόψεις σου

πιο συστηματικά και τεκμηριωμένα. Μέσα στην πίεση να γίνουν όλα αυτά, ευτυχώς που ορισμένες φορές κάνουμε και κάποια αστεία μεταξύ μας, για να φεύγει το άγχος και να συγκεντρωνόμαστε (μετά καλύτερα)!

Είναι όμως ορισμένες στιγμές που δεν είσαι σίγουρος πόση επίδραση έχουν τελικά οι προσπάθειες... Ακόμη και οι πιο δημοφιλείς εκπομπές στο εκκλησιαστικό ραδιόφωνο έχουν πολύ μικρή ακροαματικότητα σήμερα συγκριτικά με τις εκβιασμένα χαρωπές εκπομπές άλλων σταθμών ή τις εκπομπές καταϊγισμού πληροφοριών σε άλλους.

Πέρα όμως από τις ακροαματικότητες και τον τρόπο που μετρώνται, ίσως πιο πολλή αξία έχει αυτό που μένει και σ' αυτό πολύ ενθαρρυντικά είναι τα μηνύματα των ακροατών, τα οποία και δίνουν δύναμη για να συνεχίσεις: είτε θα δεις ότι και κάποιον άλλο ενδιέφερε ο προβληματισμός σου για ένα κοινωνικό θέμα και σου ζητάει την βιβλιογραφία που χρησιμοποίησες, είτε ότι κάποιος που ήταν σε δύσκολη θέση βρήκε μια σύντομη ανάπαυλα σε όσα του είπες, σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου ή στο αυτοκίνητο καθώς οδηγούσε.

Πολύ ενθαρρυντικό έβρισκα πάλι το να διαπιστώνω ότι η εκπομπή έχει φύγει από τα στενά γεωγραφικά όρια της Αττικής, ή και της Ελλάδας ακόμη. Μέσω ίντερνετ ή δορυφόρου ακούγεται και στο εξωτερικό. Κάποιες στιγμές που σαν ομάδα είχαμε κουραστεί οριακά για

τις αντοχές με τον συνδυασμό σχολής-πχογραφήσεων, δεχτήκαμε σχόλιο στον σταθμό από το Ανόβερο της Γερμανίας, ή άλλοτε κάποιος φίλος έκανε παρατηρήσεις στην εκπομπή έχοντας ακούσει τις εκπομπές κατεβασμένες από το xfe.gr ως mp3, ενώ αυτός ήταν στο εξωτερικό ή στην στρατιωτική του θητεία. Τις φορές εκείνες παίρναμε θάρρος, λέγαμε θα συνεχίσουμε την εκπομπή, ακόμη κι αν ήταν μόνο για εκείνον τον ένα! Θα άξιζε! Βέβαια όταν τα σχόλια δεν είναι όπως τα περίμενες, τι να σκεφτείς;... Σίγουρα είναι μια προσγείωση και πίεση να προσπαθήσεις περισσότερο...

Δεν μπορείς να ξέρεις ποτέ ποιος άκουσε μια εκπομπή. Το ραδιόφωνο είναι ένα πολύ καλό μέσο να προσεγγίσεις τον σύγχρονο άνθρωπο για να του μεταφέρεις όχι την δική σου σοφία (ε...την ποια;), αλλά στον βαθμό που θα ευλογήσει ο Θεός, την δική Του πνοή. Από σοφίες και νευρικά γέλια έχει χορτάσει.

Επιμέλεια:

Φίλιππος Δογάνης

Χημικός Μηχανικός

Α' Γραμμ. Χ.Φ.Ε. 2004-2005

Συνέντευξη με τον Σεβ. Μητροπολίτη Αχαΐας, κ. Αθανάσιο

Διευθυντή του Γραφείου της Αντιπροσωπείας της
Εκκλησίας της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκή Ένωση

Λάβατε θέσεις!

Β' μέρος

«Π»: Η Κρίση που κυριαρχεί στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Περιφέρεια και ταλανίζει ολόκληρη την Ε.Ε. έχει δυναμιτίσει τις σχέσεις μεταξύ των Κρατών - Μελών. Η εσωστρέφεια τείνει να κυριαρχήσει. Ακούγονται φωνές ακόμα και υπέρ της διάλυσης της Ε.Ε.. Η άποψή σας; Πιστεύετε ότι η Εκκλησία μπορεί και πρέπει να ενεργοποιηθεί στην παρούσα Κρίση;

Κατ' αρχή θα επαναλάβω μαζί σας ότι η κρίση είναι παγκόσμια και δεν είναι αποκλειστικά ελληνικό φαινόμενο. Βέβαια, σε κάθε τόπο η κρίση έχει διαφορετική ένταση και οι επεμβάσεις που χρειάζονται δεν είναι ίδιες παντού. Η ιστορία της χώρας μας έχει έντονα τα χαρακτηριστικά της τραγωδίας. Στα τελευταία εκατόν ενενήντα χρόνια το νεώτερο ελληνικό κράτος είδε τα σύνορά του να διευρύνονται και η Ορθόδοξη Εκκλησία, παρά τις θεαματικές κοινωνικές αλλαγές και τα ενδογενή προβλήματά της, διατήρησε υψηλή θέση στη συνείδηση των Ελλήνων. Αυτή η Ελλάδα της εθνικής παλιγγενεσίας και του έπους του 1940 έζησε παράλληλα πολλές τραγικές στιγμές. Δεν ήταν περιστατικό βαθύτατης κρίσης το «μεγαλουργόν έγκλημα» της 1ης Αυγούστου 1831, δηλαδή η βάρβαρη πυρπόληση στον Πόρο των δύο πολεμικών πλοίων, της φρεγάτας «Ελλην» και της κορβέτας «Υδρα», από τον αντικαποδιστριακό τότε και αγανακτισμένο Ανδρέα Μιαούλη; Ο ήρωας αυτός του 1821 κατέστρεψε τα δυο πολεμικά πλοία που με δάνειο, δηλαδή χρήματα των Ελλήνων, είχε αγοράσει το πάμπτωχο νεόκοπο κράτος, αν και είχε προηγουμένως προσωπικά ευεργετηθεί από τον Καποδίστρια. Τι να πούμε για την πτώχευση του κράτους, όπως την ανήγγειλε ο Χαρίλαος Τρικούπης στη

Βουλή την 10η Δεκεμβρίου 1893; Να μην βαρυθυμήσουμε αναλογιζόμενοι τον καταστροφικό Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 και το επαχθέστατο δάνειο που αναγκαστήκαμε να πάρουμε και αποπληρώναμε για πολλές δεκαετίες; Δεν ήταν κορυφαία η κρίση της μικρασιατικής καταστροφής και ο ξεριζωμός ενάμισι εκατομμυρίου συνανθρώπων μας; Και όμως αυτό το κράτος διοργάνωσε με επιτυχία τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004 και έγινε μέλος της ΕΕ το 1981. Το ερώτημα αν έπρεπε να μπούμε στην ΕΕ ή όχι, όπως και το άλλο ερώτημα, αν η ΕΕ βρίσκεται σε τροχιά διάλυσης, αποτελούν θέματα για θεωρητικές συζητήσεις και ασκήσεις επί χάρτου. Είναι αλήθεια ότι κυρίως οι Άγγλοι ευρωσκεπτικιστές συχνά δρουν ως τροχοπέδη απέναντι στις προσπάθειες για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Γι αυτό αρκετοί διπλωμάτες, ασφαλώς υπερβάλλοντας, εύχονται, σε ιδιωτικές συζητήσεις, να εξέλθει η Αγγλία από την ευρωπαϊκή οικογένεια. Προσωπικά θεωρώ φυσιολογικό σύμπτωμα τις όποιες ενστάσεις διατυπώνονται σε μια ευρωπαϊκή πορεία που πρέπει να περάσει μέσα από διαφορετικές ιδεολογίες, διαφορετικές ιστορικές καταβολές και διαφορετικά εθνικά συμφέροντα. Η ενοποίηση της Ευρώπης είναι μια ιδεώδης κατάκτηση που δεν έχει συντελεστεί και δεν

είναι καν σαφές τι μορφή ακριβώς θέλουμε να πάρει. Τα εθνικά συμφέροντα είναι ακόμα πολύ ισχυρά και διεκδικούν συνεχώς και σε κάθε ευκαιρία την αυτονομία τους. Η χρονική διάρκεια και οι κόποι που απαιτούνται για την διατήρηση του κοινού παρονομαστή, που είναι η ενότητα, ασφαλώς κουράζουν, κάποτε απογοητεύουν και, βέβαια, αποκαλύπτουν ανθρώπινα λάθη και σκοπιμότητες που ευθύνονται είτε για την στασιμότητα είτε για την οπισθοδρόμηση που παρατηρείται. Εκείνο που πρέπει να σημειώσω εδώ, και να πω μετά λόγου γνώσεως, είναι ότι μερικά από τα καλύτερα μυαλά στην Ευρώπη εργάζονται εντατικά για την πρόοδο της ιδέας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και μάλιστα με επιτυχία. Η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η ΕΕ είναι κάθε άλλο παρά η εντύπωση της διάλυσης. Υπάρχει σαφώς ένας κώδικας κοινά αποδεκτών αξιών που θεωρείται ευρύτατα ότι η προαγωγή τους εξαρτάται από την πρόοδο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Αυτός ο κώδικας αποτελεί σήμερα τον ακρογωνιαίο λίθο της ΕΕ.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, δεμένη με την ευρωπαϊκή κοινωνία (θυμηθείτε πόσοι Ορθόδοξοι ζουν σε ευρωπαϊκά κράτη), δεν μπορεί να μείνει αμέτοχη στην προσπάθεια οικοδόμησης εμπιστοσύνης, προαγωγής των κοινών αξιών, διαμόρφωσης ενός υγιούς

προβληματισμού, και διεξαγωγής ενός γόνιμου διαλόγου. Το πόσο μπορεί να συμβάλει σε αυτή την προσπάθεια εξαρτάται και από το γενικότερο ενδιαφέρον της και από την ικανότητά της να εκπαιδεύει ικανά στελέχη και να ενθαρρύνει εσωτερικές διεργασίες δράσης απαλλαγμένες από στείρα πολεμική ή ιδεολογικές ευρωσκειπτικιστικές κορώνες. Βεβαίως η Εκκλησία σήμερα διαθέτοντας

ένα σημαντικό κοινωνικό απόθεμα ηθικής δυνάμεως και χαρισματικών στελεχών μπορεί να βοηθήσει κατά τρόπο μοναδικό στην αντιμετώπιση της κρίσεως. Όμως, στην τιτάνια προσπάθεια που απαιτείται δεν χωράει ούτε αυταρέσκεια ούτε αυτάρκεια. Κανένας δεν περισσεύει στον αγώνα για να στηριχθεί και ο τελευταίος συνάνθρωπός μας- όχι μόνον οικονομικά αλλά και ηθικά- και να

περάσει όσο το δυνατόν αλώβητος την πικρή εμπειρία της τρέχουσας κρίσης. Μετά από δεκατρία χρόνια ενασχόλησης με τα ευρωπαϊκά θέματα παραμένω αισιόδοξος ότι η Εκκλησία αντιλαμβάνεται ότι ο σημαντικός της ρόλος στην αντιμετώπιση της κρίσης περνάει μέσα από την ΕΕ και την διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, η οποία είναι συνεχώς σε εξέλιξη.

«Π»: Η αλήθεια είναι ότι οι νέοι άνθρωποι, ελέω κρίσης, έχουν απογοητευθεί. Χάνουν την πίστη τους στην ενωμένη Ευρώπη και αποστασιοποιούνται από κάθε θεσμό συμπεριλαμβανομένης και της Εκκλησίας. Τι θα τους συμβουλευάτε;

Στο κρίσιμο θέμα της απογοήτευσης πολλών συνανθρώπων μας, που θέτετε, θυμίζω πρώτα ότι σύμφωνα με τον Θουκυδίδη ο Περικλής έλεγε ότι όσοι δεν ασχολούνται με την πολιτική δεν είναι σωστό να ισχυρίζονται ότι έχουν κάποια καλύτερη δουλειά να κάνουν, γιατί στην πραγματικότητα δεν έχουν καμιά δουλειά να ζουν στη δημοκρατική Αθήνα! Ο Περικλής εννοούσε ότι η δημοκρατία επιβιώνει με τον αγώνα και την ενεργό ανάμιξη στα κοινά υπεύθυνων πολιτών και όχι με την παθητική στάση αποδεκτών των ωφελημάτων από το δημοκρατικό κράτος. Αυτό το αναφέρω, διότι η συλλογική συνείδηση που αποδέχεται αξίες πάνω στις οποίες στηρίζει τη συνοχή της μια κοινότητα (όπως η εκκλησιαστική) απαιτεί ενεργό συμμετοχή και αγωνιστική διάθεση εκ μέρους όσων αποδέχονται τις αξίες αυτές και, κατά συνέπεια, δεν αποστασιοποιούνται ή περιμένουν από τους άλλους να αναλάβουν πρωτοβουλίες. Σας θυμίζω ότι ο Παύλος έγραψε στους Κορινθίους την ένθερμη παρότρυνση: «γρηγορείτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε!» (Α΄ Κορ 16, 13). Και ακόμα, αξίζει να διαβάσουμε πάλιν και πολλάκις, ιδίως σε καιρούς χαλεπούς, τους ένδεκα στίχους από την προς Εφεσίους επιστολή του αποστόλου των εθνών, που αρχίζουν με την προτροπή «ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ» (Εφ 6, 10-

20). Για όσους ξέρουν να διαβάζουν η περικοπή είναι ισχυρό τονωτικό της ψυχής φάρμακο. Εξ άλλου, πότε έλειψαν οι επιτήδαιοι που χρησιμοποίησαν προωθημένες μεθόδους για να αποπροσανατολίσουν την συλλογική συνείδηση και να πετύχουν ιδιοτελείς σκοπούς; Λυπάμαι, διότι στη χώρα μας γίνεται συχνά λόγος για «ξένο δάκτυλο» ή για «αόρατα κακόβουλα κυκλώματα ή περιβάλλοντα», χωρίς να γίνεται παράλληλα επαρκής αναφορά στην έλλειψη σοβαρής επιστημονικής έρευνας για τις ρωγμές και τον τρόπο που αυτές δημιουργήθηκαν σε διάφορους τομείς του κράτους, μάλιστα από πολύ παλιά. Από αυτές τις ρωγμές- που όχι άγνωστοι αλλά γνωστά μέλη της ελληνικής κοινωνίας ανεύθυνα άφησαν να γίνουν- το σκάφος βάζει νερά και φαίνεται να βυθίζεται. Αντί της επιστημονικής έρευνας πολλοί ασχολούνται φλυαρώντας με το τι γράφουν διάφορα μέσα ενημέρωσης, τα οποία συχνά επιτείνουν την σύγχυση με τις ατέλειωτες ανακρίβειες και με τα σήριαλ σκανδαλογίας. Τι αβάσταχτος και ανεξέλεγκτος λαϊκισμός! Είναι ή δεν είναι αλήθεια ότι οι πάντες ασχολούνται με τα σκάνδαλα τα οποία, όταν η δικαιοσύνη τελικά αποφαίνεται γι αυτά μετά από χρόνια πολυέξοδης διαδικασίας, σαν λιμνάζοντα νερά έχουν αφήσει να σαπίσει η συλλογική συνείδηση και να αποκαθλώνονται αξίες; Από τι

αποστασιοποιούνται οι συνάνθρωποί μας; Από τα σκάνδαλα; Εύγε και άριστα! Μήπως όμως αβασάνιστα και από οκνηρία (που ακυρώνει την έρευνα) ή ανευθυνότητα σκανδαλοθηρική ταυτίζουν τα σκάνδαλα με την Ευρώπη ή την Εκκλησία; Τότε πλανώνται και παραπλανούν και άλλους με αποτέλεσμα όλη η κοινότητα, στην οποία ανήκουν τα θύματα της αβάσταχτης ελαφρότητας, να οδηγείται σε αδιέξοδο και σε άλογη αγανάκτηση. Έχουμε καταλάβει ότι μένοντας μόνοι στη σύγχρονη ζούγκλα των αγορών και των αντικρουόμενων συμφερόντων θα χαθούμε; Έχουμε ανάγκη να διατηρήσουμε το πνεύμα της ενότητας και να ενθαρρύνουμε κάθε μορφή συλλογικής δράσης, με την οποία ο ένας θα συμβάλει στην αναπλήρωση των κενών που παρουσιάζει ο άλλος. Το πρόβλημα μόνο του το τρώει ο λύκος! Και κάτι ακόμα. Δεν είναι αθέμιτο ο καθένας να κοιτάζει πως θα προωθεί το συμφέρον του. Αυτό σημαίνει, όμως, ότι το ίδιο συμφέρον είναι θεμιτό και υγιές να προωθείται, όταν δεν διακυβεύεται η εμπιστοσύνη και ο σεβασμός προς τον άλλον. Με την οικοδόμηση εμπιστοσύνης προάγεται η ευημερία όλων.

Σήμερα πολλοί στη χώρα μας και, νομίζω, ιδιαίτερα στην πολύπαθη Αθήνα είναι δικαιολογημένα αγανακτισμένοι. Πιστεύω, όμως, όπως και υπεύθυνοι παράγοντες στην Ευρω-

παϊκή Ένωση που γνωρίζω και συνομιλώ μαζί τους, ότι η πλειονότητα των συμπατριωτών μας έχουν επιδείξει αξιοσημείωτη καρτερικότητα και σύνεση. Αυτό το αποδίδω στο ότι έχει γίνει ευρύτερα κατανοητό ότι χωρίς την ενωμένη Ευρώπη τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας θα ήταν σε απελπιστικό σημείο αξεπέραστα. Βέβαια, δεν θέλω να ακυρώσω την ανάγκη για

λάβετε θέσεις! Το βέβαιο είναι ότι η αγανάκτηση πρέπει να μετασχηματισθεί σε γόνιμη οργή που, όμως, δεν θα ακυρώσει την δημιουργικότητα και την πίστη ότι μόνο με συστηματικό αγώνα, με γνώση, σύνεση και συγκροτημένη συλλογική προσπάθεια θα ανατραπεί η σημερινή κατάσταση. Προσοχή στο σύγχρονο δίδυμο τεράτων, την Σκύλλα και την Χάρυβδη, δηλαδή τον λαϊκισμό και

φανερώνεται η αγάπη, την οποία έχει τόσο ανάγκη ο κόσμος για να ζήσει. Επιτρέψτε μου να παραφράσω εδώ την ερώτηση του νεαρού Ναθαναήλ στον Φίλιππο (Ιω. 1. 46) λέγοντας: είναι δυνατό να προκύψει κάτι καλό από την Εκκλησία σήμερα; Η απάντηση, χωρίς περισπούδαστα επιχειρήματα δικανικών ασκήσεων, είναι τα λόγια του Φιλίππου προς τον Ναθαναήλ: «ἔρχου καὶ ἴδε». Κι

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, δεμένη με την ευρωπαϊκή κοινωνία (θυμηθείτε πόσοι Ορθόδοξοι ζουν σε ευρωπαϊκά κράτη), δεν μπορεί να μείνει αμέτοχη στην προσπάθεια οικοδόμησης εμπιστοσύνης, προαγωγής των κοινών αξιών, διαμόρφωσης ενός υγιούς προβληματισμού, και διεξαγωγής ενός γόνιμου διαλόγου.

επαγρύπνηση και αγωνιστικότητα. Ο κάθε λαός πρέπει να περιφρουρήσει τα εθνικά του συμφέροντά με γνώση και σύνεση αξιοποιώντας το καλύτερο έμψυχο υλικό που διαθέτει. Λίγο-πολύ όλοι αναγνωρίζουμε πόσες ευκαιρίες και πόσα ικανά πρόσωπα διασπαθίστηκαν κατά τις τελευταίες δεκαετίες στην ανεύθυνη προσπάθεια εξυπηρέτησης κομματικών, συντεχνιακών ή ατομικών συμφερόντων. Η διακεκριμένη επίδοση αναξίων ανθρώπων μάς έχει σημαδέψει ανεξίτηλα ως λαό της Ευρώπης.

Λυπάμαι πολύ αναλογιζόμενος ότι τα επίχειρα της πολύχρονης κατρακύλας πληρώνουν σήμερα στον τόπο μας κυρίως οι νέοι άνθρωποι. Η συμβουλή που δίνω, σε όσους θέλουν να ακούσουν, είναι να μην παραδοθούν στην αποχαύνωση της απραξίας ή την ηττοπάθεια της αδιαφορίας, αλλά να εκμεταλλευτούν κάθε στιγμή που διαθέτουν και να βρουν τρόπους απόκτησης και διεύρυνσης εμπειρίας που θα τους είναι χρήσιμη, όταν το κλίμα αυτό στη χώρα μας αναστραφεί, σε τρία ή τέσσερα χρόνια από τώρα. Τότε θα μπορέσουν να τρέξουν με όλες τους τις δυνάμεις. Το σύνθημά μου:

την εθνοκαπνλία, που βρυχώνται απειλητικά!

Για την αποστασιοποίηση από την Εκκλησία, που με ρωτάτε, έχω να σημειώσω απλά ότι ουδέποτε υποστήριξα ότι η υποκρισία, ο καριερισμός, ο ομορτισμός, η εκμετάλλευση, η απαιδευσία και άλλα παρόμοια έλειψαν από το χώρο της. Ομολογούμενως όλα αυτά «τα μπουμπούκια του κακού» είναι αποθαρρυντικά και αποκρουστικά, ιδίως για νέους ανθρώπους. Μήπως όμως δεν είναι επιπόλαιο και άδικο, αν όχι διαβολικό, να καταγράφονται λεπτομερώς τα όσα απαράδεκτα και θλιβερά συμβαίνουν στην Εκκλησία και να μην γίνεται αντιληπτή η μαρτυρία χιλιάδων ανθρώπων, είτε κληρικών είτε λαϊκών, οι οποίοι με αυταπάρνηση, σεμνότητα, διακριτικότητα, πίστη, τιμιότητα και σταθερότητα διακηρύσσουν παντοιοτρόπως με τον βίο και την πολιτεία τους ότι η Εκκλησία είναι ένα Σώμα που επιβιώνει δυο χιλιάδες χρόνια τώρα όχι με τα σκάνδαλα που προκαλεί η ανθρώπινη αδυναμία, αλλά με την αγιαστική Χάρη της Παναγίας Τριάδος; Με την Χάρη αυτή διασώζεται αιώνες τώρα η πίστη στο Σωτήρα Χριστό, διατηρείται αναμμένη η ελπίδα και

αν δεις τις αποτυχίες και τα έργα της δικής μου αδυναμίας, αγαπητέ μου, μην κοντοσταθείς, μην γυρίσεις την πλάτη στην Εκκλησία. Προχώρησε πιο πέρα, αν θέλεις προσευχήσου για την αναξιοσύνη μου, κατά το μέτρο της πνευματικής σου δυνάμεως, και θα ανακαλύψεις με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ότι η Εκκλησία με πολλούς άξιους και ηρωικούς εργάτες της είναι πιο δυνατή από τις συνθήκες της ανθρώπινης μιζέριας, της εμπάθειας και του θανάτου. Όπως είπε ο Ιησούς στον Πέτρο: «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18). Αυτή η πίστη στη δύναμη της Εκκλησίας κατά των δυνάμεων της φθοράς και της απελπισίας, που με στηρίζει προσωπικά χρόνια τώρα, με κάνει να συνεχίζω τον αγώνα μου μέσα και όχι έξω από την Εκκλησία. Περισσότερα από την προσωπική αυτή κατάθεση δεν μπορώ να πω.

Ευχαριστώ για τις μελετημένες ερωτήσεις σας και για τον χώρο που διαθέσατε για να δημοσιεύσετε τις απαντήσεις μου.

Επιμέλεια:
Αλέξης Βλάχος
Δικηγόρος, MSc

Σ' Αγαπώ Θα πει

«Σ' Αγαπώ θα πει σου δίνω μέσα μου χώρο...»

Σ' αγαπώ! Και θέλω να ανοίξω διάπλατα την πόρτα της καρδιάς μου, για να Σε χωρέσει!

Ναι! Να Σε χωρέσει όπως ακριβώς είσαι!

Θέλω, θέλω να κατοικήσεις στην καρδιά μου...!

Με πιστεύεις;

Όμως, να..., νιώθω την καρδιά μου τόσο βαριά, τόσο γεμάτη...

Δεν διαθέτει χώρο για τίποτα άλλο.

Νιώθω πως θα σπάσει, πως δεν θα αντέξει...

Μα, Σ' αγαπώ! Και θέλω να Σε συναντώ μέσα μου και γύρω μου!

Πρέπει επιτέλους να βρω το σωστό κλειδί που ανοίγει την καρδιά μου...

Θέλω να ψάξω, να βρω λιγάκι χώρο και για Σένα..!

Μα, όχι! Όχι! Αυτό δεν γίνεται! 20 χρόνια τώρα δεν έχω δει με μάτια καθαρά και ορθάνοιχτα τι κρύβεται μέσα μου...

Μόνο από μια μικρή-μικρή χαραμάδα βγαίνει καμιά φορά ένα φως τόσο σκοτεινό, που δεν αντέχεται!

Με τυφλώνει και με κρατά μακριά από τον τόπο της καρδιάς...

Πόσο φοβάμαι να ανοίξω την καρδιά μου...

Πόσο φοβάμαι να αντικρίσω τι κρύβει...

Πρέπει όμως... πρέπει να ψάξω!

Σ' αγαπώ και θέλω να Σε χωρέσω...

Μου 'χαν πει πως «αν θέλεις να βρεις τρόπο να εισβάλεις στην καρδιά σου, ένα είναι το κλειδί: Αυτογνωσία».

Φτάνω λοιπόν στο κατώφλι της...

Μια αποπνικτική οσμή και μια δυνατή σκοτεινή σκιά θέλει πάλι να με απομακρύνει.

Στέκομαι όμως! Πρέπει και θέλω να φτάσω.

Και να 'μαι τώρα μπροστά σε αυτό που αποκαλώ καρδιά...

Βρωμιά, δυσωδία, σκόνη...! Πώς να αντέξεις εδώ μέσα, Θεέ μου;

Παλεύω όμως, παλεύω να δω τι καλύπτει αυτή η παχιά σκόνη...

Και να, ξεπροβάλλει ένα γιγαντόσωμο και αγέρωχο «Εγώ», και λίγο πιο κει ξεμυτίζει η «Ζήλεια», και παραπέρα η «Υπερηφάνεια», η «Κατάκριση».

Χώρος για Σένα... πουθενά! Ούτε μια τόση δα γωνίτσα...

Θυμώνω... κλαίω...

Κάνω τα χέρια μου γροθιές και χτυπάω το Εγώ μου.

Πόσο βαθιά έχει ριζώσει; Στέκεται ατίθασο, αμετακίνητο.

Πονάω, Θεέ μου! Πονάω πολύ! Αιμορραγώ...

Βλέπεις, τα χέρια μου, αυτά που έχουν τη δύναμη να παίρνουν τα καρφιά και να Σε σταυρώνουν κάθε στιγμή, τώρα να είναι τόσο αδύναμα να σταυρώσουν, να ματώσουν τον εγωισμό μου...

Τα βλέπεις όμως, τα βλέπεις να υψώνονται και να σε παρακαλούν να τους δώσεις δύναμη, υπομονή και επιμονή να καθαρίσουν την καρδιά μου και να την απαλλάξουν από κάθε τι που της στερεί την ευωδιά της, από κάθε τι που της κλέβει την ομορφιά της...

Γιατί, Σ' αγαπώ θα πει... δεν Σου δίνω απλά χώρο μέσα στην καρδιά μου..

Αλλά, Σου την παραδίδω ολόκληρη,

Θεέ μου..

Επιμέλεια
Μαρία Παπαδημητρίου
Φοιτ. Φιλολογίας ΕΚΠΑ

"I can't change the direction of the wind,
but I can adjust my sails to always
reach my destination"
Jimmy Dean

ΚΑΤΑΛΛΗΛΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

**Μια στιγμή ...
θα συγκατατεθεί ο καιρός;¹**

-Δε βαριέσαι... *que sera sera!* Δεν είμαι ακόμα έτοιμος για κάτι τέτοιο. Θα το κάνω, αλλά όταν θα το εννοούν και οι συνθήκες. Άλλωστε και η Σοφία αυτό λέει... Συμφωνεί ότι είναι **παρακινδυνευμένο** να το επιχειρήσω.

-Σού έχω πει τόσες φορές ότι με αυτή σου τη στάση απέναντι σε κάθε κατάσταση το μόνο που καταφέρνεις είναι να παραμένεις στο ίδιο σημείο. Έγκλειστος στο καβούκι σου, τού λέει από την άλλη η Ελευθερία.

Τρικυμία στο μυαλό του Παύλου. Υπάρχουν φορές που πραγματικά πιστεύεις ότι καρδιά και μυαλό είναι ευθείες παράλληλες: σημείο το-

μής κανένα. Και ανάμεσα στις δύο αυτές παράλληλες ευθείες κείται η ανασφάλεια, η αβεβαιότητα, ο φόβος, Γέννημά τους; Η παθητικότητα, η αναβλητικότητα, η δικαιολογία, το αδιέξοδο.

Κάνοντας μια αναδρομή στο παρελθόν μας θα συναντήσουμε πολλές φορές τους εαυτούς μας, «κεκαλυμμένους» από το τεράστιο πέπλο της δικαιολογίας, να μην μπορούμε -ή εν τέλει και να μην επιδιώκουμε- να κινηθούμε πουθενά παρά στον επίσης κεκαλυμμένο μικρόκοσμό μας. Θέλω να το κάνω, αλλά δε νομίζω ότι έχει έρθει η σωστή στιγμή· θέλω να της το πω, αλλά νομίζω ότι δεν είμαι ακόμα έτοιμος· θα τολμούσα να εκφράσω την άποψή μου, αλλά δεν ήταν εννοϊκό το κλίμα· θέλω να ξαναπροσπαθήσω, αλλά δε νομίζω ότι είναι ακόμα **κατάλληλες οι συνθήκες...**

Και πράγματι· η «κατάλληλη στιγμή» μπορεί να μην είχε ή να μην έχει έρθει. Ή, πάλι, μπορεί και να ήρθε αλλά εμείς να κλείσαμε «άθελά μας» τα μάτια μας. Δεν ήταν για να γίνει... *no timing!* Θα δοθούν κι άλλες ευκαιρίες, μην άγχεσαι, μη σε «παίρνει από κάτω», δικαιολογήσαμε τον εαυτό μας. Πλημμύρισαν τα χέρια μας από χαρτάκια με τους αριθμούς μας στη σειρά αναμονής...και όταν η σειρά μας έφτανε, το χαρτάκι έπεφτε για ακόμα μια φορά στον κάδο... και πάλι απ' την αρχή!

Το ζήτημα, όμως, είναι το τι θα κάνουμε ούτως ώστε να δράσουμε όχι μόνο προκειμένου να πραγματοποιήσουμε μεμονωμένα τα «θέλω» μας, αλλά προκειμένου να δημιουργήσουμε εμείς τις κατάλληλες συνθήκες για να λάβουν αυτά τα «θέλω» σάρκα και οστά.

¹ Στίχος από το Μονόγραμμα του Οδ. Ελύτη παραλλαγμένος ως προς τη στίξη του.

Και μπορούμε να ξεκινήσουμε αναλογιζόμενοι ότι πλαστήκαμε ελεύθεροι να σχεδιάζουμε εμείς την κάθε μας κίνηση, να κάνουμε τις δικές μας επιλογές. Δε γεννηθήκαμε πιόνια, εξαρτημένα από τη στρατηγική ενός φιλόδοξου «παίκτη» και κινούμενα στα περιορισμένα αριθμητικά «κουτάκια» μιας σκακιέρας. «Ζητείτε και δοθήσεται» μας λέει. Αλλά ζητείτε! Πλαστήκαμε για να ζητήσουμε εν λόγους και εν έργους, αλλά περάσαμε σ' ένα δικό μας «εν σιωπή». Εν σιωπή λόγων, έργων και... πόθου. **Εν σιωπή πίστης.** Απ' το προσ-εύχομαι κρατήσαμε το εύχομαι ενώ την αίτηση την κάναμε παρ – αίτηση.

«Έχει ο Θεός» λέμε και εφηνουχαζόμαστε... τελικά, όμως, τότε έχει ο Θεός, τι έχει ο Θεός και για ποιον έχει ο Θεός; Και τι ζητά Αυτός από

εμάς; Να τα «αφήσουμε» ή να αφεθούμε σ' Εκείνον; Αφήνομαι στον Θεό σημαίνει ότι εναποθέτω τη ζωή μου ολόκληρη στο θέλημά Του και ότι εμπιστεύομαι χωρίς όρια και δισταγμούς την απροσμέτρητη αγάπη Του. Έτσι με τη χάρη Του μπορώ να αποκωδικοποιήσω το κάθε «τυχαίο» γεγονός όχι ως αδιάφορη συγκυρία αλλά ως πρόσκληση· ως πρόσκληση σε μια πρό-κληση. Οι προκλήσεις όμως προϋποθέτουν δύναμη για να αντιμετωπιστούν και η δύναμη δεν είναι πάρα χάρισμα. Χάρισμά Του.

Αντιξοότητες στη ζωή μας, βέβαια, υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν. Το ζήτημα είναι η δική μας διακριτική -πάντοτε- στάση απέναντι σ' αυτές, οι επιλογές μας για να τις αμβλύνουν και η πρόθεσή μας να τις υπερβούμε. Η μεγάλη αναμέτρηση, το

μεγάλο μας στοίχημα είναι να κατορθώσουμε να πιστέψουμε συνειδητά ότι είμαστε συνεργοί Θεού, επομένως, όταν αυτό το κάτι που τόσο πολύ λαχταρούμε δεν γίνεται πραγματικότητα, μπορεί να μην είναι θέλημά Του. Δικός μας στόχος άλλωστε είναι η ταύτιση των θελημάτων, όσες θυσίες και πόνους και αν συνεπάγεται... Από εκεί και έπειτα όμως η καλώς νοούμενη αυτή «ολοκληρωτική» μας πίστη δε σημαίνει ότι θα αποτελεί και το ακλόνητο έρεισμα της δικής μας απραξίας απέναντι σε μια «αντίξοη συνθήκη». Γιατί αντίξοη συνθήκη είναι καμιά φορά και ο ίδιος μας ο εαυτός. Οι αδυναμίες μας. Οι μικρότητές μας. Τα τρωτά μας που θέλουμε να αποκρύψουμε επικαλούμενοι τις κοινωνικές, οικονομικές ή άλλες δυσκολίες, αποφεύγοντας να «κοιτάξουμε τον καθρέφτη μας».

Μπορούμε τελικά να αντιμετωπίσουμε την όποια δυσχέρεια ως εφελτήριο για δημιουργία, για βελτίωση, για αλλαγή, για εξέλιξη, για πρόοδο;

Τρικυμία στο μυαλό του Παύλου. Ο φάρος φωτίζει τα πέλαγα. Το φως του ανακλά μεσ' στο σκότος. Μας δίνει το σήμα ότι υπάρχει η στεριά. Δε φωτίζει απλώς μια εκπέμπει τα λόγια: *Ἐν παντί εὐχαριστεῖτε*, για τα εύκολα και για τα δύσκολα, για τα ευχάριστα και για τα δυσάρεστα! Γεννηθῆτω το θέλημά Σου, και στα εύκολα και στα δύσκολα, στα ευχάριστα και στα δυσάρεστα! Και αν διασκευάσουμε τον στιχουργό: *Ἡ Ἀγάπη μόνο ξέρει και δεν το ἔχει μυστικό, πώς λύνουνε χωρίς μαχαίρι το γόρδιο δεσμό*²...

Επιμέλεια:

Σοφία Μπουγά
φοιτ. Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ

Αθηνά Χαλαράμπους
φοιτ. Νομικής Σχολής ΕΚΠΑ

2 Παραλλαγμένος στίχος από το τραγούδι «Η αγάπη ίσως ξέρει» του Ν. Πορτοκάλογλου

Η υπαρξιακή αγωνία του σύγχρονου ανθρώπου

Β' μέρος

"Η ομορφιά που δικαιούμαστε να ζήσουμε"

Αποσπάσματα από την Ομιλία που συνδιοργάνωσαν στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, η Χριστιανική Φοιτητική Δράση (Χ.Φ.Δ.) και η Χριστιανική Φοιτητική Ένωση (Χ.Φ.Ε.), με ομιλητή τον Δρα Δημήτριο Καραγιάννη, Παιδοψυχίατρο-Ψυχοθεραπευτή.

Τρεις επιλογές ζωής απέναντι στη σημερινή κατάσταση

Με δεδομένα αυτά επανερχόμαστε ξανά στα υπαρξιακά ερωτήματα: ποιος είμαι, τι θα κάνω; Ποιος είμαι εγώ σήμερα; Είμαι μόνο ο νέος που θα δυσκολευτώ επειδή η Ελλάδα είναι σε κρίση αυτήν την περίοδο; Ένας άνθρωπος της ηλικίας μου, το πιο εύκολο είναι να σας καλοπιάσει. Να σας κολακεύσει και να αρχίσει να στεναχωριέται για το πόσο δυσκολεμένοι είσαστε και πόσο δύσκολα τα βγάζετε πέρα και για το ότι φταίει ο ίδιος και η δική

αντίστοιχη βουλιαγμένη κατάσταση μαζί μας και να πίνουμε Freddo μαζί τους και να κλαίμε για τη μοίρα μας. Και μετά να πηγαίνουμε στη γιαγιά, να της ζητήσουμε κάτι από τη σύνταξή της. Αυτό είναι μια λύση. Βούλιαγμα. Τούτη τη στιγμή όποιος θέλει δικαιούται να έχει το άλλοθι του βουλιάγματος. Το δικαιούμαστε. Αυτό είναι κάτι το οποίο είναι πολύ φυσικό. Αυτονόητο, τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα, χάλια. Αλλά βέβαια οι ενήλικες που κοιτάζουν τους νέους και λένε «καημένα παιδιά και εσείς σήμερα

μην βουλιάζουμε, είναι να γίνουμε **αγανακτισμένοι**. Είναι πολύ καλύτερο το να θυμώσω, το να κάνω κάτι από το να σκύψω το κεφάλι και να πεθάνω. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει να μου φταίνει όλοι. Οι καταστάσεις, οι πολιτικοί... Δυστυχώς είναι πιο δύσκολα τα πράγματα. Άρα αν πάω μόνο με όρους αγανάκτησης, θα πηγαίνω, θα ξεσηκώνομαι, θα φωνάζω θα εναντιώνομαι -πού είναι πολύ καλύτερο από το να βουλιάζω- αλλά στο «ποιος είμαι», «τι κάνω», «ποιος θα είμαι», ακόμη απάντηση δεν έχει

Η χειρότερη αμαρτία, δεν είναι το όποιο κακό κάναμε, η χειρότερη αμαρτία είναι να μην ζήσουμε την ομορφιά που δικαιούμαστε. Υπάρχει πολύ ομορφιά. Μέσα μας, γύρω μας, παντού. Αυτήν την ομορφιά, αν δε τη ζήσουμε, κινδυνεύουμε να είμαστε τόσο βαριά αμαρτωλοί, που δε θα παίρνουμε είδηση το τι χάνουμε.

του γενιά για αυτήν τη κατάσταση. Τα πράγματα είναι έτσι και χειρότερα. Αλλά όποιος πει να ξεκινήσει με αυτόν τον τρόπο, εγώ σκέπτομαι ότι πρέπει να τον δείτε ύποπτα. Το ερώτημα είναι, υπάρχουν θέματα επιβίωσης; Σαφέστατα ναι. Τα υποτιμούμε; Όχι. Τι θα κάνουμε μπροστά σε αυτό; Άλμα. Ανάπτυξη. Δημιουργία. Τι σημαίνει αυτό;

Σημαίνει ότι μπροστά στη κατάσταση που είναι δοσμένη σήμερα, υπάρχουν οι εξής επιλογές: πρώτον του **βουλιάγματος**, που σημαίνει «τι να κάνουμε, έτσι είναι οι καταστάσεις» και να πάμε να βρίσκουμε φίλους που είναι στην

τι κάνετε και πώς να τα βγάλετε πέρα», είναι οι ίδιοι που περνηφανευόντουσαν και έλεγαν «εγώ ξεκίνησα με τίποτα, ξυπόλητος ήμουν, τίποτα δεν είχα και όμως τα κατάφερα». Το έχετε ακούσει αυτό καμιά φορά; Άραγε γιατί κάποιος που περνηφανεύεται για το πώς τα κατάφερε ενώ ήταν ξυπόλητος ή είχε δυσκολίες και ήταν αυτοδημιούργητος μπορεί και σε κοιτάζει και είσαι καημένος που και εσύ έχεις να παράγεις; Όλα αυτά είναι ένα στοιχείο το οποίο μπορούμε να έχουμε ως άλλοθι για να μην μας κατηγορήσει κανείς.

Μια δεύτερη κατηγορία για να

υπάρξει. Απλώς, αντί να τα βάζω με την μοίρα μου, μου φταίνει κάποιος άλλος. Είναι καλό αυτό; Είναι δικαιολογημένο; Ναι, όμως λέμε ότι έχουμε να σκεφτούμε κάτι περισσότερο. Έχουμε να σκεφτούμε ότι έξω και από την αγανάκτηση, υπάρχει η δημιουργία.

Τρίτη στάση. Δικαιούμαστε να είμαστε **δημιουργικοί**. Δικαιούμαστε να υπερβούμε την αγανάκτησή μας, όχι να μην τη νοιώσουμε. Να την υπερβούμε, που σημαίνει να απαντήσουμε με άλλους όρους, τι μπορεί να δώσει νόημα στη ζωή μας. Τι μπορώ να κάνω παρ' όλα αυτά. Κάποιος θα

πει, και θα έχει δίκιο, «τώρα τι μας λες; Εμείς ζοριζόμαστε, δε ξέρουμε τι θα κάνουμε και εσύ μας λες για δημιουργικότητα και τι θα πετύχουμε;». Ναι, αυτό λέω. Γιατί όσο περνάει ο καιρός, αυτό που αισθάνομαι είναι ότι χειρότερη αμαρτία, δεν είναι το όποιο κακό κάναμε, η χειρότερη αμαρτία είναι να μη ζήσουμε την ομορφιά που δικαιούμαστε. Υπάρχει πολύ ομορφιά. Μέσα μας, γύρω μας, παντού. Αυτήν την ομορφιά, αν δε τη ζήσουμε, κινδυνεύουμε να είμαστε τόσο βαριά αμαρτωλοί, που δε θα παίρνουμε είδηση το τι κάνουμε. Έχουμε να αναρωτηθούμε για αυτό το δικαίωμα στην ομορφιά; Πώς θα το παράγουμε; Πώς θα το υπερασπιστούμε; Εδώ είναι το ερώτημα που τίθεται προς τους νέους. Τι σημαίνει αυτό λοιπόν; Να μπορούμε ξανά λοιπόν στη δυνατότητα και να πούμε ότι υπάρχει το «δικαίωμα στην ομορφιά». Όχι το δικαίωμα στη μιζέρια. Εάν πούμε ότι μας φταίει κάποιος άλλος, τότε πάμε στο «δικαίωμα της μιζέριας» που ο άλλος φταίει.

Η προσωπική μας ευθύνη

Έχουμε να μιλήσουμε για την προσωπική ευθύνη και είναι μέσα στις υπαρξιακές μας στάσεις αυτό. Τι σημαίνει η προσωπική μου ευθύνη; Ότι εγώ φταίω για όλα; Τότε θα πρέπει να είμαι καταθλιπτικός. Άρα τι σημαίνει προσωπική ευθύνη;

Προσωπική ευθύνη σημαίνει, όχι υπαιτιότητα-ευθύνη, αλλά εξουσία. Οι θέσεις ευθύνης είναι οι θέσεις εξουσίας. Επομένως η δυνατότητά μου να παίρνω την ευθύνη της ζωής μου, είναι το να έχω την εξουσία του δικού μου εαυτού, να ορίσω τη ζωή μου. Παίρνοντας την προσωπική ευθύνη δεν κατηγορώ τον εαυτό μου, δε μου φταίει ο εαυτός μου, αλλά μου είναι μια δυνατότητα να πάω πιο πέρα. Άρα συμφέρει να έχω την ευθύνη του εαυτού μου και έτσι μέσα στα πλαίσια αυτά της προσωπικής ευθύνης να πούμε ποιοι θέλουμε να είμαστε. Και λέγοντας ποιοι θέλουμε να είμαστε έχουμε να επιλέξουμε και με ποιους θέ-

λουμε να είμαστε. Γιατί επιλέγω το ποιος είμαι διαλέγοντας και τους ανθρώπους με τους οποίους θα είμαι. Γιατί διαμορφώνω το πεδίο μου. Όταν διαλέγω σύντροφο, δε διαλέγω απλώς με ποιον θα περνάω κάποια ώρα, με ποιον θα κάνω έρωτα, με ποιον θα είμαι τα σαββατοκύριακα. Περνάω άποψη και επιλέγω το ποιος θα είμαι εγώ. Αποφασίζω το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα βρισκομαι. [...]

Μπαίνουμε λοιπόν στο «ποιοι είμαστε» και «τι θέλουμε» να πετύχουμε, ποια ταυτότητα θα δώσουμε, μπαίνουν ερωτήματα. Δεν ήταν δοσμένα τα πράγματα σήμερα, όπως ήταν στο παρελθόν. Τα πράγματα είναι πολύ ανοιχτά. Μπαίνει ερώτημα λοιπόν ποιος θα είμαι, με ποιον θα συσχετιστώ ποιες είναι οι αξίες τις ζωής μου, είναι σημαντική η αγάπη; Για ποιον λόγο; Ποιες είναι οι αξίες της ζωής μου; Γιατί λέγονται αξίες; Γιατί να μην τις αμφισβητήσω; Ποια είναι η σχέση μου με το Θεό; Ποια είναι η πίστη μου; Είναι απλώς μία αντίληψη; Είναι μια ιδεολογία ή είναι ένα πρόσωπο; Πώς σχετίζομαι μαζί του; Μαλώνω μαζί του; Τα βρίσκω; Ό,τι μου δώσανε το παίρνω όπως είναι και το αφήνω για πάντα; Πώς βρίσκομαι εγώ στο διάβα της ζωής μου; Θα είμαι ο ίδιος πάντοτε; Αν θέλω να είμαι σταθερός στις αξίες μου και στον εαυτό μου, πρέπει διαρκώς να αλλάζω. Υπάρχει η δυνατότητα να μείνω σταθερός ο ίδιος εάν δεν αλλάζω διαρκώς; Πώς θα καταξιώσω τον εαυτό μου; Θα αλλάζω αρνούμενος τον εαυτό μου; Για πέστε μου θυμάστε τον Ηράκλειτο, τον παππού μας; Τι έλεγε αυτός; Τα πάντα ρει. Από πού το έβγαλε; Κοιτάζοντας τα ποτάμια. Κοιτάζοντας τα ποτάμια, έβγαλε το «τα πάντα ρει» και είπε το πολύ όμορφο, ότι κι αν μπεις στα ίδια ποτάμια, διαφορετικά νερά θα σε βρέξουν. Για να κρατηθούμε εμείς, δεν μπορούμε να επαναλαμβάνουμε τα ίδια. Έχουμε να διαλέξουμε λοιπόν ανάμεσα στην υπαρξιακή κατάθλιψη, στην υπαρξιακή αγωνία. «Υπαρξιακή κατάθλιψη», μπαίνω στα γνώριμα, επαναλαμβάνομαι. Δεν υπάρχει έκπληξη

στη ζωή μου και βαριέμαι. Είναι τα πάντα διαμορφωμένα. «Υπαρξιακή αγωνία» σημαίνει ότι αναπροσδιορίζομαι, μπαίνω διαρκώς σε καινούργιες καταστάσεις. Κάνω διαρκώς update του εαυτού μου. Για να μπορέσω να κρατηθώ σε λειτουργικότητα κάνω διαρκώς αναβαθμίσεις. Και σημαίνει ότι έχω να ανακαλύψω πολλά καινούργια πράγματα.

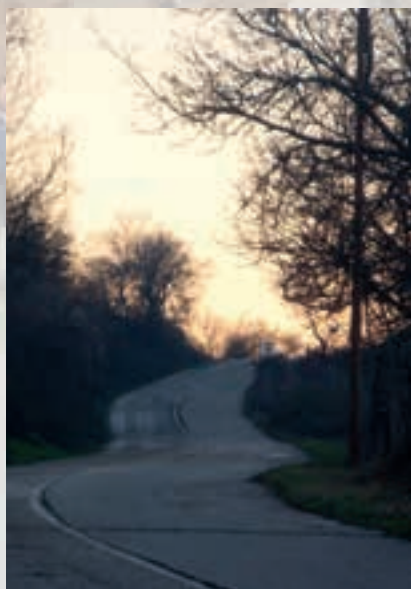
Η ομορφιά που δικαιούμαστε να ζήσουμε

Δε θα παύσω να λέω ότι τούτη τη στιγμή, έχουμε μια συναρπαστική ζωή να ζήσουμε. Άλλοι που αφορούν τα οικονομικά, την πατρίδα, τους γονείς τα παιδικά μας χρόνια, το DNA μας, τις καταστάσεις, υπάρχουν. Εμείς τα ζούμε καθημερινά αυτά. Δεν περιμέναμε την κρίση για να τα ζήσουμε. Ανθρώπους που έχουν καρκίνο έχουμε ζήσει πάρα πολλούς. Άρα ζούμε το θάνατο καθημερινά. Ανθρώπους που έχουν ένα παιδί με ειδικές ανάγκες, ζούμε καθημερινά. Έχουν τη δυνατότητα, το άλλοθι για να βουλιάζουν, για να σταματήσει η ζωή τους εκεί. Ανθρώπους που έχουν καταστραφεί οικονομικά, δεν περιμέναμε την κρίση, υπήρχαν και πιο πριν. Τους έχουμε ζήσει. Ανθρώπους που έχουν δει τους γάμους τους ή τις σχέσεις τους να διαλύονται, τους έχουμε δει, τους έχουμε ζήσει. Σε όλους αυτούς κάθε μέρα όλοι αυτοί είναι που μας δίνουν το κουράγιο και τη δύναμη. Αυτοί οι άνθρωποι με τους οποίους έχουμε συνεργαστεί, μας έχουν μάθει ότι πέρα από τα προβλήματα, υπάρχουν οι λύσεις. Και πέρα από τις δυσκολίες υπάρχει πρόκληση να είσαι δημιουργικός και να παράγεις ζωή. Η επιβίωση είναι δύσκολη αλλά είναι και λίγη. Το σημαντικό είναι η ζωή και η ομορφιά που δικαιούμαστε να ζήσουμε. Σας ευχαριστώ.

*Απομαγνητοφώνηση:
Παναγιώτης Γεωργίου*

*Επιμέλεια:
Παναγιώτης Φαρανιάτος*

Εξόρμηση στους ακρίτες της Θράκης μας

Πάντα μια επίσκεψη στην ακριτική Ελλάδα προσφέρει έντονες συγκινήσεις. Θες το τοπίο, θες η ζεστασιά και οι φιλόξενες καρδιές των ανθρώπων, θέλεις ο Έβρος -στην περίπτωση μας- που χαράσσει υδάτινο σύνορο ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία. Όλα συνηγόρησαν, ώστε το ταξίδι της Χ.Φ.Ε. το τριήμερο της 25ης Μαρτίου στη Θράκη να είναι πλούσιο σε εμπειρίες και συναισθήματα.

Η μεγάλη συντροφιά μας ξεκίνησε την Παρασκευή 22/3 το απόγευμα από την Αθήνα και το «Ελ. Βενιζέλος» με προορισμό τη νύμφη του Θρακικού Πελάγους, την Αλεξανδρούπολη. Πρώτος σταθμός μας μετά τη σύντομη πτήση ο ναός του Αγίου Βασιλείου, όπου ο εφημέριος π. Χαρίτων μάς υποδέχτηκε με πολ-

λή αγάπη και μάς προσέφερε την πλούσια φιλοξενία του. Στη συνέχεια παρακολουθήσαμε την ακολουθία των Α' Χαιρετισμών και η πρώτη μέρα στη Θρακική γη έληξε με την τακτοποίησή μας στην Κατασκήνωση της Μητροπόλεως στη Μάκρη, εκεί όπου φιλοξενηθήκαμε καθ' όλη τη διάρκεια της εκδρομής μας.

Το πρωί του Σαββάτου ξεναγηθήκαμε στην Παναγία του Έβρου -το μοναστήρι που βρίσκεται δίπλα στην κατασκήνωση- στο χώρο της μονής, στα εργαστήρια αιογραφίας, ψηφιδωτού και ραπτικής και πήραμε την ευχή της Γερόντισσας. Εκεί συναντήσαμε την κα Χαρά Νικοπούλου και το σύζυγό της κ. Ιωάννη Φριτζαλά, οι οποίοι αναπτύσσουν πλούσια εθνική δράση στην τόσο ευαίσθητη περιοχή της Θράκης και μάς συνόδευσαν την υπόλοιπη μέρα.

Η διαδρομή μας στη γη του Έβρου ξεκίνησε από τις Φέρρες, όπου επισκεφθήκαμε την Παναγία την Κοσμοσώττηρα, το μεγαλύτερο τοπικό προσκύνημα και στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε προς τον ορεινό όγκο της Ροδόπης και τα Πομακοχώρια. Καθ' οδόν η κα Νικοπούλου μάς μιλούσε για την ιδιαιτερότητα της περιοχής, την κατάσταση που επικρατεί λόγω του έντονου μουσουλμανικού στοιχείου, την ανάγκη στήριξης των Ελλήνων και την συντονισμένη προσπάθεια που πρέπει να αναληφθεί για την αποτροπή της τουρκικής επιβουλής εις βάρος της Θράκης -προβλήματα άγνωστα σ' εμάς στην

τόσο «μακρινή» Αθήνα.

Αφού περάσαμε αρκετά χωριά, φθάσαμε στο Μεγάλο Δέρειο. Γνωρίσαμε την κα. Χρυσούλα, την μοναδική χριστιανή κάτοικο του χωριού και όλοι μαζί ψάλλαμε το «Τῇ Ὑπερμάχῳ» και τον Εθνικό Ὑμνο στην εκκλησία του Μεγάλου Δερείου που λειτουργεί ελάχιστες φορές το χρόνο. Το μεσημέρι φάγαμε στην ταβέρνα του πομάκου Χασάν, όπου ακολούθησε γλέντι με παραδοσιακούς χορούς και τραγούδια.

Επόμενος σταθμός μας η Κομοτηνή. Αφού επισκεφθήκαμε και

πήραμε την ευχή του Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμονα, φθάσαμε στην «Κιβωτό της Δόμνας Βιζβίτς» ένα «πνευματικό σχολείο» που ίδρυσαν ο Ιωάννης Φριτζαλάς και η Χαρά Νικοπού-

λου, φέρει το όνομα της ομώνυμης ηρωίδας του 1821 και αναπτύσσει πλούσιο εθνικό και θρησκευτικό έργο. Εκεί πραγματοποιήσαμε μια μικρή γιορτή για την 25η Μαρτίου για τα παιδιά και τους γονείς που είχαν μαζευτεί. Αργά το απόγευμα επιστρέψαμε στην Αλεξανδρούπολη. Επισκεφθήκαμε το Μητροπολίτη κ. Άνθιμο, ο οποίος μάς υποδέχθηκε και μάς φιλοξένησε με πολλή αγάπη, και κατόπιν το Χριστιανικό Κέντρο Νεότητας της περιοχής. Μετά από μια σύντομη βόλτα στην παραλία της πόλης επιστρέψαμε στην Κατασκήνωση.

Κυριακή της Ορθοδοξίας. Μετά

τον εκκλησιασμό μας στον Άγιο Αλέξανδρο Φερρών κατευθυνθήκαμε προς τα σύνορα του νομού Έβρου με πρώτο προορισμό μας το όμορφο Σουφλί. Εκεί ξεναγηθήκαμε στο ιδιαίτερο Μουσείο μετάξης που υπάρχει και μάθαμε για τη σπρωτοφία, μια παραγωγή που για πάρα πολλά χρόνια αποτελούσε τον κύριο οικονομικό αιμοδότη της περιοχής. Το μεσημέρι μάς βρήκε στο Διδυμότειχο, την πόλη που στεφανώνεται από το βυζαντινό κάστρο, όπου και γευματίσαμε. Στη συνέχεια κατευθυνθήκαμε προς το ακριτικό φυλάκιο των Καστανεών. Ακολούθησε ενημέρωση για την αποστολή του φυλακίου από ανώτερο αξιωματικό της περιοχής και μάς δόθηκε η ευκαιρία να δούμε από το παρατηρητήριο την Ανδριανούπολη, να τραγουδήσουμε στους στρατιώτες που υπηρετούν εκεί και να φύγουμε με τονωμένο το εθνικό μας φρόνημα.

Επόμενος προορισμός μας η Ορεστιάδα και η «Θεία Οικοδομή», το πνευματικό κέντρο της περιοχής. Εκεί επαναλάβαμε τη γιορτή μας,

την προβολή και τα τραγούδια που είχαμε ετοιμάσει για τους ανθρώπους της χριστιανικής κίνησης που με πολλή χαρά μάς υποδέχθηκαν και φύγαμε παίρνοντας τα δώρα και τα κεράσματά τους. Στη συνέχεια προσκυνήσαμε τα λείψανα του Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ στη Μητρόπολη Διδυμοτείχου, πήραμε την ευχή του Μητροπολίτη κ. Δαμασκηνού και έπειτα το δρόμο της επιστροφής για την τελευταία βραδιά στη φιλόξενη Κατασκήνωση της Μάκρης.

Ανήμερα του Ευαγγελισμού, μετά τον εκκλησιασμό μας, επιβιβαστήκαμε στο αεροπλάνο με προορισμό την Αθήνα. Το τέλος της εξόρμησής μας στην Θράκη μπορεί να αποτελέσει την αρχή για ενδυνάμωση της σχέσης μας με την περιοχή αυτή της πατρίδας μας. Οι ακρίτες μάς χρειάζονται. Σύντομα θα ξαναγυρίσουμε!

Επιμέλεια:

Δήμητρα Τζάφα

Φοιτ. Τμήμ. Εκπαίδευσης & Αγωγής στην Προσχολική Ηλικία ΕΚΠΑ

Συμβαίνουν...

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ένα ηλεκτρονικό ταξίδι στον άγνωστο κόσμο του Βυζαντίου θα έχουν πλέον την ευκαιρία να πραγματοποιούν οι ενδιαφερόμενοι μέσα από την νέα ηλεκτρονική πλατφόρμα του Ευρωπαϊκού Κέντρου Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Μνημείων (ΕΚΒΜΜ). Με το πρόγραμμα αυτό, το ΕΚΒΜΜ επιδιώκει τη δημιουργία ενός διαδικτυακού πολυχώρου, ελεύθερα προσβάσιμου, ο οποίος θα αποτελέσει βασική πηγή πληροφόρησης για τον Βυζαντινό πολιτισμό για κάθε πολίτη, εκπαιδευτικό, μαθητή ή φοιτητή διεθνώς. Το πρόγραμμα θα λειτουργεί και στα αγγλικά, έτσι ώστε να υπάρχει επίσημη και πιστοποιημένη πληροφόρηση σε όλο τον κόσμο για τον Βυζαντινό πολιτισμό.

Περισσότερα στο: <http://www.exploringbyzantium.gr>

ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΊΜΒΡΟ

Όπως γνωστοποίησε ο εκπρόσωπος των Μειονοτικών Βακουφίων στην Κεντρική Διεύθυνση Βακουφίων της Τουρκίας, Λάκης Βίγκας, ο οποίος ενημερώθηκε για το θέμα από τον υπουργό Παιδείας της Τουρκίας Ναμπί Αβτζί, εγκρίθηκε η άδεια λειτουργίας ελληνορθόδοξου δημοτικού σχολείου στην Ίμβρο. Η άδεια είχε υποβληθεί πέρυσι από μέλη των κοινοτήτων της Ίμβρου. Σημειώνεται ότι τα σχολεία στην Ίμβρο έκλεισαν το 1964, αφού προηγουμένως η τουρκική κυβέρνηση απαγόρευσε τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα σχολεία αυτά.

ΠΡΩΤΙΑ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΙΚΟΝΙΚΗΣ ΔΙΚΗΣ ELSA MOOT COURT COMPETITION

Η Νομική Σχολή Αθηνών και συγκεκριμένα ο Τομέας Διεθνών Σπουδών με σχετική ανακοίνωσή του ενημερώνει πως η ομάδα προπτυχιακών φοιτητών της Νομικής Σχολής κατέκτησε την πρώτη θέση στον ευρωπαϊκό γύρο του διεθνούς διαγωνισμού εικονικής δίκης ELSA Moot Court Competition on World Trade Organization Law (EMC2), ο οποίος διοργανώνεται για ενδέκατη συνεχή χρονιά. Η Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών συμμετέχει φέτος για πρώτη φορά σε αυτό το διαγωνισμό και η ομάδα της αποτελείται από τους προπτυχιακούς φοιτητές κ. Μαρία Κώτση, Νικόλαο Μακρυγιάννη, Αικατερίνη Νικολάου και Αικατερίνη Χαράρα, ενώ πολύτιμη υποστήριξη παρέιχε η προπτυχιακή φοιτήτρια κ. Σοφία Γκόκα. Η ομάδα προετοιμάστηκε υπό την επιστημονική επίβλεψη και καθοδήγηση του εκλεγμένου λέκτορα κ. Αναστάσιου Γουργουρίνη, συνεπικουρούμενου από την προπτυχιακή φοιτήτρια κ. Φωτεινή-Ελένη Οικονομοπούλου και τη μεταπτυχιακή φοιτήτρια κ. Έλενα-Μαρία Μαυρομάτη.

Ο πρώτος ευρωπαϊκός γύρος του φετινού διαγωνισμού EMC2 πραγματοποιήθηκε στην Cluj-Napoca (Ρουμανία) στις 20-24 Μαρτίου ενώ ο παγκόσμιος τελικός γύρος διεξήχθη στις αρχές Μαΐου 2013 στην έδρα του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στη Γενεύη.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ «ΠΟΜΠΗΙΑ» ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Στο Ντεμρέ της Τουρκίας αρχαιολόγοι ξεσκεπάζουν σιγά-σιγά ένα τεράστιο δείγμα βυζαντινών αρχαιοτήτων. Τον 4ο αιώνα μ.Χ. ένας αρχιεπίσκοπος με το όνομα Νικόλαος μεταμόρφωσε τα Μύρα, τη μεσογειακή πόλη που τώρα ανήκει σε εδάφη τουρκικά, σε μια χριστιανική πρωτεύουσα. Μετά από 800 χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων η πόλη ήταν πόλος έλξης χριστιανών, εξαφανίστηκε κάτω από 18 μέτρα λάσπης από τον διπλανό ποταμό Μύρο. Αλλά τώρα, 700 χρόνια αργότερα, η πόλη εμφανίζεται ξανά χάρη στους αρχαιολόγους. Από το 2009 άρχισαν οι αρχαιολόγοι να βγάζουν δείγματα μιας μεγάλης πόλης και πριν λίγους μήνες ολοκληρώθηκε η ανασκαφή ενός μικρού παρεκκλησιού, το οποίο, λόγω του ότι ήταν «σφραγισμένο» μέσα στην λάσπη, διατηρήθηκε ανέπαφο.

Στον έναν τοίχο υπάρχει χαραγμένος ένας σταυρός που δημιουργεί ένα «παράθυρο» από το οποίο περνά το φως και μέσα από την πλευρά του τοίχου εμφανίστηκε μια τοιχογραφία πολύ σπάνια για τα δεδομένα των Τούρκικων ανασκαφών. Η τοιχογραφία είναι δίμετρη και απεικονίζει την δέηση· έχει τον Χριστό στην μέση και τον Ιωάννη και την Παναγία εκατέρωθεν να κρατούν και οι δύο επιγραφές με χωρία από την Καινή Διαθήκη. Αυτό που υπολογίζουν οι αρχαιολόγοι σύμφωνα με δημοσίευμα των New York Times είναι ότι πιθανώς να υπάρχει μια ολόκληρη πόλη η οποία σώζεται σε πάρα πολύ καλή κατάσταση όπως ακριβώς η Πομπηία.

Εκτός από την εκκλησία, βγαίνουν σιγά-σιγά στο φως ένα ρωμαϊκό αμφιθέατρο και τμήματα του λιμανιού της πόλης, τα οποία έχουν βρεθεί ένα εργαστήριο βαφής και μια συναγωγή από τον 5ο αιώνα. Αξίζει να σημειωθεί πως σύμφωνα με το ρεπορτάζ της εφημερίδας η τουρκική κυβέρνηση αγοράζει τη γη από τους πολίτες για να συνεχίσει τις ανασκαφές και να εμποδίσει την αρχαιοκαπηλία.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΤΗ ΛΙΣΤΑ ΜΕ ΤΑ 20 ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία ακόμη «διάκριση» γνώρισε η Ακρόπολη. Γιατί το CNN την κατέταξε στα κορυφαία ομορφότερα μνημεία στον κόσμο. Το CNN λοιπόν αποφάσισε να φτιάξει μία λίστα με τα μουσεία εκείνα που θεωρεί πιο όμορφα, κατατάσσοντας στο Νο 2 την Ακρόπολη, πίσω από το ναό της Αγκόρ, το κύριο τουριστικό αξιοθέατο της Καμπότζης.

Στο σχετικό κείμενο επισημαίνεται πως το αρχαίο ελληνικό μνημείο είναι μαγευτικό, είτε περπατά κανείς στο βράχο όπου βρίσκεται, είτε το θαυμάζει κάτω από αυτόν. Στη λίστα συμπεριλήφθηκαν ακόμη η αρχαία πόλη Μπάγκαν στο Μιανμάρ, τα νησιά Γκαλαπάγκος, το Εθνικό πάρκο Γκόρεμε στην Καππαδοκία, ο Μεγάλος Κοραλιογενής ύφαλος της Αυστραλίας, οι πυραμίδες της Γκίζας στην Αίγυπτο, το Εθνικό πάρκο Ράπα Νουί στη Χιλή, το Πάρκο Σερενγκέτι στην Τανζανία, το Φρούριο της Σιγκιρίγια στη Σρι Λάνκα, το λιμάνι της Τουλούμ στο Μεξικό, η Βενετία και η πόλη Βαλέτα στη Μάλτα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΑΠΟ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΕΜΠ

Να ανοίξουν τα φτερά τους και να κατακτήσουν την κορυφή επιθυμούν φοιτητές του ΕΜΠ που προετοιμάζονται για τον Διεθνή Διαγωνισμό Αεροδιαστημικής. Θα κατασκευάσουν ένα μικρό μοντέλο αεροσκάφους. Φοιτητές της Σχολής Μηχανολόγων Μηχανικών του ΕΜΠ προετοιμάζονται πυρετωδώς για τον Διεθνή Διαγωνισμό Αεροδιαστημικής που θα διεξαχθεί τον Αύγουστο στην Πορτογαλία. Η ομάδα, που ιδρύθηκε το 2007, αποτελεί μέλος του ευρύτερου Ευρωπαϊκού Συλλόγου Φοιτητών Αεροδιαστημικής, ο οποίος έχει ως αποστολή να συνδέσει τους φοιτητές από διάφορα πανεπιστήμια της Ευρώπης μεταξύ τους, καθώς και με την αγορά εργασίας.

Το 2013 βρίσκει τους φοιτητές της Σχολής Μηχανολόγων Μηχανικών του ΕΜΠ να προετοιμάζονται πυρετωδώς για τον Διεθνή Διαγωνισμό Αεροδιαστημικής «Air Cargo Challenge».

Συγκεκριμένα, έχουν επιφορτιστεί με το έργο να κατασκευάσουν ένα μικρό μοντέλο αεροσκάφους, το οποίο έχει σκοπό τη μέγιστη άρση φορτίου.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΑΝ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΚΤΗΡΙΟ ΣΕ ΕΛΛΗΝΕΣ

Σε επιστροφή στη ρωμαϊκή κοινότητα του γραφείου του Υπουργείου Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Τουρκίας στο Ορτάκιοι (Μεσοχώρι) αναγκάστηκε ουσιαστικά η τουρκική κυβέρνηση προκειμένου να μην προχωρήσει η Δίκη στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ), στο οποίο είχε αποταθεί η ελληνική κοινότητα της Πόλης, καθώς η δίκη που ξεκίνησε το 2003 για την επιστροφή του κτηρίου στην ίδια δεν είχε αποτέλεσμα.

Το κτήριο αυτό λειτουργούσε ως σχολείο για τη ρωμαϊκή κοινότητα του Ορτάκιοι. Το 1985, όμως, με την αιτιολογία ότι ο αριθμός των μαθητών του ήταν ανεπαρκής, κατασχέθηκε από τον Δήμο του Ορτάκιοι και αποφασίστηκε να κατεδαφιστεί προκειμένου να μετατραπεί σε πάρκο. Παρά τα αρχικά αυτά σχέδια, το κτήριο δεν κατεδαφίστηκε αλλά παρέμεινε επί χρόνια εγκαταλελειμμένο και πριν από τρία μόλις χρόνια παραχωρήθηκε στο Υπουργείο ΕΕ της Τουρκίας, το οποίο, αφού προχώρησε στις απαραίτητες επισκευές, άρχισε να το χρησιμοποιεί.

Θέματα Πνευματικής Ζωής

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

«ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα·
ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται·
οὐαὶ δέ μοι ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι»
(Α' Κορ. 9: 16)

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη ...» (Ματθ. 28: 19), «ἔσθ' ἂν μοι μάρτυρες ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς» (Πραξ. 1: 8). Αὐτὲς οἱ σαφεῖς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου μας ἐδόθησαν πρὸς τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τοὺς διαδόχους τους, τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ κάποια ἄλλη περίπτωσιν ὁ Κύριος ἀπευθυνόμενος σὲ ἓνα εὐρύτερο κύκλον ἀκροατῶν Του, τοὺς εἶπε: «ὕμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ... ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἄλφας τῆς γῆς» (Ματθ. 5: 14, 13). Κι ἀκόμη διεκήρυξε: «πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἑμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 10: 32). Ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ φανερώνουν ὅτι ἐντολὴ Του πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς χριστιανούς εἶναι ἡ διάδοσις τῆς ἀληθείας Του. Αὐτὴ ἡ διάδοσις – μετάδοσις τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται (ἐπειδὴ εἶναι) ἱερὰ ἀποστολή: ἱεραποστολή.

Σύμφωνα μὲ τὴν θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας συνυπάρχουν καὶ τὰ τρία ἀξιώματα τῆς Π. Διαθήκης (τὸ βασιλικό, τὸ προφητικὸ - διδακτικὸ καὶ τὸ ἀρχιερατικὸ) γι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν Χριστὸς (=κεχρισμένος) Κύριος (=τοῦ Θεοῦ). Στὰ ἀξιώματα αὐτὰ συμμετέχουν ὅλοι οἱ βαπτιζόμενοι καὶ χριόμενοι μὲ τὸ ἅγιο Μῦρο χριστιανοί. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχουν δικαίωμα (ἀλλὰ καὶ ἱερὴ ὑποχρέωσις) νὰ τὰ καλλιεργοῦν καὶ ἀναπτύσσουν κατὰ τὸ μέτρο ποὺ τοὺς τὰ χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Κατὰ συνέπεια ἡ διδασκὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως

ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά τους, ἀπὸ τοὺς δασκάλους στοὺς μαθητὲς τους, ἀπὸ κάθε χριστιανὸ πρὸς τὸν συνάνθρωπό του, θεμελιώνεται στὴν μετοχὴ στὸ διδακτικὸ ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ παντὸς χριστιανοῦ (λαϊκοῦ καὶ κληρικοῦ σὲ διαφορετικὸ, βεβαίως, βαθμὸ).

Ἡ διάδοσις-μετάδοσις τῆς χριστιανικῆς πίστεως γίνεται καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα, δι' ὅλης τῆς υπάρξεώς μας καὶ ὄχι μόνον διὰ τῶν λόγων μας. Βέβαια, ἡ ἔμπρακτι τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ συνεπὴς ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ ἐπηρεάζουν περισσότερο καὶ ἐντονώτερα ἀπὸ τὰ λόγια, ἀπὸ τὴ συμβουλὴ καὶ τὴς ὑποδείξεις μας τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ βιωμένη χριστιανικὴ πίστις ἐμπνέει τὸν ἄλλο ἄνθρωπο. Παρόλα αὐτά, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου μας, ὅταν τὰ ἔργα τῶν διδασκάλων δὲν συμφωνοῦν μὲ τὰ λόγια τους, τότε πρέπει νὰ τηροῦμε μόνον τὰ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Του λόγια, «κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γάρ, καὶ οὐ ποιοῦσι» (Ματθ. 23: 3).

Τὸ κίνητρο τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι ἡ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν γνωρίζουν καὶ δὲν γεύονται τὴν ζωὴ κοντὰ στὸν Χριστό. Πόσο ἐκφραστικὰ ὁμολογοῦσε ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος αὐτὴν τὴν ἀλήθεια: «οὐ κέρδος ἡγοῦμαι τὸ μόνος σφίζεσθαι οὐδὲ χωρὶς ὑμῶν δοξάζειν θέλω τὸν Θεόν»¹ (δὲν θεωρῶ κέρδος τὸ νὰ σωθῶ μόνος μου, οὔτε θέλω νὰ δοξάζω τὸν Θεὸ στὴν μέλουσα ζωὴ χωρὶς ἐσᾶς) ! Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει τὴν ἱεραποστολὴ ὡς ἀνάγκη

γιὰ τὸν ἴδιο («ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται», δηλ., μὲ ἀναγκάζει, μὲ ὑποχρεώνει). Ὁ προσφάτως κοιμηθεὶς π. Θεόφιλος Ζησόπουλος, ἰδρυτὴς τῆς Ἀδελφότητος «Λυδία» συνήθιζε νὰ λέει: «ἐὰν δώσουμε στὸν ἄνθρωπο τὸν Θεὸ τοῦ δίνουμε τὸ πᾶν» καὶ θεωροῦσε τὴν ἱεραποστολὴ ὡς τὴν μεγαλύτερη φιλανθρωπία².

Τὸ χρέος τῆς ἱεραποστολῆς δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἀνακαλύψαμε τὰ νεώτερα χρόνια, ἀλλὰ ὑπάρχει ἀπὸ τὴς πρώτες ἡμέρες τῆς ἐπὶ γῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων χριστιανῶν. Στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων διαβάζουμε ὅτι ἀπλοὶ λαϊκοὶ χριστιανοί («ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι») ἰδρύουν τοπικὲς Ἐκκλησίες καὶ μάλιστα αὐτὴν τῆς Ἀντιοχείας! (Πραξ. 11: 20). Τὸ πνεῦμα αὐτὸ διατηρεῖται στὴν Ἐκκλησίαν καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ Βυζαντίου καὶ φθάνει μέχρι τὴς ἡμέρες μας.

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας μιὰ φλογισμένη ἀπὸ ἀγάπην ψυχὴ, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἀνέλαβε νὰ εὐαγγελισθεῖ ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ. Μιμητὴς του μετὰ τὴν παλλιγενεσίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε ὁ ἱερομόναχος Εὐσέβιος Ματθόπουλος στὴν δράση καὶ στὴν ὁσιακὴ βιοτὴ τοῦ ὁποίου ὀφείλεται τὸ νεώτερο χριστιανικὸ κίνημα τῆς πατρίδος μας. Ἐνα ἔργο μὲ πλουσίαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ χαριτόβρυτους καρποὺς ποὺ μέχρι σήμερα ἐμπνέει καὶ καθοδηγεῖ πληθὺς ἀνθρώπων στὴν ἀναζήτησι καὶ εὐρεσι τοῦ «πολύτιμου μαργαρίτου».

Γ.Κ. Ἀγγελόπουλος

Η φωνή των Πατέρων

Προς Διόγνητον επιστολή*

Οι Χριστιανοί...

«Οι Χριστιανοί δεν διακρίνονται των άλλων ανθρώπων, ούτε κατά την πατρίδα, ούτε κατά τη φωνή, ούτε κατά τα ήθη και τα έθιμα. Διότι ούτε σε ιδιαίτερες πόλεις κατοικούν, ούτε διαφορετική γλώσσα χρησιμοποιούν, ούτε διαφορετικό βίο ζουν. Η διδασκαλία τους δεν είναι εφεύρεση πολυπραγμόνων ανθρώπων, ούτε προΐστανται συστημάτων όπως μερικοί φιλόσοφοι.

Κατοικούν πόλεις Ελληνικές ή και άλλων εθνών, όπως έτυχε ο κλήρος στον καθένα και ακολουθούν τα τοπικά ήθη και έθιμα ως προς την ενδυμασία και την τροφή και την υπόλοιπη ζωή τους, αποδεικνύουν όμως ομολογουμένως θαυμαστή και παράδοση την ζωή και την πολιτεία τους. Πατρίδες κατοικούν τις δικές τους αλλά σαν να είναι πάροικοι.

Συμμετέχουν σε όλα ως πολίτες και υπομένουν τα πάντα ως ξένοι. **Κάθε ξενιτιά είναι πατρίδα τους και κάθε πατρίδα τους είναι ξένη γι' αυτούς.** Παντρεύονται όπως όλοι, αλλά ποτέ δεν εγκαταλείπουν τα παιδιά τους. Τράπεζα κοινή έχουν, αλλά τη θεωρούν αγία. Έχουν και αυτοί σάρκα αλλά δεν ζουν κατά τη σάρκα. Ζουν στη γη αλλά συμπεριφέρονται σαν να μένουν

στον ουρανό. Πείθονται και υπακούουν στους καθορισμένους νόμους αλλά **με την ενάρετη ζωή τους νικούν τους νόμους.**

Όλους ανεξαιρέτως τους αγαπούν και σχεδόν από όλους διώκονται. Αγνοούνται και κατακρίνονται. Θανατώνονται και ζωοποιούνται. Ζουν λιτά σαν να είναι πτωχοί, αλλά τους άλλους ελεούν πλούσια. Τα πάντα στερούνται και τους περισσεύουν τα πάντα. Ατιμώνονται και μέσα στις ατιμίες δοξάζονται. Ενώ κακοπαθούν χαίρονται σαν να παίρνουν ζωή.

Από τους Ιουδαίους πολεμούνται ως εχθροί και από τους Έλληνες καταδιώκονται και **την αιτία του μίσους τους δεν μπορούν να την εξηγήσουν ούτε οι ίδιοι οι διώκτες τους.**

Για να το πούμε

Για να το πούμε με απλά λόγια ότι είναι η ψυχή μέσα στο σώμα το ίδιο είναι οι Χριστιανοί μέσα στον κόσμο. Η ψυχή είναι σπαρμένη μέσα σε όλα τα μέλη του σώματος και οι χριστιανοί μέσα σε όλες τις πόλεις του κόσμου. Και κατοικεί μεν η ψυχή στο σώμα, αλλά δεν είναι σωματική. Και οι Χριστιανοί κατοικούν στον κόσμο αλλά δεν είναι κοσμικοί.

με απλά λόγια ότι είναι η ψυχή μέσα στο σώμα το ίδιο είναι οι Χριστιανοί μέσα στον κόσμο. Η ψυχή είναι σπαρμένη μέσα σε όλα τα μέλη του σώματος και οι χριστιανοί μέσα σε όλες τις πόλεις του κόσμου. Και κατοικεί μεν η ψυχή στο σώμα, αλλά δεν είναι σωματική. Και οι Χριστιανοί κατοικούν στον κόσμο αλλά δεν είναι κοσμικοί. Ενώ είναι αόρατη η ψυχή, φρουρείται

από το ορατό σώμα. Και οι Χριστιανοί φαίνεται ότι είναι μέσα στον κόσμο, αλλά η θεοσέβειά τους μένει αόρατη. Μισεί την ψυχή η σάρκα και την καταπολεμεί χωρίς να αδικείται από αυτήν, αλλά μόνο διότι εμποδίζεται από την ψυχή να απολαμβάνει τις ηδονές. **Μισεί και τους Χριστιανούς ο κόσμος χωρίς να αδικείται, αλλά μόνο διότι αντιτάσσονται στις ηδονές.**

Η ψυχή αγαπά τη σάρκα και τα μέλη που τη μισούν. **Και οι Χριστιανοί αγαπούν τους ανθρώπους που τους μισούν.**

Η ψυχή είναι κλεισμένη μέσα στο σώμα, αλλά αυτή συγκρατεί το σώμα. Και οι Χριστιανοί κατέχονται και φρουρούνται υπό του κόσμου, αλλά αυτοί συνεχούν και διατηρούν τον κόσμο.

Ενώ είναι αθάνατη η ψυχή, σε φθαρτή σκηνή κατοικεί. Και οι Χριστιανοί ζουν ανάμεσα σε φθαρτά πράγματα, ελπίζοντας και περιμένοντας την αφαρσία των ουρανών. Ενώ ταλαιπωρείται και βασανίζεται η ψυχή με τα υλικά πράγματα, αυτή όλο και γίνεται καλύτερη. Και οι Χριστιανοί ενώ τιμωρούνται και κολάζονται, αυτοί όλο και περισσότεροι γίνονται.

Σε τέτοια κατάσταση τοποθέτησε τους Χριστιανούς ο Θεός, από την οποία δεν επιτρέπεται σε αυτούς να παραιτηθούν.»

Β.Ε.Π., τομ. 2, σ. 253.

Επιμέλεια

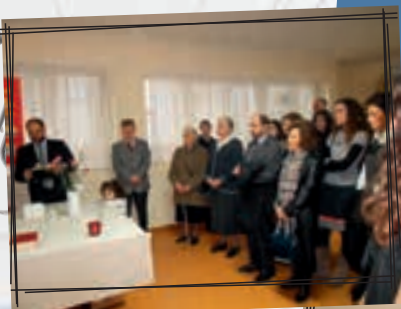
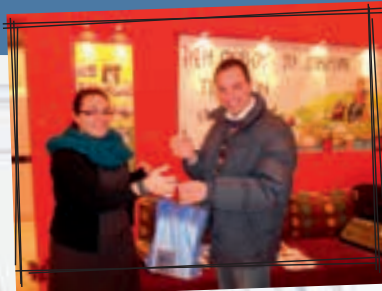
Μ. Α.

φοιτ. Ιατρικής Σχολής Αθηνών

* γράφει ο Ερμείας του 2ου αιώνα στον Διόγνητο

Δραστηριότητες

8 Ιανουαρίου, Συνάντηση Αρθρογράφων της «Παρεμβολής» και κοπή της βασιλόπιτας.

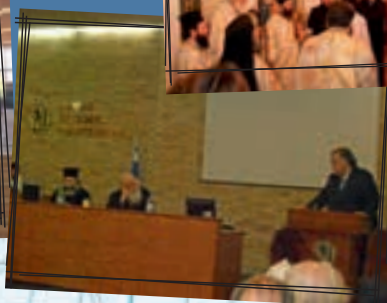
13 Ιανουαρίου, Πραγματοποιήθηκε Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσι του Αποστόλου Παύλου, Καρύτση 14. Στη συνέχεια ακολούθησε πρωινό και κοπή της βασιλόπιτας της Χ.Φ.Ε. στο εντευκτήριό του 4ου ορόφου.

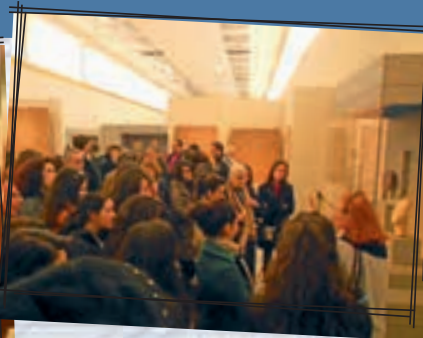
19 Ιανουαρίου, Πραγματοποιήθηκε συζήτηση - εντευκτήριο με θέμα: «Τα μυστήρια της Εξομολογήσεως και της Θείας Ευχαριστίας» και εισηγητή τον Αρχιμ. Χρυσόστομο Παπαθανασίου, Ιεροκήρυκα του Καθεδρικού Ναού Αθηνών.

30 Ιανουαρίου, Την Τετάρτη 30 Ιανουαρίου, εορτή των Τριών Ιεραρχών, τελέστηκε Θεία Λειτουργία στον ομώνυμο ιερό ναό της Πολυτεχνειούπολης, στην οποία ιερούργησε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος.

Μετά την επιμνημόσυνη δέηση, ακολούθησε δεξίωση και στη συνέχεια ο Μακαριώτατος απάντησε σε ερωτήσεις που του υποβλήθηκαν στην αίθουσα εκδηλώσεων της Πολυτεχνειούπολης.

3 Μαρτίου, Την Κυριακή 3 Μαρτίου συμμετείχαμε στον εκκλησιασμό στο παρεκκλήσι του Απ. Παύλου, Καρύτση 14. Μετά το πρωινό, επισκεφθήκαμε το αρχαιολογικό μουσείο όπου ξεναγήθήκαμε στην έκθεσή του και είδαμε από κοντά το ναυάγιο των Αντικυθήρων!

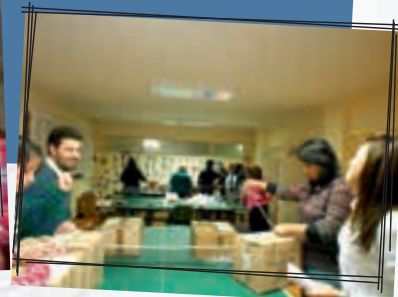
9 Μαρτίου, Πραγματοποιήθηκε συζήτηση - εντευκτήριο με θέμα: «Μεταμορφώνοντας τα πάθη σε αρετές» και εισηγητή τον Κ. Ιωάννη Αγγελόπουλο, θεολόγο.

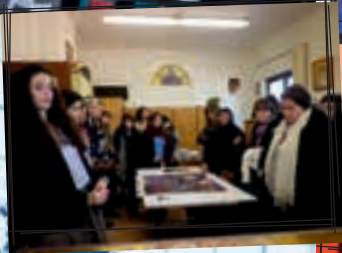
11 Μαρτίου, Συνάντηση «Ραδιοκαταγραφών».

12 Μαρτίου, Προετοιμασία δεμάτων για την εξόρμηση των φοιτητριών στην Θράκη.

22-25 Μαρτίου, Εξόρμηση Φοιτητριών στην ακριτική Θράκη.

Έντεχνο

βιβλίο

**π. ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ
ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
«ΟΛΩΝ ΠΑΤΕΡΑΣ...
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ»
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ Μ. Ν.
ΡΑΠΤΟΥ, ΛΑΡΙΣΑ 2013**

Αλήθεια πόσο δύσκολο είναι να θεωρήσουμε ότι ο πνευματικός μας είναι και πατέρας μας; Ο αείμνηστος π. Ανάργυρος Σταματόπουλος θεωρήθηκε πατέρας όχι μόνον των πνευματικών του παιδιών, αλλά όλων. Η καρδιά του ήταν για όλους. Αυτός είναι και ο τίτλος του βιβλίου που είναι αφιερωμένο σ' αυτόν.

Ο π. Ανάργυρος Σταματόπουλος γεννήθηκε το 1916 και καταγόταν από το χωριό Καλλιάνοι της ορεινής Κορινθίας. Φοίτησε στα σχολεία Δημοτικής και Μέσης Εκπαίδευσης και κατόπιν σπούδασε Θεολογία στο Πανεπιστήμιο. Αφού πήρε το πτυχίο της Θεολογίας, υπηρέτησε ως αξιωματικός στον ελληνικό στρατό και τότε ήταν που άρχισε το κατηχητικό του έργο και την ιεραποστολική του δράση. Όταν περιεβλήθη το ιερό σχήμα του κληρικού εργάστηκε αρχικά στην Πάτρα και στη συνέχεια χάραξε αγωνιστική πορεία στην αγγλοκρατούμενη τότε Κύπρο ως κατηχητής, πνευματικός καθοδηγητής και εξομολόγος πολλών αγωνιστών της Ε.Ο.Κ.Α. Δεν πρό-

λαβε, όμως, να προσφέρει όσα θα ήθελε, γιατί εξορίστηκε από τους Άγγλους κατακτητές. Μόλις επέστρεψε στην Ελλάδα εγκαταστάθηκε στην Λάρισα ως ιεροκλήρυκας της Μητρόπολης. Το 1968, όταν ψηφίστηκε για να γίνει επίσκοπος, αρνήθηκε την προαγωγή αυτήν και εξακολούθησε το Χριστιανικό του έργο ως μέλος της Αδελφότητας «Ζωή». Αργότερα ανεδείχθη Προϊστάμενος της Αδελφότητας και διακρίθηκε για τα προσόντα του, την αγάπη που έδειχνε σε όλους, τη διακονία και την αυτοθυσία του για όποιον είχε ανάγκη. Ο πατέρας Ανάργυρος Σταματόπουλος είχε θείο έρωτα και τα έδωσε «όλα για τη δόξα του Χριστού» και δέχτηκε ως δώρα τη Χάρη και την Ευλογία του Θεού.

Το βιβλίο που είναι αφιερωμένο σ' αυτόν με τίτλο «π. Ανάργυρος Σταματόπουλος 1916-1994 ... όλων πατέρας ... για όλους η καρδιά σου», των εκδόσεων «Εκπαιδευτήρια Μ.Ν. Ράπτου», περιέχει λεπτομερώς τη ζωή και το χριστιανικό του έργο, όπως επίσης και επιστολές, ποιήματα, αγιογραφικά αναγνώσματα, κηρύγματα και σχεδιαγράμματα ομιλιών του.

Ζητήσαμε από την κυρία Παπαβασιλείου, η οποία είχε στενή συνεργασία με τον πατέρα Ανάργυρο, να μας πει δυο λόγια γι' αυτόν. Δέχτηκε την πρότασή μας με πολλή χαρά και με συγκίνηση μάς ανέφερε ότι η συνεργασία μαζί του ήταν μια απόλαυση. Τότε ο πατέρας Ανάργυρος ήταν Προϊστάμενος της Αδελφότητας και ολόκληρου του χριστιανικού έργου και η κυρία Παπαβασιλείου ήταν μέλος της Εφορίας της Χ.Φ.Ε.. Αναφέρει χαρακτηριστικά:

«Ευχαριστιόσουν τη συνεργασία μαζί του. Ήταν σαν να μιλούσες στον πατέρα σου. Σου έδινε τη δυνατότητα, σε προέτρεπε να πεις τη γνώμη σου όσο αντίθετη κι αν ήταν από τη δική του (ένα φαινόμενο σπάνιο για την ελληνική κοινωνία, ειδικά όταν

ο άλλος είναι ηγέτης). Με πολλή απλότητα και παρ' όλη τη διαφορά αξιώματος και ηλικίας ζητούσε τη γνώμη σου. Έτοιμος να συζητήσει, να δεχθεί ή και να απορρίψει με την ίδια σοβαρότητα. Ήταν προσηνής σε όλους, μεγάλους, μικρούς, γέροντες! Όλοι τον ακούγαμε και τον αγαπούσαμε πολύ, γιατί τον νιώθαμε πατέρα. Ήξερε να επιβάλλεται με το μειδίαμα και με την απλότητα που ήταν το χαρακτηριστικό του. Πάντα ήρεμος και ταπεινός. Κύριο ένδυμά του ένα τριμμένο ράσο, δεν τον είδαμε ποτέ με καινούργιο. Είχε το χάρισμα του ηγέτου και παράλληλα ήταν γεμάτος από πατρική στοργή (αυτά τα δύο δεν συμβαδίζουν). Δεν ύψωνε ποτέ τη φωνή, τόσο απλός ήταν, παρ' όλα αυτά νιώθαμε την ανάγκη να τον ακούσουμε. Το έργο στην εποχή του πέρασε πολλές αναταράξεις, ωστόσο ήταν διατεθειμένος να προσφέρει ό,τι μπορούσε στο χριστιανικό έργο που επιτελούσε. Ήταν συμφιλιωτής, έδινε δύναμη και στήριζε τον κόσμο. Γεμάτος στοργή, έδειχνε προσωπική αγάπη και προσωπικό ενδιαφέρον για τον καθένα ξεχωριστά. Είχε γενναίο φρόνημα μαζί με ταπείνωση. Δεν υπεραίρετο ποτέ, έλεγε την γνώμη του σαν απλό μέλος χωρίς να έχει την απαίτηση να γίνει ακουστή. Αυτός ακριβώς ο τρόπος του μάς έκανε να τον αναγνωρίζουμε σαν ηγέτη, μάς κυβερνούσε με το χαμόγελό του. Δεν είχε καμία σχέση με τα χρήματα, σαν ηγέτης ήθελε να δίνει το σύνθημα ό,τι έχουμε να το δίνουμε. Ήταν γεμάτος κατανόηση, η οποία δεν αναίρουμε την αυστηρότητά του. Ήταν απαιτητικός με τον εαυτό του και αυτό ενέπνεε και τους γύρω του. Τέλος, τα κύρια χαρακτηριστικά του ήταν η ταπείνωση, η σεμνότητα, η απλότητα, η άμετρος αγάπη και η σοφία του».

Επιμέλεια:

*Ισμήνη- Σοφία Γιάγκου
Φοιτ. Παιδαγωγ. Τμημ. Δημοτικής
Εκπαίδευσης Αθηνών*

Το ιερό «κειμήλιο»¹
της Σιμωνόπετρας
ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ²
Έκδοση Ιεράς Μονής
Σίμωνος Πέτρας
Άγιον Όρος 2012

Το εξαιρετικό αυτό πόνημα της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, τη συγγραφή του οποίου επιμελείται ο Ιερομόναχος Θεολόγος, όπως αναφέρεται στον πρόλογο, παρουσιάζει πολύ εμπεριστατωμένα όχι μόνο το βίο της Αγίας ενδόξου Μυροφόρου και Ισαποστόλου Μαρίας της Μαγδαληνής, αλλά και την αποστολική δράση της και τα θαύματά της. Πηγές του βίου και της πολιτείας της Αγίας είναι οι ιερές ευαγγελικές διηγήσεις που ιστορούν τα γεγονότα της Σταύρωσης και της Ανάστασης, αλλά και τα πατερικά και αγιολογικά κείμενα και οι διασωθείσες παραδόσεις.

Ο αναγνώστης εντυπωσιάζεται με την πληθώρα και ποικιλία των πηγών από τις οποίες αντλούνται χρήσιμες και πολύτιμες πληροφορίες για την Αγία, όπως και από το σπάνιο φωτογραφικό υλικό που τις συμπληρώνει. Βασική επιδίωξη της συγγραφής του βιβλίου καθίσταται η ανάγκη να αναδειχθεί αφενός ο βίος της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής αφετέρου να αποκατασταθεί το άγιο πρόσωπο της που αν και εξυμνήθηκε πολύ, ταυτόχρονα διαστρεβλώθηκε από άλλους.

Η Αγία Μαρία η Μαγδαληνή, όπως μαρτυρεί και η επωνυμία της, γεννήθηκε στα Μάγδαλα της Γαλιλαίας. Διδάχθηκε από μικρή

ηλικία όλη τη θρησκευτική παιδεία και κύριο έργο της ήταν η νηστεία, η προσευχή, η σωματική κακοπάθεια και η ολοκληρωτική αφιέρωση της στον Θεό. Ευρισκόμενη η Αγία σε αυτή την πνευματική κατάσταση όρμησε εναντίον της ο διάβολος και ανέθεσε σε επτά δαιμόνια να την βασανίζουν. Η Αγία θεραπεύθηκε από τη μαστίγα των δαιμονίων από τον Χριστό και, εγκαταλείποντας πλέον τα πάντα, ακολούθησε αφοσιωμένα τον Κύριο ως το Πάθος και τη Σταύρωσή Του μαζί με τη Θεοτόκο και άλλες ευσεβείς γυναίκες.

Ως επί το πλείστον, η Αγία Μαγδαληνή συμμετείχε δυναμικά στην κορύφωση του θείου δράματος ενώ ως καρτερικότερη συμπαραστάθηκε στη Θεοτόκο και εν συνεχεία με πολύ θάρρος επιμελήθηκε, με τον Νικόδημο και τον Ιωσήφ από Αριμαθαία, τον ενταφιασμό του Κυρίου. Όπως εύστοχα αναγράφεται στο βιβλίο, τέτοια ήταν η τιμή που αξιώθηκε η Αγία, ώστε να ψηλαφίσει τον Αψηλάφητο και να φροντίσει το ακήρατο σώμα του Βασιλέως της Δόξης. Η Αγία αξιώθηκε να αντικρύσει-κατά τις τέσσερις επισκέψεις της στον τάφο του Κυρίου-τον Αναστάντα Κύριο και μάλιστα πρώτη (μετά τη Θεοτόκο) για αυτό το λόγο και θεωρείται ότι πρώτη από τους Αποστόλους έλαβε το μήνυμα της Αναστάσεως. Εκεί διανοίχθηκαν οι οφθαλμοί της από την κοινωνία με τον Αναστάντα Κύριο, καθώς της εμφανίστηκε δύο φορές και ανέλαβε το έργο του ευαγγελισμού του χαρμόσυνου μηνύματος της Αναστάσεως του Κυρίου στους μαθητές Του.

Η ιερά παράδοση, συμπληρώνοντας τα βιβλικά κείμενα, αναφέρει ότι δέχθηκε η Αγία την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή και εν συνεχεία ανέλαβε ιεραποστολική δράση εκκινώντας από τη βασιλεύουσα Ρώμη. Με την Αγία Μαγδαληνή συνδέεται το έθιμο των πασχάλινων αυγών, τα οποία προσέφερε, εμφανιζόμενη στη Ρώμη στον Καίσαρα Τιβέριο, δηλώνοντας με αυτό τον τρόπο ότι δια του ερυθρού χρώματος εικονίζεται η απολύτρωση του γένους μας. Μετά την ιεραποστολική περιοδεία της σε διάφορες πόλεις, μεταξύ των

οποίων και τη Μασσαλία της Γαλλίας, επιστρέφει η Αγία Μαγδαληνή στα Ιεροσόλυμα όπου παραμένει έως τη κοίμηση-μετάσταση της Θεοτόκου. Κατόπιν η Αγία ακολουθεί τον Ευαγγελιστή Ιωάννη Θεολόγο στην Έφεσο, όπου εκεί «οσίως κοιμείται» και ενταφιάζεται από τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο.

Γύρω από το πρόσωπο της Αγίας δημιουργήθηκε μία πλάνη, καθώς της προσδόθηκε εσφαλμένα και ατεκμηρίωτα η ιδιότητα της αμαρτωλής γυναίκας. Ωστόσο σε κανένα εκ των ιερών ευαγγελίων δε χαρακτηρίζεται ως αμαρτωλή. Αντίθετα οι υμνογράφοι όπως και οι πατέρες της εκκλησίας² κάνουν λόγο για την παρθενία και την σωφροσύνη της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής. Η τιμή της Αγίας εξαπλώνεται σε πολλές περιοχές της Ελλάδος, αλλά και στη Γαλλία και στη Ρωσία. Ιδιαίτερη τιμή λαμβάνει η Αγία στο Άγιον Όρος και ιδίως στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας, όπου φυλάσσεται ως «κειμήλιο» και πολύτιμος θησαυρός το τίμιο λείψανο της σεπτής αριστεράς χαριτοβρύτου χειρός της Αγίας ενδόξου Μυροφόρου και Ισαποστόλου Μαρίας της Μαγδαληνής και μάλιστα διατηρείται κατά θαυμαστό τρόπο μέχρι σήμερα θερμό. Η παρουσία της Αγίας παραμένει διαχρονική και ολοζώντανη όπως και τα πολλά θαύματά της.

Αναμφίβολα, αξίζει να διαβαστεί το εν λόγω αξιολόγο βιβλίο και να εμπνευστεί καθένας μας από τον ένθεο ζήλο, τις αρετές, την αφοσίωση στον Κύριο της Αγίας Μαρίας Μαγδαληνής που την ανέδειξαν και Ισαπόστολο. Το χριστομύμητο παράδειγμά της ας αποτελεί υπόδειγμα ζωής για τον καθένα μας στην αναζήτηση του Σωτήρα και Λυτρωτή μας, όπως εξάλλου μας προτρέπει και ο συγγραφέας διά του παρόντος θαυμάσιου πονήματος.

Επιμέλεια:
Ιωάννα Λαμπαδάκη
Διηγήτορας

- 1 Ο όρος «κειμήλιο» ελήφθη από το Δοξαστικό της Λιτής της ακολουθίας της Αγίας
- 2 Ενδεικτικά είναι τα αποσπάσματα και οι παραπομπές, τα οποία αναφέρονται στο βιβλίο για τις αρετές και τα χαρίσματα της Αγίας.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 868 - ΚΩΔΙΚΟΣ 015475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
ΙΑΝ.- ΦΕΒ.- ΜΑΡ. 2013 | Έτος ΚΕ' | Τεύχος: 104

